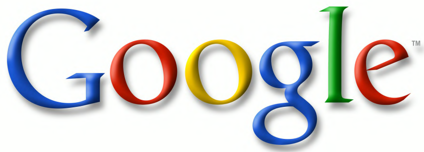

NIY

Oelenschlager

Oehlenschlägers
samlede Værker.

Tiende Bind.

Nordens Guder.

Et episk Digt.

Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1844.

6240

Oehlenschlägers

Digterværker.

Første Bind.

Nordens Guder.

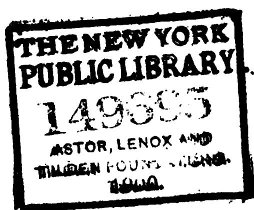
Et episk Digt.

Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1844.

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
ASTOR, LENOX AND

Indhold.

Aser og Jetter betyde de to modsatte Naturkræfter: den skabende, skiønne, den forstyrrende, plumpe Magt; Loke svæver mellem begge, som den vaklende Tidsaand. Han foreslaaer Thor at reise til Jøthunheim, for at straffe Jetternes Overmod; da Thor gjør dette uden Odins Vidende, daares han i Underverdenen, og maa drage med uforrettet Sag tilbage. To unge Mennesker, Tialfe og Roska (den Hurtige og den Raske), tager han med sig i sit Følge. Han beslutter atter at hævne sig over Jetternes Frækhed, vil fange Midgardsormen, og reiser andengang, med Odins Indvielse, uden Loke. Nu viser han sig i sin hele Kraft, og er nær ved at fange Slangen, da den reddes af Jetten. I Forbittrelsen mister Thor sin Hammer. Midlertid lesler Loke for Sif, Thors Hustru, men bortvises med Foragt. Da hævner han sig og afskiærer hendes Haar, medens hun sover. Tvungen af Skræk for Thor og Freier, henter han igien et Guldhaar til Sif hos Dværgene; han skaffer Thor en ny Hammer, Freier en Ganger Gullinbørste, Odin Ringen Drupner. Nu træffer det sig kort efter, at Loke drager paa Eventyr med Odin og Hænir, og da Jetten Thiasse fanger ham, og tvinger ham til at bortstiæle Ydun fra Valhal, giør han det gierne for at ydmyge Aserne. Med Ydun bortsvinder Sundhed og Kraften fra Valhal, Guderne ældes. Da spaae Nornerne: at Tapperhed vil tvinge Tiden til Troskab, ved Kiærlighedens Hielp, og det blomstrende Liv vende tilbage. Saaledes tvinger da Thor Loke til at hente Ydun, og Freya laaner ham sin Falkeham til Eventyret. Medens Ydun var borte, har Freya mistet sin Husbond Odur, der forlod hende, fordi hun falmede; Skade har indtrængt sig i Valhal og faaet Niord til Mand; Freier er ørkesløs steget op i den ikke længer saa stærkt straalende Hlidskialf, hvor kun ellers Odin turde komme. Han finder sig straffet ved at see en deilig Mø i Bierget, en sielden Undtagelse, i hvilken han stærkt forelsker sig. Nu kommer Ydun tilbage, og Livet blomstrer paany. Guderne beskrives; Valhals

Fryd; Himmelborgene; Einheriarne. Stærkodder kommer til Valhal og hæves til Gud; Bragi synger en Sang. Det lader ogsaa til, at Freiers Kiærlighed til Gerda vil tilveiebringe Forsoning mellem Aser og Jetter. Skirnir, hans Svend, trøster sin Herre, ved at minde ham om Odins egne Elskovsbedrifter; han reiser til den elskede Mø for sin Husbond, overvinder alle Vanskeligheder, løser Jetternes Gaader, indlades, viser Gerda Freiers Billed, og rører hendes Hierte. Hendes Fader giver sit Ja, hvis Freier vil skiænke ham sit Sværd. Paa Reisen har Skirnir tillige skaffet Odin en Lænke til Fenrisulven. Denne bindes paa Gerdas Bryllupsdag, hvorved Tyr mister sin Haand. Saaledes spores alt Jetternes Indvirkning paa Aserne, den forvovne kolde Tyr trodser den tappre varme Thor. Thor forbittres, hævner sig paa de uskyldige Mennesker, og fortryder sin Hidsighed. Gerdas Bryllup feires andengang hos Havguden Ægir; da spilder Loke, forbittret over Fenrisulvens Fængsel og sin egen Tilsidesættelse, Festens Fryd, forhaaner Guderne, og nødes til at flygte. Vægelsindet, i kiedsommelig Omflakken, faaer han atter Lyst til Valhal, og prøver, for at giøre sin Uforskammethed god, at skaffe Thor den rette Hammer Miølnir hos Jettekongen Thrymur. Thrymur svarer: det skeer kun paa Vilkaar, at Freya vorder hans Brud. Dette Bud bringer Loke til Valhal, efterat Alferne først have skaffet ham Tilgivelse. Opægget af Thors Foragt, da Loke atter seer Muligheden i at giøre Fortred, kommer Forførerlysten strax over ham, og ved Heimdal frister han Aserne til at fornedre sig ved et Bedrag, saa de sende Thor, forklædt som Freya, ned til Utgard. Naar Thor er i Utgard hævner han sig, saasnart Miølnir lægges i hans Skiød, og han ihielslaaer alle Jetter, undtagen Oldinger og Børn, der ere blevne tilbage hos Utgardeloke, i Biergets dybeste Hvælving. Da fremstiger en stor høitidelig Qvindeskikkelse af Bloddampen, sendt fra den evige Alfader. Hun spaaer Valhals Fordærv, Balders Død, Lokes Qval, den nuværende Verdens Undergang, og Gudernes Straf for denne List, ved at deres Virken for en Tid skal ophøre, og den fordærvede Natur sønderbrydes. Derpaa trøster hun dem med Forjettelsen om et bedre tilkommende Liv, forenet med fuldkommen Uskyld og Glæde.

Thor drager paa Eventyr med Loke.

Et Sagn fuld værd at høre
Med gamle Runer staaer;
Laaner mig Eders Øre,
Mens jeg Guldharpen slaaer;
Hvad i de mørke Skrifter
Er sat med sindrig Hu
Om Asernes Bedrifter,
Det vil jeg tolke nu.

Om Guders Færd mod Jetter,
Om deres lange Tvist
Og Kiærligheds Idrætter,
Om Asalokes List,
Om Valhal vil jeg siunge,
Saamt Thors Bærsærkegang.
Nu kommer Gamle, Unge,
Og lytter til min Sang!

Det melder en gammel Sanger,
Hvad her I høre faaer:
Et Land er nævnt Thrudvanger,
Deri en Hofgaard staaer;
Dens Lofte paa Piller ruge,
Af Haller er Huset fuld:
Femhundred fyrgetiuge,
Saa vel beklædt med Guld.

Søer og grønne Volde
Trindt omkring Gaarden lagt,
Med kobberrøde Skjolde
Det hele Huus er takt.
Kobberet kan man skue
Fra Jordens dybe Dal;
Høit straaler i sin Lue
Den lyse Kæmpesal.

Der boer hin Gud for Krige,
Den stærke Asa-Thor.
Næst Odin, kan man sige,
Han er meest høi og stor.
Han styrker bolde Helte
Med stærke Manddoms Aand;
Om Lænd har han et Belte,
Staalhandske paa sin Haand.

Miølnir, hans tunge Hammer,
Er dog den bedste Skat:
Hvorhelst med den han rammer,
Der følger Døden brat.
Naar Beltet han griber efter,
Og giorder om sin Lænd,
Da vore svart hans Kræfter
Vel fremfor alle Mænd.

Af Aser overvundet,
Fra Dagens Lys forstødt,
Til Biergets Mørke bundet,
Hvor Alt er koldt og dødt,
Utgardelok i Lænker,
Den Jetters fule Drot,
Paa Hævnen evig tænker
Udi sit Fængselslot.

Thi drog han til den Ende
Til Upsals Helligdom;
Han slukked Offrets Brænde,
Rev Gudehuset om.
Da Odin sammenkaldte
De Aser til et Raad,
Og vredelig fortalte
Utgardelokes Daad.

Da nu de Aser hørte
Hin Kæmpes onde Spil,
Sig deres Indvold rørte,
Ja deres Blod blev Ild.
Enhver af Hevn mon tørste,
Ved hvad der nys var hændt;
Til Jothunheimas Fyrste
Han bad at vorde sendt.

Til Bords da Hver sig satte,
Med Higen i sit Sind;
Thors Tanker vare bratte,
Han støtted Haand mod Kind.
Man saae ham længe grunde;
Den Herre tænkte paa,
Hvorledes bedst han kunde
Hin Jothun straffet faae.

Den asianske Herre,
Med staalbeklædte Bryst,
Tidt spænder for sin Kerre,
Har til at age Lyst;
De Bukke frem han kalder
Ud af den lune Stald.
Naar Kerren vældigt gialder,
Det kaldes Tordenskrald.

Den er vel Loke nævnet
Blandt asianske Mænd,
Som ofte did er stevnet
For Asketræet hen;
Dannis er han tilsyne,
Men Falskhed er hans Skik;
Under hans Dienbryne
Har han et listigt Blik.

Stor Snildhed er ham skjenket:
De asianske Mænd
Haver han ofte krænket
Og frydet tidt igien.
Heel pyntelig i Tale
Han er, og snild i Ord.
Han sad i Odins Sale
Paa Bænk med Asathor.

De vene Valhals Piger,
Med Kinden rosenrød,
Da rakte hver en Kriger
En Drik saa saare sød.
De største Horn udstukke
De understærke Mænd.
Thor ledte sine Bukke
Da brat for Kerren hen.

Med Søm han fast mon nagle
Guldsko til haarden Hov;
Selen fra lette Skagle
Han fæsted om stærke Bov,
Tog saa i Haand sin Hammer,
Bød Loke fare med.
Der gnistred Ild og Flammer,
Saa hardt de foer afsted.

Ned ad den hvalte Bue
Da kiørte Auka-Thor;
Der stod en Rosenlue
Langs med de brede Spor.
Heimdal i Hornet stødte,
Da Kerren forbi ham gik;
Der syv Jomfruer mødte
Gud Thor med milde Blik.

Da saae man dybt fra Jorden
Et svart og bistert Syn:
Det buldrede med Torden,
Det glimtede med Lyn;
Guldkerren som en Svane
Da skilte Skyen ad.
Den høie Jothunbane
Deri med Loke sad.

Meldte da Loke fage,
Bestandig arg i Hu:
Har du ei Lyst at drage
Til Jothunheima nu?
Dig brænder ingen Lue;
Af Styrke har du nok;
Lyster dig ei at skue
Bag Field Utgardelok?

Da svared Thor hin stærke,
En Helt saa gram i Strid:
Paa vore Pantsersærke
Ei kiendes Sværdebid;
Min Hielm har ingen Skrammer,
Den trodser Jernets Vold,
Og hvor min Miølnir rammer,
Der styrter Dverg og Trold.

Kiørte den bolde Herre,
Den stærke Asathor,
Med Loke paa sin Kerre
Ned ad den grønne Jord.
Smaafugle sang paa Qviste,
Sig bøied de smækkre Træer,
Ret ligesom de vidste,
Valhallas Gud var nær.

Roser og smaa Fioler
Da falmed for hans Blik:
Det spæde Blomst ei taaler
Saa svar en Luedrik.
Sig deres Kalke lukked
Langs ad den stolte Vei;
Det var ret som de sukked,
Fordi han saae dem ei.

Da monne Solen dale,
Dens røde Straaler veeg;
Over de Bølger svale
Den gule Maane steeg;
Forbi to Kæmpehøie
Da kiørte den Herre mild;
Der smilte først hans Øie
Med en lemfældig Ild.

De Skyer sig monne flytte
Saa graaliglangsomt frem;
Da kom de til en Hytte,
Det var en Bondes Hiem.
Thor fra sin gyldne Kerre
Da fordred Nattely.
Bonden giensvarte: Herre!
Det vil jeg strax dig flye.

Traadte med venligt Øie
De Kæmper ind fra Toft;
De maatte dybt sig bøie
For Husets lave Loft.
Der sad den Bondes Qvinde,
Hans Datter gik ud paa Stand
Under de høie Linde.
Hun var en Lillievand.

Den Bonde sig monne neie
Med Qvinden drøvelig;
Han sagde: Vi kan ei pleie
Jer, som det burde sig.
Nødtørftighed os twinger
At æde Jordens Rod.
Da bød dem Miølnirs Svinger
At have freidigt Mod.

Den stærke Jothunbane
Fat om sin Hammer tog,
Alt efter gammel Vane
Han sine Bukke vog.
Qvinden da Dugen bredte,
Hun var i Hu saa glad,
Mens Loke tilberedte
Saa qvægelig en Brad.

Det er vel værd at høre,
Det underfulde Ord:
De Bukke rundt kan kiøre
Kring Jorden Asathor;
Til Nadver han dem føder,
Kaster Skind og Been i Vraa:
Naar aarle Solen gløder,
De atter karske staae.

Da kom fra grønne Skove
Drengen med Qvist og Green.
Loke de fede Bove
Da stak paa skarpen Teen.
Midt udi Bondens Stue,
Alt paa de Fliser smaa,
Brændte den muntre Lue,
Heel lystigt ud det saae.

Et Fad ei Bonden eied
Udi sin hele Vold;
Thi lagde, som han pleied,
Gud Thor sin Steg i Skiold.
De fede Giedebukke
Da trøsteligt de nød.
Det Blod, som kom i Krukke,
Var vorden liflig Miød.

Da Nadveren var til Ende,
Var Aukathor ei seen,
Han Skindet ud mon spænde,
Der skulde kastes de Been.
Bondens Smaadreng behænde
Da vilde sin egen Tarv:
Han brød et Been i tvende,
Og aad den stærke Marv.

Fuglene qviddred glade
Mod aarle Morgenstund;
Da klædte de sig i Plade
Alt efter korten Blund;
De Vaabnene monne hærde,
Bandt Plader om Arm og Been,
Og sleb de blanke Sværde
Paa haarden Hvæssesteen.

Da var det først tilfulde
Man Drengens List fornam:
Bukken, som trække skulde,
Var udi Hoften lam.
Da Thor mon Læben bide,
At lee ham ikke lysted;
Knoklerne bleve hvide,
Saa hardt han Miølnir krysted.

Hans Sener stærkt sig spændte;
Jeg siger det for sand,
Det Hvid' i Øiet udvendte
Den understærke Mand;
Sit Bryn han dybt lod synke,
Ret som den vrede Biørn;
Da maatte man vel ynke
Den Bonde med Viv og Børn.

Varslerne var heel onde,
Ja Nøden saare stor;
Neied den uselig Bonde
Sig dybt for Asathor:
Bød ham alt hvad han aatte
For Drengens onde Værk;
Da smile vel han maatte,
Den rige Kæmpe stærk.

Han ynktes ved slig Qvide,
Ved Bondens store Nød;
Hans Miner bleve blide,
Han op ham stande bød;
Han sagde: Vil du mig give
Din Søn og Datter bold,
Da skal de hos mig blive
Og føre Stang og Skiold.

Da maatte sig vel glæde
Den Fader af ganske Hu.
I Staal og Pandserklæde
Dem Loke førte nu.
Tialf' og Roska liden
Ei deres Glæde dulgte;
Bestandig trofast siden
Den stærke As de fulgte.

Thrudvangers stolte Herre
Drog frem med freidigt Mod;
Hans Bukke med hans Kerre
Tildes hos Bonden stod.
Til Jothunheim at vanke
Lysted den stærke Mand.
Droge de Kæmper ranke
Da mod Troldkæmpeland.

Det kan jeg fuldvel sige:
Tialf blev en Helt saa god;
Han var en Kæmpes Lige
I Førlighed og Mod.
Det voldte stærken Spise;
Dertil var han heel klog;
Thor monne høit ham prise.
Han bar den tunge Braag.

Roska den vene Syster
Vel havde Freyas Maal,
Om hendes trinde Bryster
Sig hvælved blanken Staal.
Stolt af den Pandserbule,
Hun smilte kiek og huld;
Over de Lokker gule
Bar hun en Hielm af Guld.

Med megen Larm og Bulder
Gud Thor i Kobber gik,
Med Miølnir paa sin Skulder,
Med Fasthed i sit Blik.
Loke var ei betynget,
Med lette Skridt han gled,
Hans sorte Lok sig slynged
Ad hvide Brynie ned.

Som nu de Kæmper gode
Sig rask afsted begav,
Da pludselig de stode
For et vredladent Hav.
De stolte Bølger skummed
Og rørte hviden Bund;
Ran, Ægirs Hustru brummed
Hult fra sin sorte Grund.

I høie Klippehaller
Sidder den Herre svar,
En Sølvhielm med Koraller
Han om sin Tinding har.
Han styrer Bølgen ene
Med sin Baadshagestang,
Besat med klare Stene.
Hans lange Skiæg er Tang.

Naar med sin Stang han rager,
Den understærke Gud,
Da Havet meer ei brager,
Men seer heel venligt ud.
Paa Hleseh kan I finde
Hans Muslingstol at staae.
Ran er den Herres Qvinde;
Hans Datter Bølgen blaa.

Med Niord tidt Forbund fanger
Den vaade Gud saa tryg;
Niord paa sin rappe Ganger
Da rider ad Bølgens Ryg.
Dens raske Flugt formindsker
Vist Havets Skiønhed ei;
Forfærdeligt den vrindsker
Hen ad sin vaade Vei.

Da Thor nu mon fornemme,
Selv Loke frygtsom stod,
Da hæved han sin Stemme,
Bad Guden fatte Mod.
Du bød mig selv hiddrage,
Sagde den stærke Mand;
Nu vil vi ei forsage,
Hvad end der møde kan.

Thi styrted som en Klippe
I Havet Asathor;
Han lod ei Haabet glippe,
De Andre efterfoer.
Med Hielm og Pandsersærke,
Saa modigt, uforsagt,
Strede de Kæmper stærke
Mod Havets store Magt.

Arbeided' sig med Vælde
Igiennem Fraad' og Tang;
Under steile Fielde
De hørte Havfrusang.
Da gieldte det tilvisse
At bryde vaaden Rum;
Høit over deres Isse
Slog Havets hvide Skum.

Det maa Enhver vel sige:
Den understærke Thor
I Styrke har ei Lige
I Himmel, som paa Jord;
Han sine Sener spændte,
Han hialp de Andre hver,
Net som en Hval han rendte
Forbi de skarpe Skiær.

Kun sielden længe dvæler
Den understærke Mand;
Snart Midgardsormens Qvæler
Vandt til det tørre Sand.
Da stod de, vandbetynget,
Ved Maanens matte Skin,
Udi i en Ørk, hvor Lynget
Dem vikled Foden ind.

Før falder Maanens Skive
Fra Himmelen til Jord,
Før Thor kan modløs blive;
Han raabte disse Ord:
Nu lader os med hverandre
Ved dette røde Lius
Dybt ind i Landet vandre,
Indtil man seer et Huus.

De vandred op i Landet
Med Træthed og Besvær;
Snart sank de ned i Sandet,
Gleed snart paa Isen der.
Der blæste skarpe Vinde,
Da segned Roska hen.
Loke hialp den hulde Qvinde,
Han var en Qvindeven.

Natten var mørk at skue,
Som Jordens sorte Muld,
Den dunkle Himmelbue
Af røde Sværd var fuld,
Af Stierner med Riis og Haler;
Da skialv den vene Mø.
Man hørte store Hvaler
Høit fnyse i vilden Sø.

Thor blev i Hu da bister,
Han spændte fast sit Belte:
Utgardeloke frister
De lyse Asgards Helte!
Han skal os ei forlede,
Jeg vil hans Frækhed dæmpe!
Saa taled i sin Vrede
Gud Thor, den stærke Kæmpe.

Da blev de vaer en Hytte.
De ginge strax derind.
Den kunde vel beskytte
For Kuld og skarpen Vind.
Dens Rum var saare vide,
Sligt Huus de saae ei før:
Dets ene ydre Side
Var en heel mægtig Dør.

Thi løste de da Braagen,
De trængte vel til Føde.
Ung Roska sad i Krogen
Med Kinder lidet røde.
To fødne Bukkebove
Dem Hungeren fordrev,
Saa lagde de sig at sove,
Kun Thor aarvaagen blev.

I Døren han sig satte
Med Haanden under Kind,
Sin Miølnir han mon fatte
Med uforfærdet Sind.
Han kunde sig vel trøste
Ved denne bedste Skat.
Saa fast han den mon kryste
Og stirred i svarten Nat.

Kogleriet paa Heden.

Som Thor med vaagent Øre
Nu trøstig sad i Mag,
Da fik han snart at høre
Det svare stærke Brag.
Havet, som stedse skummed,
Blev overdøvet brat;
Det var som Jorden brummed,
Dybt i den tause Nat.

De sorte Skyer braged,
Med røde Straalers Blod.
Det var som Muldet knaged
Under den Herres Fod;
Men Thor, den Gud for Helte,
Sad rolig i sin Kraft;
Han spændte sit Sværdbelte,
Han svang sit Hammerskaft.

Han raabte med stor Harme
Hen ad den mørke Vei:
Hvad tør saaledes larme,
Naar Hlorrida ager ei?
Han kunde sin Kraft ei dæmpe,
At slaae den Herre lysted;
Den senestærke Kæmpe
De blanke Plader rysted.

Da monne den Stierneskare,
Med Haler af røden Blod,
En Jothun brat opklare
Ret for den Herres Fod.
I Søvne han sig strakte,
Han var heel stærk og stor,
Hans Krop sig vidt udrakte
Langs ad den nøgne Jord.

Da monne med Miølnir høde
Den Herre kiek og bold;
Han vilde slaae tildøde
Paa Stand den arge Trold.
Det var sig Jetten svare,
Sprang rask fra Jorden op.
Da monne først aabenbare
Sig hans uhyre Krop.

Han hørtes vældigt buldre,
Han foer saa gramt afsted.
Han havde brede Skuldre,
Samt stærke Knokkelled.
Ei mindste Ord han sagde,
En Stang kun var hans Værn.
De haarde Sener lagde
Sig om hans Arm som Jern.

Da glemte Thor at høde;
Ham lysted ei at true,
Grant ved de Lius saa røde
Han monne den Jothun skue.
Han sagde: Siig mig dette,
Hvad est du for en Mand?
Giensvarte stærken Jette:
Jeg er fra Kæmpeland.

Vel Skrymner man mig nævner;
Med lange Stang i Haand
Jeg slaaer, at snarligt revner
Hver Ring, hvert Pandserbaand,
I Hielm og Pandserskiorte,
Vel foret blødt med Maar,
Jeg tiener Loke sorte
I Utgards Herregaard.

Ikke du mig behøver
At sige her dit Navn.
Søn af en Sværdesløver!
Du est ei Jetters Gavn.
Dig nævner høit med Ære
Himmel, dertil vel Jord;
Dog liden tykkes mig være
Valhallas Asathor.

Heel ræd du blev tilvisse
Nys ved min sagte Larm.
Med Hielmen om din Isse
Du naaer ei til min Arm.
Jeg paa min Haand dig sætter
I alt dit Kobber klæd,
Dog nævnes jeg blandt Jetter
Spærlemmet meest og spæd.

Den Jothun ydermere
Saaledes tog til Ord:
Hvor mon min Handske være?
Har du bortslæbt den Thor?
Han kunde sin Spot ei dølge,
Han loe ad Valhals Gud,
Da vaagned den Herres Følge,
Kom strax af Hytten ud.

Jetten til Jorden knæled,
Han var saa arg i Hu;
Han ydermere mæled:
Hvor er min Handske nu?
Hans tykke Hielmbusk veied
Som Fieldets Granetop;
Han sig til Jorden neied
Og løfted Hytten op.

Da saae de Kæmper gode,
Ved aarle Morgentid:
Hvad de en Hytte troede,
Var en Staalhandske viid.
Jetten den monne tage,
Han trak den paa til Gru.
Da monne brat forsage
De Kæmper af ganske Hu.

Thor hørtes da at tale,
Den Helt saa kiek og huld;
Han monne dem vel husvale,
Han var saa tillidsfuld.
Ei Kraften i at vore
Bestaaer, saa var hans Ord;
En Ulv tidt vog en Oxe,
Var dog ei nær saa stor.

Jeg kan vel sige dette:
Ei skal mit Mod forgaae,
Skiøndt denne fule Jette
Lader til godt at slaae.
Jeg føler dog tilfulde
Min hele Guddomskraft;
Ondt var det, hvis jeg skulde
Mistroe mit Hammerskaft.

Det var sig Jetten svare,
Han støtted sig til sit Spiud:
Hvad driver Thor at fare
Saa langt fra Asgard ud?
Hvad vil du, kiere Herre,
I denne Ørk paa Sand?
Hvi stander uden Kerre
Thor i Troldkæmpeland?

Da svared med stor Ære
Den Gud, for Helte kiær:
Mig lyster her at være,
Og derfor er jeg her.
Alt om din Drot hin Sorte
Jeg hørte mangt et Ord;
Snart indenfor hans Porte
Staaer Valhals Asathor.

Jeg vil den Helt dog skue,
Ja gieste ham dertil;
Jeg frygter ei hans Lue,
Hans lumske Troldomsspil.
Før altid Jetter skialfe,
Naar frem treen Asathor.
Da smilte Rosk' og Tialfe
Ved deres Herres Ord.

Raabte da Jetten svare,
Saa det i Bierget klang:
Du sætter dig i Fare,
Lad af med denne Gang.
Giennem de sorte Stænger,
Som hegner Utgards Hiem,
Sig ingen Asa trænger
Hidtil ustraffet frem.

Lad af, du hvide Aser,
At nærmes dig min Drot!
Hvad hielper det, du raser?
Det blier din Skam og Spot.
Du kommer ei som Frænde,
Du har et fiendtligt Sind.
Det vorder din Elende,
Saafremt du gaaer derind.

Vend om, vend om tilbage,
Op til dit lyse Hiem!
Hvad gavner dig at drage
Blandt Lyng og Tidsler frem?
Et Hav, hvor Bølger trille,
En Ørk, hvor Stormen tuder,
Blev sat, for at adskille
Jetter og lyse Guder.

I Lyst, som aldrig savnes,
I Spil og Vaabendands,
De stolte Guder favnes
Af Solens varme Glands.
Jer Nornen har beskiæret
Et lystigt Herskerliv;
Vorde tilbedt og æret
Af Mand saavel som Viv.

Jetter og sorte Trolde
Fik et heel andet Mærke.
Inden Fieldets Volde
De voxe kæmpestærke.
Ei Jordens Børn dem dyrke,
Til Skræk de bryde frem,
Thi Klippens Kraft og Styrke
Faae de i mørken Hiem.

Sort Bolig blev os givet,
Kun lys af Branden rød;
Som Aser bringe Livet,
Vi bringe Skræk og Død.
Os Mulmet oftest skiuler,
Vi diervt med Køller slaae;
I vore dybe Huler
Selv Guder gyse maae.

Thor monne svarligt studse,
Slog Hamren mod sit Skiold,
Han sagde: Onde Thusse,
Du est en arger Trold!
Min Miølnir nu ei langer
Op mellem dine Bryn,
Men sad jeg i Thrudvanger,
Jeg knuste dig med Lyn.

Hvor vover Utgards Kæmpe
Vel tale saa til Thor?
Vil du mit Mod neddæmpe,
Du Myr' i sorten Jord?
Skiøndt du dig høit kan række
Fra disse Tidsler ud,
Tro ei, du kan forskrække
Valhallas stolte Gud.

Han sagde ydermere,
Den Herre saa mangelund:
Var der af Jetter flere
End Sand paa Havsens Bund,
End Øgler i Nastronds Sale,
Det var mig lige Skiæl;
Det skulde mig ret husvale
Dog at slaae Hver ihiel.

De Guder, Helte dyrke
Med Daad og Offerblod,
Fik Kraft og selsom Styrke
Med Dannished og Mod.
Troer du, at Mørkets Jetter
I Magt os overgaaer?
At Asathors Idrætter
Selv under Lokes staaer?

Du svuldne Svamp tilvisse,
Med luftigskiøre Spær!
Jeg burde kløve din Isse
Med dette gode Sværd.
Vel Jordens Børn maae bløde
For Eders grumme Tand;
Men Thor kan Eder døde
Blot med sin Skiolderand.

Den graae Alfader satte
Jer hen i sorten Hjem;
Blandt Luer, i Biergets Skatte,
Lumskt I kun bryde frem.
Blot Natten Eder maner,
Da faae I Overhaand;
Er Livets mørke Baner,
Med lange Spiud i Haand.

Paa Lys I stedse pukke,
Dertil hver Kraft saa god;
Derfor I Øiet udhugge,
Men drikke Hiertets Blod.
Efter alt Godt at dræbe,
Som Ulv og hungrig Biørn,
Kun dirrer Eders Læbe,
I blege Nattens Børn!

Men Aserne fik Vælde
Med Viisdom og med Raad.
Vi skal vel Eder fælde,
Saa er af Nornen spaaed.
Vi skal Jer brat nedknuse;
Bierget bli'er Eders Grav.
Da Eders Blod skal bruse,
Som et fortvivlet Hav.

Selv Eders Slægt i Bierge,
Med Hammer og med Tang,
De listigkloge Dverge
Maae Eders Undergang.
De smedde mangt et Stykke
Til Østens lyse Æt;
Dem skal vi engang smykke
Med Eders røde Tvæt.

Miølnir min tunge Hammer
Gav mig en Dverg saa god.
Under dens dybe Skrammer
Frempibler Dødens Flod.
Disligest dette Belte,
Som giør mig stærk og stor.
Thi frygt den Gud for Helte!
Saa taled Asathor.

Det var sig Jetten svare,
Han ringled med Pandserbaand.
Thor stod i Harnisk klare
Med Miølnir høit i Haand.
Da giøs den arge Jette
Over den Herres Mod.
Han sagde: Lad os ei trætte,
Du ædle Kæmpe god.

Jeg vil dig Veien vise
Til Utgards fierne Hiem.
Jeg skal dig vel bespise,
Mens her vi vandre frem.
Han mæled ydermere:
Du est en tapper Mand,
Kiært vil det Loke være,
At see dig i sit Land.

Ginge de Kæmper gode
Langs ad den stille Sø.
Da var ei ræd tilmode
Selv Roska, venen Mø.
Skrymner, stærken Kæmpe,
Gik med en Braag foran;
Da monne Vreden dæmpe
Gud Thor, den stærke Mand.

Som nu de længer ginge,
Blev Veien mere god.
De bolde Kæmper finge
Derved vel Kraft og Mod.
De vandred langs en Slette;
Mod røden Aftenstund
Stode de Kæmper trætte
Brat for en løvrig Lund.

Da sagde Jetten svare,
Han Braagen synke lod:
Nu vil vi meer ei fare,
Du ædle Asa god;
Alt i den grønne Skygge,
Hvorhen de Fugle tye,
Der ville vi hvile trygge,
Til aarle Morgengry.

Løfted han Braagen snarligt
Da ned med stærken Haand,
Bad Thor at fare varligt
Alt med de møre Baand.
Han sagde: Du vil finde
En Nadver her at staae,
Saa god, som nogensinde
Du den hos Sif kan faae.

Den skulderbrede Jette
Gik bort med disse Ord.
Han monne ned sig sætte
Paa græsbegroede Jord.
Nær ved de stille Skove,
Med lune Sommerlæ,
Den Jothun monne sove
Bag ved et løvfuldt Træ.

Gud Thor, dertil vel Tialfe,
Samt Lok' og Roska hvid,
Husvalt af Markens Alfe,
Ved svalen Aftenstid,
Paa Græsset ned sig satte,
Saa hungrige ved den Gang.
De monne Braagen skatte,
Dertil den Kæmpe lang.

Da sagde Thor med Ære,
Den understærke Mand:
Vi maae det mage, Kiære,
Skrymner ei klage kan.
Han bad mig varligt tage
Paa Braagens møre Baand;
Derfor, o Roska fage!
Jeg gi'er den i din Haand.

Sank da med venlig Villie
Strax under grønne Træ
Roska, den hvide Lillie,
Paa sine runde Knæe.
Den Knude fast var knyttet,
Tæt slyngte sig de Baand,
Det Arbeid lidet nytted;
Træt sank den spæde Haand.

Thor fra mosgroede Stene
Til Tialf da raabte saa:
Du vil vist ei formene,
Vi her vor Nadver faae?
Din Søster intet mægter,
Den fagre Rosenkind;
Løs du de skiøre Hægter,
Som slutte Skatten ind!

Da Tialf paa Hug sig satte,
Med Braagen mellem Been,
Dens Baand han monne fatte,
Den Kæmpe var ei seen.
Først pilled han med Lempe,
Men løsned ingen Snor;
Raabte den stærke Kæmpe
Da hen til Asathor:

Slig Knude man ei bryder
Med en lemfældig Haand;
Klogt giør du, hvis du byder
At rive sønder de Baand.
Alt ved den lyse Maane,
Da svared Asathor:
Dem har jeg lovt at skaane!
Jeg bryder ei mit Ord.

Løfted han Braagen snarligt
Da ned med stærken Haand,
Bad Thor at fare varligt
Alt med de møre Baand.
Han sagde: Du vil finde
En Nadver her at staae,
Saa god, som nogensinde
Du den hos Sif kan faae.

Den skulderbrede Jette
Gik bort med disse Ord.
Han monne ned sig sætte
Paa græsbegroede Jord.
Nær ved de stille Skove,
Med lune Sommerlæ,
Den Jothun monne sove
Bag ved et løvfuldt Træ.

Gud Thor, dertil vel Tialfe,
Samt Lok' og Roska hvid,
Husvalt af Markens Alfe,
Ved svalen Aftenstid,
Paa Græsset ned sig satte,
Saa hungrige ved den Gang.
De monne Braagen skatte,
Dertil den Kæmpe lang.

Da sagde Thor med Ære,
Den understærke Mand:
Vi maae det mage, Kiære,
Skrymner ei klage kan.
Han bad mig varligt tage
Paa Braagens møre Baand;
Derfor, o Roska fage!
Jeg gi'er den i din Haand.

Sank da med venlig Villie
Strax under grønne Træ
Roska, den hvide Lillie,
Paa sine runde Knæe.
Den Knude fast var knyttet,
Tæt slyngte sig de Baand,
Det Arbeid lidet nytted;
Træt sank den spæde Haand.

Thor fra mosgroede Stene
Til Tialf da raabte saa:
Du vil vist ei formene,
Vi her vor Nadver faae?
Din Søster intet mægter,
Den fagre Rosenkind;
Løs du de skiøre Hægter,
Som slutte Skatten ind!

Da Tialf paa Hug sig satte,
Med Braagen mellem Been,
Dens Baand han monne fatte,
Den Kæmpe var ei seen.
Først pilled han med Lempe,
Men løsned ingen Snor;
Raabte den stærke Kæmpe
Da hen til Asathor:

Slig Knude man ei bryder
Med en lemfældig Haand;
Klogt giør du, hvis du byder
At rive sønder de Baand.
Alt ved den lyse Maane,
Da svared Asathor:
Dem har jeg lovt at skaane!
Jeg bryder ei mit Ord.

Loke, du bolde Kæmpe,
Min snilde Følgesvend!
Jeg kan min Lyst ei dæmpe,
Gak du til Braagen hen!
Hvad der for Jordens Slægter
Er tungt, ja skiult i Løn,
Det troer jeg nok, du mægter,
Du fagre Laufeys Søn!

Det vil jeg ei fordølge,
Da gik den snilde Gud;
Hans sorte Lok mon bølge
Ned ad det hvide Skrud.
Loke den Braag i Hænde
Da tog med megen List; —
Men intet det monne bevende
Dog efter den lange Frist.

Da smilte Thor hin faste,
Han reiste sig fra Steen;
Han monne svarligt haste,
Han var ei længe seen;
Han greeb om Baandets Ender,
Saa kiær var ham den Brad —
Men med de stærke Hænder
Han skilled intet ad.

Greeb da den Gud i Vrede
Sit Sværd i største Hast;
Han trak det af sin Skede,
Han hug paa Knuden fast.
Heel kraftigt Guden hugged,
Han brugte vel sin Haand; —
Men end bestandig lukked
For Braagen de feige Baand.

Da hæved Thor hin stærke
Miølnir med Hænder begge;
Han sagde: Jeg kan mærke,
Her Trolden mig vil giække;
Thi vil jeg nu ham dræbe,
Alt for hans onde Værk;
Mit Jern i Blod sig klæbe
Paa brustne Pandsersærk.

Gik for den Trold at døde
Gud Thor da hen i Mag.
Han monne med Miølnir høde,
Han slog et vældigt Slag
Ret midt udi hans Pande,
Mellem de tykke Bryn.
Det monne de Kæmper sande,
Det var et gruligt Syn.

Det var sig Jetten svare,
Han Øiet halvt oplod;
Han saae, i Harnisk klare
Thor ved hans Side stod.
Han raabte: Hvi blev jeg vaagen?
Faldt ned paa mig et Blad?
Hvor staaer det sig med Braagen?
Har du nu skilt den ad?

I Harm da Thor mon blusse,
Han beed sig i sin Læbe;
Han tænkte: Lumske Thusse!
Jeg skal dig dog vel dræbe.
Jetten ei længe skumled,
Han sov paa grønnen Vold.
Høit det i Skoven rumled,
Saa snorked leden Trold.

Slog da med Kraft og Harme
Gud Thor kun lidet blidt.
Han hæved sine Arme
Heelt mandeligt og tidt.
Der gnistred Ild og Flaminer,
Guden var vred i Sind;
Thi sank den tunge Hammer
Vel dybt til Næbet ind.

Det var sig Jetten stærke
Trak lidet med sin Mund;
Han sagde: Jeg kan mærke,
Jeg sover i en Lund.
For tidt jeg bliver vaagen,
Nu faldt der ned et Bær.
Hvor staaer det sig med Braagen?
Nu dog vel løst den er?

Derpaa sig Trolden vendte,
Han sov paa bløden Jord.
Da fast sit Belte spændte
Den stærke Asathor.
Høit lød hans Stemme klare
Til Odin op i Sky;
Da monne den Fugleskare
Forfærd' af Skoven flye.

Hans Øie stod i Lue,
Der hørtes stærke Skrald,
Han hug af al Formue
Mod Jettens Pandeskal.
Strakte sig stærken Jette
Heel mødig, træt og seen.
Han sagde: Hvad er dette?
Nu faldt der ned en Green.

Derpaa han langsomt reiste
Sig høit fra Græsset op.
Da Morgensolen kneiste
Høit over Skovens Top.
Han sagde: Nu det bliver,
O stærke Thor, vel bedst,
At did du dig begiver,
Hvor du din Hu har fæst.

Gik da heel bred og rolig
Den skulderbrede Trold
Mod Utgards mørke Bolig
Alt med sin Stang og Skiold.
De store Utgards Porte
Man i det Fierne saae,
Befæst med Stænger sorte,
Samt Bolt og mægtig Slaa.

Da strakte svaren Thusse
Mod Utgard ud sin Haand;
Han mæled: Ei du studse
For disse stærke Baand.
Han lagde Thor i Hænde
Sit Spyd med Staal paa Top.
Han sagde: Med dets Ende
Du støder Porten op.

Nu jeg Farvel maa sige,
Jeg kan ei længer gaae.
I Utgardlokes Rige
Fleer Jetter I see vil faae.
Lad Eder ei forfærde,
Gaaer frem paa sikker Fod!
I har jo stærke Sværde,
Dertil vel Kraft og Mod.

Derpaa sin Vei han satte,
Mens fast han Braagen bandt,
Hen til de Klipper bratte,
Mod Nordens fierne Kant.
Han gik med Skridt heel snare
Did til den Biergerad.
Da drog hin Kæmpeskare
Mod Utgards skumle Stad.

Thor i Helheim.

En Saga fast utrolig
Jeg nu kundgiøre maa:
Mod Utgards fierne Bolig
Vilde de Kæmper gaae;
Hvert Skridt de monne tage,
Da var det ligerviis
Som gled de to tilbage
Hen over glatten Iis.

Da monne Veien dale;
Det gik i Dybet brat.
Man hørte Haner gale,
Det blev til mørke Nat.
Da Tialf og Roska gyste,
Men frem gik Asathor;
Hans Harnisk for dem lyste,
De treen i Gudens Spor.

Alt mere dybt de stege
Ned i det steengraae Field;
Da saae de Skygger blege,
Hist hørtes Kildevæld.
Gud Thor ei længe hviled,
Han slog sig ei til Taal;
Med raske Skridt han iled
Hen mod sin Idræts Maal.

Som nu han frem sig skyndte,
Heel fro og trøstelig,
Da Mørket snart begyndte
For Lys at tabe sig.
Man skued Fakler blaane
Tidt i den dybe Grøft;
Glimt af den blege Maane
Faldt i en Klippekløft.

Da kom de til en Laage,
Sat i den Biergerad;
Der monne to Skygger vaage,
De tæt for Døren sad.
De vare dødligblege,
Og under Oine blaae;
De op fra Bænken stege,
Stivt de paa Guden saae.

Den Ene var en Qvinde,
Den Anden var en Mand;
Sligt Folk man ingensinde
Fandt i et andet Land.
De monne svarligt fryse;
Thi koldt var deres Hiem.
De toge til at gyse,
Da Thor tiltalde dem.

De havde Hielme sorte,
Hver løfted Hamren sin;
Foruden Pandserskiorte
De stod i hvide Liin.
De Hamre, graalighvide,
Var giort af Dødningbeen;
De lod dem mat nedglide,
Hvor Asathor fremtreen.

De mæled: Ingensinde
Slig Skare før hidkom.
Hvad søger I derinde?
Vend om, o Flok! vend om!
Saa dybt de monne sukke
Da i den skumle Vraa;
De sagde: Vi tør indlukke
Kun dem, som døe paa Straa.

Hvad vil I Kæmper stærke,
Som gløder i liflig Kraft,
Forinden Sprinkelværke,
Hvor ingen Fryd er havt?
Hvor blakketbleg en Qvinde
Kun bringer Sorg og Qvalm,
Blandt dem, som boe derinde,
Hendøet paa Bænkehalm?

Da sagde Thor hin stærke
Til Rosk' og sine Mænd:
Nu kan jeg fuldvel mærke,
Hvor vi er vandret hen.
Saavidt jeg Tingen fatter,
Vi nu for Helheim staae.
Loke, din blege Datter
Vi snart at see vil faae.

Da hørtes Loke klage,
I Kinden steeg hans Blod,
Han vilde gaae tilbage,
Han blev i Hu saa mod.
Han skreg: Jeg vil ei skue
Min Æt saa drøvelig;
Til Asgards lyse Lue
Jeg atter svinger mig.

Da raabte Thor hin faste,
Den Gud saa god som stærk:
Du maa dig ei forhaste
Med overilet Værk.
Hvad nytter Sorg hin svare
Vel over Skiæbnens Bud?
Lad brat slig Daarskab fare!
Den sømmer sig ei en Gud.

Vel af en Jetteqvinde
Du dig bedaare lod;
Ei Guder nogensinde
Sprang frem af Jetteblod;
Men vist din Elskovsbrynde
Stod udi Skuldas Bog;
Hun monne din Daad fremskynde,
Den Norne, viis og klog.

Man for din Æt maa gyse,
Men hvo foragter den?
Den skabtes til at kyse
Guder saavelsom Mænd.
En Angst, som ulmer, flammer,
Og bryder voldsomt ud,
Den kun fra dig nedstammer,
Du underfulde Gud!

Hvor heldigst Livet gløder,
Hvor det i Kraft bestaaer,
Der altid Frygten møder
For at det snart forgaaer;
Saaledes Fenris skrækker
I Valhals bedste Lyst;
Hans Blik en Frygt opvækker
Selv i Hærfaders Bryst.

Hvad var vort Asgard vide
Vel frem for Jordens Hiem,
Hvis ikke Sorg og Qvide,
Hvis Død ei skilte dem?
Den eviglumske Smerte,
Ret som en Snog saa grøn,
Omspænder Jordens Hierte,
Men det er Lokes Søn.

Vel var det, Asa kiære!
Da Hel du avled stærk,
Hun bør høiagtet være,
Hun straffer Nidingsværk.
Hun er min Hævnerinde,
Hun tugter rædde Mænd.
Thi lad din Sorg forsvinde,
Vend strax ei om igien.

Ved denne kloge Tale
Forsvandt As-Lokes Frygt.
Han monne sig husvale
Ret ved den Herres Kløgt.
Sit Spyd Gud Thor da hæved,
Og stødte Døren ind:
Den let tilbage svæved,
Ret som et Blad for Vind.

Da saae man Thor at drage
Med sine Mænd afsted.
Høit Hallen monne gientage
Den Skares tunge Fied.
Det var sig Roska liden,
Den fagre Lillievaand,
Hun vandred Thor ved Siden,
Og holdt ham ved hans Haand.

Igiennem krumme Gange
Kun svage Lys de saae;
De var saa saare trange,
Der var heel ondt at gaae.
Da pludselig de skued
En Hule hen mod Nord,
Hvor Stenen høit sig bued
Udi en Sal saa stor.

Der sad langs Væggens Side
De rædde Helheims Mænd;
De var saa syglighvide,
Thor vandred mod dem hen;
De var saa saare bange,
De svedte Angstens Sveed.
Om deres Liv en Slange
Tæt slyngte sig og beed.

En Stol høit monne stande
Bygt under hvælvet Steen;
Den var af Hovedpande,
Samt skiøre Dødningbeen.
Der saae man Hel at true.
Halv var hun hvid, mod Fod,
Ansigtet blaat at skue,
Med underløbet Blod.

Et Dødningbeen det hvide,
Vel bleget i Maaneskin,
Hun strakte ud til Qvide,
Med et hævngierrigt Sind.
Det monne muldent lugte,
Hun svang det som en Vaand;
Som Kongespiir hun brugte
Det i sin klamme Haand.

Der var saa tyst derinde,
Med Liiglugt overalt;
Der rørtes ingen Vinde,
Kun hule Suk giengialdt.
Tre Fakler blaaligt lued,
Ved hver en Dødning stod,
Man idel Rædsel skued,
Men intet Spor af Blod.

Da saae man Thor at smile,
Han vendte sig omkring,
Han monne hurtigt ile
Hen i de Dødes Ring;
Han raabte høit derinde
Da disse strenge Ord:
Saa gaa det hver en Qvinde,
Der ei tør følge Thor!

I uselige Daarer,
Som frygted Saar og Død,
Nu Hel Jer evig saarer,
Med Qval og bitter Nød!
I lod ei Hielmen hvælve
Kring Issen kiækt i Strid;
I skabtes til at skiælve, —
Saa skiælv til Evigtid!

Derpaa den strenge Kæmpe
Treen fast for Hela frem,
Han monne Stemmen dæmpe
For hendes mørke Hiem.
Han sagde: Gustne Qvinde!
Retfærdigt straffer du,
Dog staaer jeg ei herinde
Med en frivillig Hu.

Til Utgards Drot at drage,
Dertil stod fast mit Sind,
Da monne han saa mage,
At her jeg vandred ind.
Thi siig mig, hvis du mægter,
Hvad Vei jeg tage maa,
For til de stærke Slægter
I Jothunheim at gaae?

Da skreg til Miølnirs Svinger
Hel, med sin Stemme styg;
Det klang som Sværdet klinger
Udi en Pandserryg:
Forlad min sorte Bue!
Gak frem, snart est du der.
Det blænder mig at skue
Din Sundheds Rosenskiær.

Da vinkte brat behænde
Gud Thor med dristigt Blik.
Sig Loke bort mon vende,
Da Hel forbi han gik;
Fast han sit Øie lukked,
Saa tung var ham den Gang.
Hun saae paa ham og sukked,
I hendes Spir det klang.

Det vil jeg ei fordølge,
Da gik den stærke Gud
Alt med sit lidet Følge
Fra Hulen snarligt ud.
Igiennem Bierget vide
Han foer paa hurtig Fod;
Paa Fieldets anden Side
Da Guden snarligt stod.

Thor kommer til Utgard.

Der laa ret for hans Øie
Den store Utgardstad.
Det kunde ham vel fornøie,
Han blev i Hu saa glad.
Af store Biergerader
Var Byen sluttet ind;
Ved Porten Mænd i Plader
Sad der, med Haand paa Kind.

Hen fra de grønne Volde
De smilte til hans Hammer;
De havde Klippeskiolde,
Men Spyd af Granestammer.
Gud Thor gik uforfærdet
Afsted med sine Mænd.
De Jetter hæved Sværdet,
Men sænkte det igien.

Hint Jettespyd, det lange,
Som Tialfe trolig bar,
Gud Thor da monne fange
Med Heltekraften svar.
Hardt det mod Porten stevned,
Saa det i Bierget klang;
Da brat de Bolte revned,
Med Gny den Port opsprang.

Da maatte Roska skielve,
Hun fandt sig i et Huus,
Hvor Klipper høit mon hvælve,
De skiulte Dagens Lius.
En Væg af Marmor hvide
Stod for dem blank og blot;
Der, finge de at vide,
Var Utgardlokes Slot.

Udi den skumle Bolig
Ei skinte mindste Sol;
Der sad den Høvding rolig
I steenudhugne Stol:
Omkring den Drot hin svare,
Som der saa trøstig sad,
Stod udi Harnisk klare
Den treleds Kæmperad.

Thor monne paa ham stirre,
Den stærke Gud, saa trygt;
Han saae hans Læbe dirre
Af underkuet Frygt.
Bevæged ei en Sene,
Som Marmor sortegraa;
Med røde Ædilstene
Paa Asathor han saae.

Udi den dybe Hule
Der blev stort Mørk' og Qvalm.
Han slog mod Skioldets Bule
Haardt med sin Kiølv af Malm.
Da lyste Biergets Kløfter,
Med Sølv og røden Guld;
Ild giennem dybe Grøfter
Sprang frem af sorten Muld.

Alt ved de stærke Fakler
Drotten da talde saa:
Du seer at Loftet vakler,
Thi bli'er det bedst at gaae.
Sit Blik op Guden hæved,
Da han de Ord fornam;
Han saae en Klippe bæved,
Og vilde knuse ham.

Han sagde: Det maa synke,
Som ei kan hæve sig.
Du skal mig ikke ynke,
Hvis Stenen dræber mig.
Den Klods med megen Vælde
Da faldt fra høien Kløft
Ned i de hule Fielde —
Den fyldte Gulvets Grøft.

Da aabned sig en Laage
Ved Biergets Side stor,
En hvid og skummel Taage
Frem af sit Giemme foer.
Den monne rundtom fare,
Som i en Bølgedands;
Omkring hin Asaskare
Den lagde sig i Krands.

Da smilte Gudens Læbe,
Han saae paa Jetten stivt:
Dit Field mig ei kan dræbe,
Men heller ei din Gift;
Valhalla jeg forlader,
Jeg er sædvanlig tryg.
Ås Odin er min Fader,
Min Moder kaldes Frygg.

Da svared brat behænde
Den Utgards fule Drot:
Jeg veed vel til hvad Ende
Du kommer til mit Slot.
Jeg veed, fra hvem du stammer,
I lysen Klædebond;
Dog skrækker ei den Hammer,
Du har udi din Haand.

Du til din Styrke sætter
For stor og dristig Lid.
Husk: Jetter er dog Jetter!
Og det fra Arilds Tid.
Før Aserne de leved,
Med herlig Vælde stor,
Da ikke tænkt var blevet
Paa Miølnir eller Thor.

Ved Verdens første Tide,
Før Vandet sank fra Næs,
Var Gab i Afgrund vide,
Men endnu intet Græs.
Mod Norden Iis og Taage
Da laae i Niffelhiem,
Fra Muspels sydre Laage
Foer Ild og Gnister frem.

Da mødtes Hedens Vinde
Med Rimfrost i en Grav:
De blandte sig derinde,
Men der blev Draaber af.
Ild monne Kulden dæmpe,
Kuld dæmped atter Ild;
Deraf fremstod en Kæmpe,
Den stærke Ymer vild.

Han blev en vældig Fader
Til alle Troldes Æt,
Som nu i Biergets Rader
Med megen Kraft er sæt.
Var dengang ei din Kerre,
Som nu saa stolt du seer.
Da svared Tialfes Herre:
Lad mig kundgiøre meer!

Jeg skal dig vist gjengielde,
Fortælle Sagnet tro:
Da, ved Alfadurs Vælde,
Blev til Audumble Ko.
Hun slikked Rim af Stene,
Da sprang vor Stamme god
Af kolden Kraft ei ene,
Men varmt af Kiød og Blod.

I kolde, døde Kræfter
Sig blandte rørigt Liv;
Da Bure blev; derefter
Blev Bør, han tog en Viv;
Af Eders Æt han raner
Sin Hustru stærk og skiøn;
Da fødtes Aser, Vaner,
Og Alfers lyse Kiøn.

Hvad hele Verden aatte
Af Godt i dunkle Hiem,
Sig sammenhobe maatte,
For os at bringe frem.
Først mangen Egestamme
Maa voxe, hugges smaa,
Før der med liflig Flamme
Kan Høitidsilden staae.

Derfor, o sorte Jetter:
Saae I først Lyset her.
Vor Fader Børs Idrætter
Var at nedknuse Jer.
Han Ymer snart mon dæmpe,
Som ei hans Kraft modstod;
Da hver en Jettekæmpe
Flux drukned i hans Blod.

Bør kasted ned med Torden
Hans Krop i Svælgets Grav,
Deraf han skabte Jorden,
Af Blodet Jordens Hav.
Udaf hans Been, de fierne
Bierge med Stormens Gru;
Skyer blev af hans Hierne;
Der drømmer den endnu.

Hans tykke Oienbryne
Sattes i mangen Rad;
Deraf blev snart tilsyne
Den store Midgards Stad.
Hans hvælvethøie Pande
Vidt spændtes ud derpaa:
Da Himlen mon opstande;
Den farver Freya blaa.

Med Muspelheimske Gnister
Bør pryded den i Hast;
Nu Stiernen aldrig mister
Sit lyse Straalekast.
Udi sin Glands hin klare
Den høit paa Himlen staaer,
Mens Asers stolte Skare
Paa den med Fødder gaaer.

Nu Bur' og Bør mon fælde
To Træer ved salten Sø;
Da blev ved deres Vælde
Svenden, dertil en Mø.
Frem Svenden monne komme
Fra Egens Bul saa kiek;
Møen den hulde Blomme
Sprang af en Rosenhæk.

Askur og Embla klare
Blev ikke lidet glad,
Da Bure dem lod fare
Til Midgards store Stad.
Vel alle Jordens Hære
Sprang ud af deres Rod,
Som nu os Guder ære
Med Jid og Offerblod.

Det Sagn er vel i Minde:
I Jetters Nederlag
Bergelmer med sin Qvinde
Kun undkom paa et Vrag.
Fra dem alene stammer
Du, med din Kæmpeæt,
Som nu blandt Malm og Flammer
I Biergets Dyb er sæt.

I disse mørke Sale
Fik I Jert Rige kun;
Hvad tør du da vel prale
Om ældre Fødselsstund?
Af Aser overvundet
Med alt dit Kogleri,
Est du til Fieldet bundet,
Og blot om Natten fri.

Men ret som Ukrud vilde
Sig breder ud heel snart,
Saa gaaer det ogsaa ilde
Med Eders Kæmpeart;
Mod Asers Hær hin faste
I atter prøve paa
Jer dristigt at formaste;
Men det skal ilde gaae.

Ei nok, at I fordærve
Den bolde Askurs Æt,
Og mangt et Rov erhverve
Ved skammelig Idræt;
Men selv de Hoffer faste
Som staae for Valhals Guder,
Du vover at kuldkaste,
Mens Nattestormen tuder.

Derfor fra Odins Rige
Jeg kommen er herned,
For dig, o Trold! at sige,
Jeg vel din Trædskhed veed;
At Valhals Herre mægter,
Blot ved et Ord saa brat,
De Jothunheimske Slægter
Reent at fordærve plat.

Thors Blik stod høit i Lue
Ved disse strenge Ord;
Han var heel skiøn at skue,
Den stærke Asathor.
De gyldne Plader lyste
Ham paa det hvalte Bryst;
I Løn hver Jothun gyste,
Han stod saa rolig, trøst.

Taus i de vilde Flammer
Han skued nær og fiern;
Han løfted op sin Hammer,
Saa tung af drevet Jern.
Ned giennem Fieldet dandsed
En sølvklar Klippebæk,
Den ved hans Fødder standsed,
Hvor den blev stum af Skræk.

Da sagde Jetten svage,
Den feige Biergets Drot:
Jeg lader dig ei drage
Med Vrede fra mit Slot.
Du skal din Fod her fæste
Dog end en stakket Tid.
Jeg vil dig venligt gieste,
Da du est kommen hid.

Vi vil alt uden Vrede,
Naar Ingen meer er træt,
En Leeg her tilberede,
Som sømmer Heltes Æt;
Saa kan vi uden Harme
See udi Kappelyst.
Hvo der har stærkest Arme,
Samt mandigst Kæmpebryst.

Sit Ja til denne Tale
Gav Thor med villig Hu.
I guldbesprængte Sale
Dem Drotten førte nu.
Et Bord af Marmor hugget
Stod der paa gyldne Been.
Da blev heel svarlig drukket
Af huul Karfunkelsteen.

Da toned Kildevældet,
Alt Sølv i Bierget klang,
Høit Stormen lød i Fieldet,
Det var en selsom Sang.
Gud Thor ved Roskas Side,
Samt Tialf og Loke fro,
Sadd' udi Salen vide;
Heel lysteligt man loe.

Giøgleriet i Utgard.

Da ved de brede Borde
De Kæmper alle sad,
Tog Loke snildt til Orde,
Den Asa munter glad.
Han saaes ei længe tøve,
Han skreeg paa skiemtsom Viis:
En Leeg vi strax vil prøve,
Hvori jeg vinder Priis.

Utgardelok behænde
Da mellem sine Mænd
Til Loke sig mon vende,
Han raabte: Siig os den!
Loke med megen Glæde
Greeb til en Brad paa Stand,
Han svared: Ei i at æde
Der findes min Overmand.

Af hvad jeg haver fristet,
Vel Madlyst man kan faae;
Den Kraft, man nys har mistet,
Man atter søge maa.
Du skuer stærke Giæster,
Som ogsaa her kan feide;
Thi lad din Kiøgemester
I Stegerset vel arbeide!

Da svared Utgards Herre
De skiemtefulde Ord:
Der er fast intet værre,
End hungrig gaae fra Bord;
Dog skal du mærke, Kiære,
Skiøndt du est Kostens Ven,
At du kan intet tære
Mod een af min Mænd.

Asloke brat mon studse,
Han hurtig reiste sig,
Han mæled: Onde Thusse,
Troer du at skrække mig?
Kaldte da Drotten svare,
Heel listigt han mon lee.
Da monne sig aabenbare
Den Jothun sær at see.

Han sprang af mørken Kammer,
Sin Husbond brat han lød;
Heel underlige Flammer
Sig i hans Harnisk brød:
De fleste vare gule,
Nogle var rød' og blaae.
Den Trold ei monne skule,
Kiækt han paa Guden saae.

Hans hvasse, stærke Tænder
Sad i en dobbelt Rad;
Selv paa hans Fingerender
I Neglers Sted de sad.
Hver Tand heel selsomt lyste
Da med en Flamme stor.
Ung Roska svarligt gyste,
Med Skræk hun sammenfoer.

Da bortsvandt Fieldets Skygge,
Men Loke kiæk sprang op.
Han sagde: Du kan tygge,
Seer jeg, med al din Krop!
Dog, om du ogsaa bruger
Hvert Lem saa mangelund,
Troer jeg, ei meer du sluger,
End Loke med sin Mund.

Et Fad man strax indbragde,
Reent Guld, til denne Leeg;
Utgardeloke lagde
Det fuld af lækker Steg.
Trolden, heel sær at skue,
Samt Loke, den stærke Mand,
Da aad af al Formue,
Det siger jeg forsand.

Alt ved den ene Ende
Stod Trolden for det Fad,
Asa-Lok' behænde
Ret for den anden sad.
Da blev heel svarligt sluget,
Det var stor Lyst at see:
Paa eengang midt i Truget
Da baade mødtes de.

Da havde Loke Kiødet
Reent ifra Benet ædt,
Som der for ham var fødet,
Han var da saare mæt.
Dog Jetten ei alene
Havde ædet den halve Mad,
Men og de haarde Bene,
Dertil det gyldne Fad.

Da blev stor Spøg og Latter,
Selv Thor heel svarligt loe;
Roska, Bondens Datter,
Var selv i Hu saa fro.
De Giæster alle tillige,
Som sadd' i Middagsstunden,
Den Dom da maatte sige:
Loke var overvunden.

Da raabte Utgards Fyrste
Til Tialf i Brynien blaae:
Ok dog ei meer vi tørste,
Lad os meer Latter faae!
Vor Gammen i at spøge
Vi finder alle nu;
Thi lad os og forsøge
Nu dine Kræfter, du!

Da svared Tialf hin gode:
Hvad kalder du Forsøg?
Du maa dig ei hovmode
Ved Asalokes Spøg!
Han klædte mig i Plade;
I gjør mig ingen Meen,
Skiøndt I kan sluge Fade,
Dertil, som Hunde, Been.

Den skulderbrede Jette
Til Tialfe lystig skreg:
Vi vil herom ei trætte,
Siig nu kun frem en Leeg.
Da svared Tialf behænde,
Han lagde sit Harnisk hen,
Saa vil tilmaals jeg rende
Med een af dine Mænd.

Da skreeg den Drot i Bierge:
Slig Leeg er saare god!
Naar man sig ei kan værge,
Saa bruger man sin Fod.
Lader os ei spilde Tiden!
Slig Leeg du vist forstaaer;
Dog troer jeg, Tommeliden
Dig fuld vel overgaaer.

Tialf rynked sine Bryne,
Han beed i Læben sig;
Da blev der snart tilsyne
Den Dverg heel underlig:
Saa smidig som en Bue
Han var, men lidet før,
Man kunde ham grandt ei skue,
Han dæktes af et Slør.

Til Leeg han sig beredte;
Snart snærped han sig ind,
Snart vidt han sig udbredte,
For mindste Pust af Vind.
Da sagde Tialf hin svare:
Slig Krop vist Faa har havt,
Dog skal til langt at fare
Blot Myghed ei, men Kraft.

Thi tog han til at rende,
Saa det i Bierget skialf;
Da dreied ved Løbsens Ende
Dvergen og mødte Tialf.
Tialf vilde sin Harm ei røbe,
Til Fryd for skumle Bierg;
Han sagde: Lad os løbe
Den andengang, o Dverg!

Det Løb da brat begyndte
Langt i det hule Hiem,
Sig Tialfe svarligt skyndte,
Kom dog kun langsomt frem.
Dvergen foer som en Alfe
Med Hast til Maalet ud;
Da var derfra dog Tialfe
Vistnok et Pileskud.

At til den tredie Prøve
Man strax beredte sig,
Da mon ei Dvergen tøve,
Tro mig kun sikkerlig!
Til Maalet han sig skyndte,
Foer saa paa hurtig Fod
Tilbage hvor Løbet begyndte;
Ved Maalet ei Tialf end stod.

Da blev til Dom forbundet
De Kæmper strax paa Stund.
At Tialf var overvundet,
Der sagdes med een Mund.
Tialf sig i Krog mon sætte,
Dvergen svandt som en Vind.
Tialfs Lemmer var saa trætte,
Blus brændte ham paa Kind.

Da sagde skumle Jette
Til Thor, den stærke Mand:
Du maa dog og udrette
Din Idræt her paa Stand.
Vel dine Kæmpers Lykke
Var ikke saare stor;
Men med et svarligt Stykke
Kan du dem hevne, Thor!

Og svared Thor hin høie,
Med Haand alt under Kind:
Det kan sig vel saa føie,
Bring mig et Horn herind!
Skiøndt, Loke! du kan ikke
Fortære, som Jettens Svend,
Vil jeg dog svarligt drikke,
Vel fremfor alle Mænd.

Utgardelok behænde
Da vinkte, som tilforn;
Da treen een af hans Svende
Fra Dybet med et Horn:
Det var af Malm hin gule,
Med gamle Skrifter paa;
Udenfor store Hule
Dets ydre Spidse laae.

Thor monne det betragte,
Det var heel kunstigt giort;
Heelt stort han det mon agte,
Men derfor ei for stort.
Sagde da Utgards Fyrste
Til Thor saa mangelund:
Den skal vist ikke tørste,
Som stikker det ud til Bund.

Naar mine Kæmper dømmes
I Straf for ilde Værk,
Da Hornet ud maa tømmes
Af slig en Kæmpe stærk.
Eet Drag det sielden tømmer,
I to er Sæd at see,
Men ingen Mand det sømmer,
At stikke det ud i tre.

Da sagde med stor Liste
Loke til Utgards Drot:
Thor er vist ei den sidste
Ved Drik paa Odins Slot;
Naar han sin Haand udstrækker
Og efter Hornet taer,
Den Gud da fast forskrækker
Valhals Einheriar.

Ydun saa kiælent kryster
For ham sin Æbleblomst;
Et Kys paa hendes Bryster
Er ei saa sød en Kost.
Den Most kan Thor udtømme
Ret paa sin Kæmpeviis;
Man pleier ham berømme,
Han vinder stedse Priis.

Det Sagn ei er forborgen,
Asodin har for Skik
Til Mimer at gaae hver Morgen,
Og faae en Kildedrik.
Et Horn, som Hvermand hylder
For Dybden, Bredden sin,
Med Vand da Mimer fylder;
Det smager fast som Viin.

Det kan jeg fuldvel sige:
Da eengang Odin drog
Ud fra sit Guddomsrige,
Gud Thor hans Bæger tog,
Han drak det ud til Bunde,
Den underſtærke Mand.
Hans Roes er i alle Munde,
Det siger jeg forsand.

Da Odin brat erfared
Den Asas Idræt nu,
Da snarligt aabenbared
Sig Vreden i hans Hu.
Han sagde: du fordrister
Dig aabenbar som i Løn,
Jeg troer, selv Skiebnen frister
Du rask, min stærke Søn!

Ved denne Drik, hin søde,
Gud Thor sin Viisdom fik.
Hans brune Kinder gløde
Tidt end af denne Drik.
Hver Gud da monne dømme,
Det var en Idræt stor.
Skulde da her ei tømme
Dit Horn den stærke Thor?

Da mæled Utgards Fyrste:
Hvo veed, om i Valhal
Man kan saaledes tørste,
Som her i denne Sal?
Da flux det Horn ophæved
Thor, med sin Arm saa stærk,
Dybt det i Bierget bæved,
Det var et svarligt Værk.

Meldte da Jetten lede:
Sæt det kun for din Læbe!
Ei vil af Tørst og Hede
Da Tungen til Ganen klæbe.
Gud Thor da monne fare
Saa sindeligt i Mag,
Han drak af Hornet klare
Det store, lange Drag.

Han drak, som Sandet drikker
Udi den hede Ørk,
Naar han sin Regn udskikker
Fra Tordenskyen mørk.
Den Gud med megen Ære
Da kiged i det Horn —
Da tyktes det hannem være
Saa bredfuldt som tilforn.

Gud Thor kun sielden pukker,
Han virker i sin Kraft,
Thi tog han store Klukker,
Lænt til sit Hammerskaft.
Han slog i Panden Rynker,
Det var en svar Bedrift,
Han drak, som Elven synker
Udi en Klipperift.

Monne da ned sig bøie
Den Herre som tilforn,
Med et nysgierrigt Øie
Han kiged i det Horn;
Da mærked han med Vrede,
Det end var fuldt som før,
At indtil Hornets Bredde
Der ei en Plet var tør.

Da satte det for Munden
Den Asa stærk som god,
Han drak, som Afgrundsbunden
Drak Kæmpen Ymers Blod.
Udi den Hal hver Tusse,
Som skued den Idræt,
Da monne blegnet studse,
Men snildt de skiulte det.

Da Thor nu mon fornemme,
Det ei var udtømt end,
Da hæved han sin Stemme,
Men rakte Hornet hen;
Han qvad: I stærkt at drikke
Jeg seer I stande først;
Thi Valhals Guder ikke
Har hede Sygers Tørst.

For Tørstens Glød at slukke
De Guder morgenrøde
Vel aldrig Horn udstukke,
Men for i Kraft at gløde.
En herlig Miød blier blandet,
Det har vi hist for Skik,
Meer kraftig, mindre vandet,
End denne ferske Drik.

Da sagde Jetten lede
Til Valhals Asathor:
Naar Skuldre ret er brede,
Blier ogsaa Bugen stor.
Men da vi nu kun spøge,
Saa er end min Begiær,
At du vil kiækt forsøge
Den anden Idræt her.

I disse høie Sale
Det er vor gamle Skik,
Os lystigt at husvale
Ved Leeg saavelsom Drik;
Thi vil vi ikke tøve,
Da ingen end er trætte,
Vi Kræfterne vil prøve
Ved Byrder op at lette.

Gud Thor da gav sin Villie
Til disse Lege brat.
Da løb ad breden Tilie
En selsom Art af Kat;
Den saae paa Thor heel bange,
Den krymped tidt sig ind,
Skiød Bugter som en Slange,
Med lumskt og frygtsomt Sind.

Den stirred gridsk og slugen
Med Øine røde smaae;
Den skiød sig frem paa Bugen,
Og nær ved Guden laae;
Den kunde sin Frygt ei tvinge,
Da den af Krog blev kaldet;
Af Horn den havde Ringe,
Men var om Livet skaldet.

Hen i de gyldne Sale
Den snoede sig heel styg;
Den logred med sin Hale,
Saa skællet og saa tyk.
En Braad med tvende Kløfter
Sad i dens Gab saa stor.
Lok' sagde: Hvis du den løfter,
Da har du Kræfter, Thor!

Da raabte med stor Ære
Den fagre Laufeys Æt:
Gud Thor kan evig bære,
Men bliver aldrig træt,
Han sine Sener strammer,
Saa kraftig og saa sund;
Blot veier hans tunge Hammer
Vist hundred Bismerpund.

Mærk vel, o Trold, min Tale
Gud Thor gik ind en Nat
I Freyas lyse Sale,
Tog hendes Løibænk fat;
Ei nænte han at vække
Den fagre Rosenknop;
Han greb med Hænder begge,
Han løfted Sengen op.

Sengen, det maa jeg sige,
Af friske Blomster fuld,
Var tung foruden Lige,
Den var af drevet Guld;
Dog bar han, uden Bulder,
Og uden mindste Sorg,
Den paa sin stærke Skulder,
Hen i sin egen Borg.

Da nu den Mø guldhaaret,
Opvakt ved Midnatstide,
Fandt sig af ham didbaaret,
Og saae ham ved sin Side,
Da fra sit Hovedgierde
Hun foer i al sin Pragt;
Hun monne sig forfærde
Da ved hans stærke Magt.

Som nu den Gud medÆre
I Mag slig Byrde bar,
Skulde da her vel være
Sligt Kryb den Helt for svar?
To Katte er om at trække,
Hvad han kan løft' aleen;
Han stærker' er end begge,
Hvad siger da vel Een?

Da smilte Utgards Herre,
Han sagde: Tag kun fat!
Maaskee er Freyas Kerre
Saa tung ei, som min Kat.
Da bød dem Thor hin faste:
Ha, tier begge stil!
Han monne mandigt haste
Hen til det sære Spil.

Da stirred Katten slugen
Og ret med megen Harm;
Thor greb den under Bugen
Med stærken Kæmpearm.
Heel rædsomt da den snøfted,
Men Thor stod rolig tryg;
Alt som han meer den løfted,
Den kroged op sin Ryg.

Saavidt hans Arme rakte,
Han høit den hæved op;
Men smidig den udstrakte
Kun meer sin glatte Krop.
Et Hul i Loftets Fielde
Gud Thor da monne slaae;
Han hæved den med Vælde
Høit imod Himlen blaa.

Da var fra Jorden flyttet
Ikkun det ene Been,
De andre tre sig støtted
Mod Hulens dybe Steen.
Gud Thor da træt i Arme
Slap Katten atter ned,
Han dulgte taus sin Harme
Han sig i Læber beed.

Katten da bort man bragte,
Og Trolden, sledsk i Blik,
Til Tialfes Herre sagde:
Saaledes den Leeg gik!
Som alt i disse Egne
Var Katten føer og stor,
Og liden kun at regne
Mod os er Odins Thor.

Da sagde Tialfes Herre
Midt udi Troldens Sal:
Ved Miølnir og min Kerre!
Jeg hader ussel Pral;
Men da dog fra dit Sæde
Du kalder mig saa svag,
O Drot, da frem du træde!
Vi prøve Favnetag!

Da lemped mildt sin Stemme
Drotten i samme Stund,
Han sagde: Du ei glemme,
Her lege vi jo kun,
Vort hele Værk herinde
Blier et kortvilligt Spøg;
Thi med min gamle Qvinde
Du brydes, til Forsøg!

Da meldte Lok' hin snilde,
Den Gud fra Valhals Slot:
Hun kommer ei for silde
For denne stærke Drot.
Mod Væg han hende stemmer
Og det i megen Mag;
Han hende sønderlemmer
Med stort og vældigt Brag.

Har hun i Runeskrifter,
Den Ymers gamle Mø,
Ei læst om hans Bedrifter
Paa Jettens Klippeøe?
Da med sin stærke Hammer
Dumdristig Jomfruflok
Han skiænkte slige Skrammer,
At hver fik snarlig nok?

Det var stor Lyst at skue
Ham med sin Miølnir der,
Hvor kiækt han stod i Lue,
Midt i den Qvindehær.
Een selv ham drukne vilde,
Det nedrigt var og slet.
Men hun kom ei forsilde —
Han traf med Stenen ret!

Da blussed Thor tilvisse,
Den Kæmpe stærk og rank;
Slog Loke mod sin Isse,
Saa han til Jorden sank.
Han qvad: Jeg maa vel lære
Dig onde As paa Stund,
Den stærke Thor at ære,
Samt tæmme kaade Mund.

Du feige Vendekaabe!
Stem kun i Utgards Sang.
Du uselige Taabe,
Du Gienlyd af hver Klang!
Bespot de høie Guder,
Blandt hvem du regner dig!
Saavist som Fenris tuder,
Din Straf blier skrækkelig.

Da sagde Lok' behænde
Med Blussen paa sin Kind:
Hvor kan til Harm du vende,
Gud Thor, saa let dit Sind?
Du veed, at her vi søge
Med Leeg at frydes ret;
Kan vi da ikke spøge
Med Tale, som Idræt?

Er da din store Vælde,
Din Hovmod, lyse Thor,
Saa svag, at jeg kan fælde
Den med et skieintsomt Ord?
Af hine Møer, du dræbte,
Var ingen svag og spæd;
De Egekøller slæbte,
De var i Kobber klæd.

Det var jo Troldeqvinder,
Som sjunke for dit Sværd.
Alt om hin Daad mig minder
Den gamle Qvinde her.
Det gaaer vist hende værre,
Det skrøbelige Siv.
Da sagde Tialfes Herre:
Saa glem da denne Kiv!

Da stod i Hallen inde,
Ved knudret Krykkestok,
En saare gammel Qvinde,
Med filtet Marelok;
I Panden var hun rynket,
Dybt hendes Øine laae;
Hun blev af Guden ynket,
Da hen paa ham hun saae.

Han qvad: Det ei sig sømmer,
At med dig brydes Thor,
Før du en Most udtømmer,
Hvis Frugt i Valhal groer.
Udaf et lidet Giemme
Fra Skioldets Bule rød,
Man monne da fornemme,
Han tog en Frugt saa sød.

Med milde Heltesæder
Han Æblet rakte hen;
Han sagde: Naar du det æder,
Foryngesdu igien.
Det er af Bragis Have;
Det skiænker Ungdoms Liv;
Det er en kostbar Gave
Fra Gudens hulde Viv.

Da satte sig paa Skammel
Den Qvind af Alder tung;
Hun sagde: Jeg er gammel,
Men blier dog evig ung.
Det Æble, mig skal nære,
Slut atter i Skioldering!
Jeg intet kan fortære,
Men æder dog alle Ting.

Ved denne sære Tale
Blev Thor heel underlig;
Udi de skumle Sale
Da Qvinden reiste sig,
Hun slyngte magre Arme
Kring ham med megen List;
Han streed med Kraft og Harme,
Men sank i Knæe tilsidst.

Da Loke blev forfærdet,
Og Tialf og Roska med.
Thor vinkte dem med Sværdet,
At drage brat afsted.
Han vendte sig i Vrede
Da til den onde Drot;
Han sagde: Du skal lede
Mig af dit Troldomsslot.

Mit Øie sig oplader
Ei for dit Kogleri.
Den vise As, min Fader,
Mod sligt kun staaer mig bi.
Hid uden hans Samtykke
Paa egen Haand jeg drog.
Derfor min Heltelykke
Saa slet en Ende tog.

Du skal dig ei formaste
Mod mig i næste Færd!
Odin kan Runer kaste,
Som Thor kan løfte Sværd.
Naar begge sig forbinde,
Svag blier din Tryllestav,
Du skal dem ei forblinde,
Trold! i din egen Grav.

Derpaa han gik i Vrede,
Med Blussen paa sin Kind;
Ham Drotten ud mon lede
Heel ængstelig i Sind.
I Biergets Dyb det sukked,
Stærkt jog dets hvide Blod.
Det langsomt op sig lukked —
Da Thor paa Sletten stod.

Kogleriet opdages.

Da nu den Helt hin svare
Midt udi Marken stod,
Alt under Himlen klare,
Med Blomster ved sin Fod,
Da lyste først hans Hammer
Med blanke Blyantskiær,
Hans Brynies røde Flammer
Brød sig paa Kryds og Qvær.

Han stirred med sit Øie,
Saa fuldt af Ild og Kraft,
Mod Himmelen den høie
Han svang sit Hammerskaft.
Da saae først Utgards Fyrste
Den stærke Gud, som slaaer;
Thi reiste sig i Børste
Af Skræk hans Hovedhaar.

Af Synen hardt betagen
Da blev den Jettes Barm;
Skiøndt Guden var bedragen,
Han frygted dog hans Harm;
Skiøndt Thor udi sin Kerre
Snart kiørte bort i Mag,
Han vidste: Hlidskialfs Herre
Vel kiendte hans Bedrag.

At Odin, naar han traadde
Til Valhal atter ind,
Alt vilde brat forraade,
Forbittre Heltens Sind;
Thi søgte fulen Jette,
Den svigefulde Mand,
Da Skranker brat at sætte
For Gudens Harm paa Stand.

Han tænkte: Jeg maa sige,
Hvordan sig Alt tildrog;
Hvi nys udi mit Rige
Den Leeg slig Ende tog.
Hvis hist han det erfarer,
Hans Harm blier mere stor;
Og slet jeg mig forsvarer
Mod Odin og mod Thor.

Drot Loke til den Ende,
Saa fuld af List og Svig,
Til Thor sig da mon vende,
Han sagde drøvelig:
Vel er det, Utgards Tilie
Med dig ei bugner meer;
Vist aldrig med min Villie
Jeg der igien dig seer.

Da der er ingen Fare
For Ymers Afkom nu,
Jeg alting vil forklare
Med en oprigtig Hu,
Paa det du selv kan vide,
Hvor stor du est i Kraft,
Med Sværdet ved din Side,
Med stærken Hammerskaft.

Med megen Skræk jeg hørte,
Du stærke Asathor,
At i din Karm du kiørte
Fra Asgard ned til Jord.
Men da du vilde drage
Dybt til mit faste Slot,
Da monne jeg det saa mage,
Du blev forblindet, Drot!

Ei vilde jeg fornærme
En Gud, saa stærk som fri,
Men kun mit Land beskiærme,
Med snilde Kogleri.
Jeg rørte Havets Bølge;
Det hialp kun lidet mig.
Jeg vil det ei fordølge:
Du est forfærdelig.

Derpaa jeg mig udrakte
Heel usædvanlig stor,
Og mine Lemmer strakte
Langs ad den grønne Jord.
Jeg vilde dig forfærde
Paa Nattens øde Vei;
Men Eders Spyd og Sværde
Jeg sløve mægted' ei.

Jeg gyste for din Hammer
Fra snilde Dværges Hiem;
Jeg vidste, hvor den rammer,
Staaer Kampens Rose frem.
Jeg tænkte dig at skrække
Med indbildt Overmagt;
O Thor! men dig at giække,
Det aldrig var min Agt.

Det skete, som jeg troede,
Dog blev du ikke ræd;
Dit Belte Du omsnoede,
Foer mere gramt afsted.
Det maa jeg for dig sande:
Paa grønne Sommervang
Den kolde Sveed af Pande
Mig udi Angsten sprang.

Da blev dit Øie skuffet;
Mildt første Slag gienlød,
Men havde det mig truffet,
Det vorden var min Død.
Af Skræk jeg qvær mon blegne;
Da trylled dig min Sang
Til hine Biergets Egne;
Der først din Hammer klang.

Ved Troldens sære Tale
Thor hen i Klippen saae;
Da trende store Dale
Ret for hans Øine laae.
Den Jothun ydmyg sukked
Alt ved det svare Værk,
Han sagde: Dem har du hugget
Thor, med din Miølnir stærk.

For dig og for dit Følge
Det virkelige Syn
Jeg monne snildt fordølge;
Jeg rynked mine Bryn.
Du slaaer, det maa jeg sande,
Som Den, der slaaer ihiel:
Ei knuste du min Pande,
Men haarde Kampefield.

Derpaa jeg dig forvildede
I Biergets Kløfter om,
Alt ved min List indhildet
Til Helas Sal du kom;
Jeg tænkte dig at skrække,
Du ædle Kæmpe god,
Men intet Syn kan knække
Dit frygtelige Mod.

Og at jeg skal omtale
Nu hver en Idræt stor
I mine Klippesale,
Saa mærk vel paa mit Ord:
Først, Loke, du mon æde
Med Fynd af lækkre Brad,
Det var stor Lyst og Glæde,
Der see dig ved din Mad.

Dog, skiøndt af al Formue
Du aad, o stærke Mand!
Som Fieldets Ild og Lue
Dog ei du æde kan.
Det monne Kæmpen være,
Som sprang af mørken Braa;
Hvad Under han kan tære
Da Malm og Been som Straa?

At, Tialfe! du mon røbe
Hist paa den lange Vei
Stor Raskhed i at løbe,
Jeg nægter heller ei.
Men Den, med hvem du rendte,
Var mere snar end du;
Thi viid, den Trold, jeg sendte,
Tialfe! det var min Hu.

At nu min Hu vel mægter
At løbe dig forbi,
Det vist du aldrig nægter,
O ædle Kæmpe fri!
Ved skiulte Runelege
Jeg Skikkelse den gav,
At den dig skulde spæge
Ved Biergets dybe Grav.

Evindelig blandt Jetter,
I Bierget fiern og nær,
Vist mindes vil Idrætter,
Som Thor udførte der.
Vor Skræk vi vel mon skiule,
Ved hvad som da blev seet;
Men end i Utgards Hule
Slig Daad er aldig skeet.

Først maa jeg dig berømme,
O Asa! for din Drik,
Skiøndt ei du kunde tømme
Det Horn, som da du fik.
Enhver af mine Svende
Paa dig med Rædsel saae,
Thi Hornets anden Ende
Dybt udi Havet laae.

Mens Vandet du mon sluge,
Gud Thor saa mangelund,
Da saae vi Hornet suge
Fra Havets dybe Grund.
See kun i alle Vande,
Som her i Utgards Flod,
Da skal mit Ord du sande,
Du ædle Kæmpe god!

Gud Thor, med Panden runken,
Did styred sine Fied,
Da var dybt Havet sunken
Ned under Strandens Bred.
Da støtted sig til Sværde
Loke med Tialf paa Stund;
De monne sig forfærde,
De saae i dyben Grund.

Da mæled Jetten snilde,
Den Utgards Drot saa brat:
Thor vil mig ikke ilde,
Han har mig alt forladt;
Mit Kogleri kun satte
Langt meer i Lys hans Kraft.
De Strande nu saa bratte
Bevidne jo hans Magt.

Naar du est uden Hinder
Hiemkommen til dit Slot,
Hint Horn da der du finder,
Thrudvangers stolte Drot!
Dermed du lystigt lege,
Du ædle Kæmpe god,
Og Kysterne bevæge
Til daglig Ebb' og Flod.

Da sagde Skioldets Kløver,
As Thor, den stærke Gud:
Mon vel min Magt behøver
Ved dig at bredes ud?
Med sønderslagen Pande
Du burde giøre Bod,
Rundt disse hvide Strande
Bestænkes med dit Blod.

Da skiælved Jettens Læbe,
Flux tog han saa til Ord:
Den svage Fiende dræbe
Sig sømmer ikke Thor.
Da Katten du mon løfte
Høit over Biergets Vold,
Da den tog til at snøfte,
Da isnede hver Trold.

Du giør os ei saa bange
Med Lynild og med Storm;
Det var den grumme Slange,
Den fæle Midgardsorm,
Der knuger Jordens Sider
Rundtomkring Havets Bund,
Og sig i Halen bider
Alt med sin egen Mund.

Stolt i din Guddomslue
Du strakte den med Harm
Høit op mod Himlens Bue,
Med vældig Kæmpearm.
Saa langt du op den førte
Ud over Biergets Sale,
Den Jorden kun berørte
Da med sin Braad og Hale.

Den gamle, runkne Qvinde,
Der monne dig til Spee,
Skiøndt langsomt, overvinde,
Som var saa sær at see,
Som ei af Frygt mon blegne,
Skiøndt vist din Kraft var stor,
Som lærte dig at segne,
Var Tiden, stærke Thor!

Den Qvinde, styg og vammel,
Gaaer ved sin Stav saa tung;
Skiøndt hun er saare gammel,
Er hun dog evig ung;
Alfader hende lærer
At vandre vidt omkring;
Hun ingenting fortærer,
Og æder dog alle Ting.

Hun monne Jetter fælde!
Jeg siger det forsand:
Selv Asers stolte Vælde
Bortæder hendes Tand.
Hun bøied dig med Ære
Mod Jord, den Qvinde god;
Lad det et Varsel være!
Tæm stolten Overmod!

Da dirred Gudens Læbe,
Han tog sin Hammer fat;
Han vilde Jetten dræbe —
Da var han svundet brat.
Field over sig at hænge
Gud Thor ei længer saae;
Han stod paa grønne Vænge,
Paa broget Kløverstraa.

Hiemreisen.

Thor monne sig omgiorde,
Kasted saa vidt sit Blik;
De rige, fede Hiorde
Saa stadigt rundt ham gik.
Da hist, hvor Skoven groede,
Hytten igien han saae,
Hvor Tialfes Fader boede,
Den mellem Bøge laae.

Da blussed brat behænde
Den unge stærke Mand;
Strax tog han til at rende,
Selv giennem Mosevand.
Rundt om de lumske Moser
Løb Roska, let paa Fod,
Paa Kinden hendes Roser
Som Morgenrøde stod.

De Børn, de længtes saare,
Da Hytten de giensaae;
Paa Kinden Roskas Taare
Som Morgenduggen laae.
Ung Tialfe snarlig rendte
Da ret med megen Lyst,
Hans unge Hierte brændte,
Det stormed i hans Bryst.

Bred stod en Lindestubbe,
Ved Hyttens Indgang nær,
Der sad den gode Gubbe
Med gamle Hustru kiær.
Af Hiertensglæde skialse
Forældre beggeto.
Han raabte: der er jo Tialfe!
Hun: Der er Roska jo!

Da blev der megen Glæde,
Dertil heel heftig Lyst.
Den Hustru monne græde,
Med Roska ved sit Bryst.
Glad hendes Öine hængte
Paa Dattrens Spyd og Skiold.
Hun sukked: Ei jeg tænkte,
Du blev en Mø saa bold.

Hun spurgte: Hvo har givet
Dig en saa fyldig Arm?
Meer smal du est om Livet,
Og mere trind om Barm.
Da svared med stor Ære
Roska det Stoltheds Ord:
Det har min Husbond kiære,
Den stærke Asathor.

Det var den gode Gubbe
Med lange Lokker graae,
Han reiste sig fra Stubbe,
Paa Tialfe stivt han saae.
Da monne Svenden buldre,
Han løfted Sværdet op,
Alt med de brede Skuldre,
Samt stærken Senekrop.

Hans Fader raabte: Tialfe!
Du var en liden Svend!
For dig ei Kæmper skialfe,
Du var ei Kampens Ven;
Nu i din Haand du klemmer
Dit Sværd med Helteskik.
Hvo gav dig disse Lemmer
Og dette Lueblik?

Hvor fik du Kraft at stramme
Den Biørne-Buestræng?
Hvo gav dig denne Flamme?
Nys var du jo en Dreng!
Da svared med stor Ære
Tialfe de Stoltheds-Ord:
Det gav min Husbond kiære,
Den stærke Asathor.

Som Tialfe dette mæled,
Gud Thor did nærmed sig.
Den gode Gubbe knæled
Med Qvinden ydmygelig,
Han sagde til den Herre
Da med et bange Suk:
Jeg haver giemt din Kerre,
Karsk er din Gedebuk.

Da bortsvandt Gudens Vrede,
Der vakt var i hans Sind
Ved Jettens Ord hin lede;
Han gik i Gaarden ind.
Han Stalden op mon lukke,
Da glemte han sin Harm,
Ved Synet af de Bukke,
Samt af den gyldne Karm.

Den høie Jothunbane
Fat om sin Hammer tog,
Alt efter gammel Vane
Han sine Bukke vog.
Qvinden da Dugen bredte,
Hun var i Hu saa glad,
Mens Loke tilberedte
Saa qvægelig en Brad.

Da kom fra grønne Skove
Tialfe med Qvist og Green.
Loke de fede Bove
Da stak paa skarpen Teen.
Midt udi Bondens Stue,
Paa Gulvets Fliser smaa
Brændte den muntre Lue,
Heel lystigt ud det saae.

Endnu ei Bonden eied
Et Fad i al sin Vold;
Thi lagde, som han pleied,
Gud Thor sin Steg i Skiold.
De fede Gedebukke
Da trøsteligt de nød;
Det Blod, som kom i Krukke,
Var vorden liflig Miød.

Da Nadveren var til Ende,
Var Aukathor ei seen,
Han Skindet ud mon spænde,
Der skulde kastes Been.
Det var den gamle Gubbe,
Trak Tialf ved Armen ud,
Hen til den Lindestubbe
Bort fra hin Bukkehud.

Da raabte Thor hin høie:
Hvi drager du ham bort?
Bonden sig monne bøie,
Han trak ham længer fort.
Han skreeg: Lad mig ei tøve!
Jeg mindes Daaden sidst;
Jeg frygter Tialf skal prøve
Den samme Argelist.

Da raabte Thor med Latter,
Han satte sig paa Steen:
Tialfe vist aldrig atter
Vil knække Bukkebeen.
Hans Kræfter ei behøve
At styrkes nu ved Marv,
Som da han Ved mon kløve,
Kiørte med Ploug og Harv.

Da Gubben fro bevæget
Slap Tialfes Kiortelflig,
Da man var vederqvæget,
Til Sengs man lagde sig.
Gud Thor, den stolte Herre,
Klædt i sin Brynie rød,
Steg op udi sin Kerre,
Der han sin Hvile nød.

De Fugle qviddred glade
Mod aarle Morgenstund,
Da klædte de sig i Plade,
Snart efter korten Blund.
De Vaabnene monne hærde,
Bandt Plader om Arm og Been,
Og sleeb de blanke Sværde
Paa haarden Hvæssesteen.

Med Søm da Thor mon nagle
Guldsko til haarden Hov;
Selen fra lette Skagle
Han slog om stærke Bov,
Greb saa i Haand sin Hammer,
Bød Følget fare med.
Der gnistred Ild og Flammer,
Saa snelt de foer afsted.

Ei Bonden Foden rørte,
Saa taus han monne staae;
At de paa Luften kiørte,
Han med Forundring saae.
Den Ungersvend og Pige
Saae sig saa vidt omkring,
Da høit de monne stige,
Hen ad den Regnbu=Ring.

Op ad den lyse Bue
Da kiørte Aukathor,
Der stod en Rosenlue
Langs med de brede Spor.
Heimdal i Hornet stødte,
Da Kerren forbi ham gik,
De syv Jomfruer mødte
Gud Thor med milde Blik.

Da sagde Miølnirs Svinger
Alt til hin Lilievand:
Vel bedst, at jeg dig bringer
Til Freyas Sal paa Stand.
Thi endnu ingensinde,
Saalænge Verden stod,
For nogen Mø og Qvinde
Thrudvanger op sig lod.

Blaat Ædelstenen dækker
Den skiønne Freyas Sal,
Blandt høie Rosenhækker
Den stander i en Dal;
Saa sneehvid Svanen seiler
Rundtom i Borgens Sø.
Der kommer hver trofast Beiler,
Dertil hver trofast Mø.

Folkvangurs bedste Eie
Hun er, den Drotning blid:
Midt paa et Blomsterleie
Hun blusser rank og hvid.
Saa smekker som en Vidie
Hun aander elskovsvarm;
Hun er saa smal i Midie,
Hun er saa rund om Barm.

Hun har to skiære Hænder,
En Rose vel i hver,
De tvende Roser brænder
Med et livsaligt Skiær.
De lugter altid søde
I hendes klare Hiem;
Aften- og Morgenrøde
Faae deres Lys fra dem.

Hun læger alskens Vaande,
Saa huld i Siæl og Sind,
Fra Barmen hendes Aande
Blier Jordens Foraarsvind.
Hver Morgen hendes Øie
Man seer i Taarer staae,
De synke fra det Høie,
Som Dug paa Blomster smaae.

Hun har to Døttre blide,
Siofna, dertil vel Hnos,
Ad deres Skuldre hvide
Nedstyrter Issens Fos.
Blandt Børn har ei sin Lige
Ung Hnos, det klare Lys,
Siofna, den skiønne Pige,
Blev Søvnens milde Dys.

Der, meente Thor hin stærke,
Var Sted for Roska bold,
Han kunde fuldvel mærke,
Hun bar ei gierne Skiold.
Han tog de Vaaben atter,
Og qvad fortrydelig:
Slip Sværdet, Bondedatter!
Det er for godt til dig.

Til Freyas Fruersæde
Nu jeg dig bringe vil!
Dog kan igien dig glæde
Vel engang Heltespil.
Der kan du Elskov dyrke!
Jeg har alt længst erkiendt,
At med din Heltestyrke
Det var ei ret bevendt.

Derpaa til Freyas Bolig
Med Roska fort han gik,
Hun fulgte Guden trolig
Med blysomt Jomfrublik.
Udi den vene Pige
Fandt Freya stort Behag;
Tidt kom til hendes Rige
Roska fra denne Dag.

Til Valhal Thor mon ile
Med Tialf i Pandserkiol.
Da mon imøde smile
Ham Odin fra sin Stol.
Valkyrien hin blide
Bød dem en Velkomstdrik.
Saa gik man ud at stride,
Der vanked Hug og Stik.

Thor besøger Jetten Hymir.

Gud Thor, den Understærke,
Var tidt i Hu saa gram;
Han lod sig intet mærke,
Dog tyktes det ham Skam,
At Jetter ham turde giække;
Thi vilde han sig hævne,
Den frække Flok forskrække;
Han følte vel sin Evne.

I blanke Vaabenplader
Han treen, hvor Odin sad;
Han hilsed mildt sin Fader,
Og om hans Bistand bad.
Til Fields i Jettefeiden
Den blotte Kraft er blind.
Hærfader kogte Seiden,
Og vied Hamren ind.

Til Jothunheimets Fielde
Nu Aukthor atter kom;
Dog mon han intet melde
Til Asalok derom.
Han vandred Veien ene,
Saa kraftig og saa tryg.
Han brød de Granegrene
Hen over Fieldets Ryg.

Da ned han kom mod Havet,
Hvor Fieldets Hule stod —
(Hist Ormen laa begravet)
Da voxte Gudens Mod.
Han saae sig lumsk bevæge
De skumle Bølgers Bly;
Han mærked Ormens Lege,
Slog vredt sit Blik mod Sky.

Han tænkte: Du skal ikke
Dengang forblinde Thor;
Med Knuder ei omstrikke
Den angstbespændte Jord;
Ei giøre Sømænd bange,
Nedstyrte dem til Ran;
Nei, nei, du Edderslange
Mig vorder underdan.

Derpaa den Gud hugprude
Sig trylled om til Svend.
Hvor Hvirvelvinde tude
Han lagde Hielmen hen.
Den var saa stor at skue:
En Klippehal med Krat.
Skiønt Morgenrødens Lue
Saae paa den blanke Hat.

Sit tykke Skiæg han kasted
Af Hagen samme Stund.
Hvo havde sig formastet
Imod slig en Tiørnelund?
Til Ungersvend forvandlet,
Han gik i Vadmel blaa.
At det var dristig handlet,
Heimdal paa Buen saae.

Hen imod Troldens Hule
Gik Thor med Rosenkind,
Med lange Lokker gule,
Som fløi for Morgenvind.
Det røde Styrkens Belte
Smal Strimmel Uld var lig;
Den høie Gud for Helte
Betalte Svig med Svig.

Miølnir, sin tunge Hammer,
Han som en Oxe bar.
Han tænkte kun paa Jammer,
Hans Hævnelyst var svar.
Han gik til Fieldekløften,
Ved Fossens hvide Strøm,
Hvor Hymir laae ved Grøften,
Og fik sin Morgendrøm.

Med Skum og megen Rusken
Fløð søde Kildevand
Hvidt giennem Rønnebusken
Ud i den salte Strand.
Det maatte Vei sig bore.
Paa Stene Jetten laae;
Ei Æbler er saa store
Som Neglen paa hans Taa.

Ligned hans brede Pande
Da, med Haardusken lang,
En afslidt Steen ved Strande,
Behængt med Askctang;
Som Egens Bul hans Lænder.
Hans Mund var liden ei,
Der sad tre Rader Tænder,
Som paa den glubske Hai.

Tæt ved den dybe Grotte
En Eng huldsaligt laae;
Alt paa den grønne Motte
Stod røde Blomster smaa.
Ved Hækken Lammet bræged,
Og nipped Knup af Torn;
Der gik i Kløver Qvæget
Med alenlange Horn.

Da Jetten nu var vaagen
Og reiste sig fra Seng,
Da saae han Thor i Krogen,
Som en spærlemmet Dreng.
Han sagde: Tør du vove
Fra Bøigden dig saa langt
I mine sorte Skove?
Nu aander du vel trangt?

Da svared Svenden liden:
Mit Hjerte banker trygt.
Alt jevner sig med Tiden,
Hvad vinder man ved Frygt?
Med Mod sig Barmen hvælve!
Mig Ingen saae saa ræd,
Jeg turde jo dog skiælve. —
Du giør mig ei Fortræd.

Det sømmer sig, at Jette
Bør vise Ædelmod.
Hvad kunde dig vel mætte
Min ringe Draabe Blod?
Hvad kunde det vel nytte,
Hvis her jeg stod beklemt?
Thi har jeg i min Hytte
Min Dristighed ei glemt.

At være bleg og bange,
Det klæder sielden godt:
Pindsvinet er en Fange
Midt i sit Pileslot;
Det kiender ingen Hvile,
Det føler ei til Fryd,
Det reiser sine Pile
Forfærd' ved mindste Lyd.

Den liden Spurv er mindre,
Langt mere svag og spæd;
Dog det kan ikke hindre!
Den er ei pandserklæd,
Dog løber den i Sporet,
Og frygter Hiulet ei;
Den har sig ofte moret
Paa Bondens Landevei.

Du vil mig neppe knuse,
Her, i dit skumle Skiul.
Jeg staaer ved dine Huse,
Som næsviis lille Fugl.
En Bid af dine Diske,
Den snapper jeg fra Jord.
Og — dersom du vil fiske,
Saa gaaer jeg med ombord.

Da Jetten drog sin Læbe
Høit til sin Øreflip;
Han sagde: Jeg vil ei dræbe
Den, som mig beder: Slip!
Han loe enfoldigt atter,
Ved hvad der blev fortalt,
Opslog en Skoggerlatter,
Saa det i Klippen gialt.

Han skreg: I aarle Morgen
Heel streng er Kuld og Blæst:
Her under Klippeborgen
Est du kun Luunheds Giæst;
Men naar dig Havet favner
Paa Kiølens tynde Træ,
For silde vist du savner
Din Kiækhed og dit Læ.

Det gielde skal en Prøve,
Gav Asathor til Svar;
Vi vil ei længer tøve;
Siig om du Madding har?
Den Madding, du kan bruge,
Giensvarte Jetten glad,
Kan du i Haugen luge:
Kaalormen paa et Blad!

Men er ei Orm paa Blade,
Dog jeg et Middel veed:
Grav med min mindste Spade
I Tørvemosen ned.
Om Orme maa du lede!
Tag saa din Skiortenaal,
Og bid den til en Mede.
Nu snart jeg stanger Aal.

Ja Ormen skal jeg finde,
Giensvared Thor i Harm;
Og Aalen sig skal vinde
Saa smidig om min Arm.
Nu bør ei længer tøves,
Hvis mig tillades kan,
At tage hvad behøves?
Ja! svared Klippens Mand.

Da gik den Vældighøie
Paa Eng til Troldens Dyr,
Hvor med et skummelt Øie
Ham mødte værste Tyr.
Den vendte Hornets Ender
Mod ham med opbragt Hu;
Han greb med begge Hænder,
Og brød dens Hals itu.

Med Hornets høie Sæde,
Med Tyrens Hovedknub,
Nu saae man Thor at træde
Hen over Gierdets Stub.
Han bar det let paa Nakken,
Han vandred med stor Hast.
Thi Hymir alt i Smakken
Opløftede sin Mast.

Da Jetten Tyrens Hoved
Paa Svendens Skulder saae,
Han høit hans Kræfter loved,
Og stak i Bølgen blaa.
Han brugte vel sin Aare,
Gud Thor vel brugte sin,
Thi ilte Kiølen saare
Med Susen og med Hvin.

Da tænkte Thor hin høie:
Hvis jeg kan Ormen naae,
Udi den Lumskes Øie
Til Næbbet Miølnir slaae,
Da vil jeg meer mig glæde
Paa denne stille Dag,
End om i Herresæde
Jeg hørte Vaabenbrag.

Al Verdens Qval og Smerte
Kun kommer fra den Snog;
Den spænder Jordens Hierte
Lumsk i sin dybe Krog;
Al Angst og fæle Syger
Flød fra dens Huggetand;
Dens Pest i store Byger
Gaaer over Hav og Land.

Naar Manden savner Kræfter,
I hidsig Feberglød,
Og naar han tænker efter,
Og føler nær sin Død,
Og naar hans Hustru læser
I brustne Blik: Farvel!
Da Midgardsormen hvæser
Og ryster sine Skæl.

Naar Qvinden mat bedrøvet
Har Barnet ved sit Bryst:
Nys lignte det, i Løvet
Et Æble, rødt i Høst;
Nu vil det meer ei die,
Dets Øie slukkes brat —
Da kan ei Ormen tie,
Den hvæser i sin Nat.

Da bugter den sig gierne
Fra Norden og til Syd.
Er iiskold Mandens Hierne,
Da viser den sin Fryd.
Og naar en trofast Beiler
Paa Baalet seer sin Mø,
Da Skummet aldrig feiler
Paa Midgardsormens Sø.

Alle de lumske Snoge,
Paa Jorden fiern og nær,
Udklækkes af den Taage,
Som Ormen avler her.
Den store Kæmpeslange
Paa fierne Sydens Øe,
Som Oxen ei kan stange,
Kom af det samme Frø.

Den vinder sig med Halen
Omkring det tykke Træ,
Saa strider den i Dalen
Og sluger Markens Fæ.
De mindre, lige bistre,
Med skiønne Farvers Plet,
Mens deres Øine gnistre,
Fordærver Askurs Æt.

Som Blomster er at skue
Hammen med Striber paa,
Beklædt med Rosens Lue,
Og med Fiolens Blaa.
De under Hækker stirre,
Med sød, forgiftig Dunst,
Og Fuglene forvirre
Med deres Hexekunst.

Fenris er fæl tilvisse,
Den fule Nattens Ven;
Heel tidt fra Klippens Isse
Til Hel han styrter Mænd.
En Stimand er hans Hyrde,
Han er sin Hyrdes Hund,
Naar Røveren vil myrde
Han tuder i sin Lund.

Mod Løven, Dyrets Konning,
Han avled Tigren strax.
Før Biørnen slikte Honning,
Uskyldig bag sin Tax;
Han avled, for at røve,
Hyæne, Los og Ræv; —
Da maatte Biørn og Løve
Vel gaae i Striden giev!

Fenris ved Nattetider,
Saasnart han Liget seer,
Strax i sit Aadsel slider,
Dog skader Ormen meer.
Thi vil jeg den forøde,
Paa det ei Askurs Æt
Skal vorde Slangeføde,
Berøves Kraften slet.

Med Sundhed skal de gange
Til Freia, Siofn og Hnos;
Og naar de blier for mange,
Saa skal de ærligt slaaes;
Som Kæmper vorde vrede,
Men hidses ei af Had;
Er Sværdet af sin Skede,
Bli'er Hiertet lige glad.

I Rækker skal de storme
Da mod hverandre kiæk,
Og ingen Havets Orme
Skal fylde dem med Skræk.
Som lystige, muntre Svende
De vise deres Mod;
Kiækt mod hinanden rende,
For at udgyde Blod.

Og naar da Blodet flyder,
Skal jeg paa Skyen staae;
Mit Tordenskrald betyder,
At de til Valhal gaae,
Der skal dem Miøden smage,
Der har de intet Savn,
Og Bragi skal gientage
Med Glæde deres Navn. —

Saa tænkte Thor, og hasted
Og roed kraftig fort,
Det salte Vand han kasted
Saa vredt fra Aaren bort.
Alt som i Harm han tænkte,
Han roede fort i Harm,
Med Bølgerne bestænkte
Sin Skulder og sin Arm.

Han Jorden vilde forløse;
Men Jetten, ræd paa Stand,
I Baaden greb sin Øse,
Han sad alt dybt i Vand.
Han raabte: Ro ei længer!
Hvad holder du for Huus?
Vi sætte til med Stænger,
Med Mast, med Mand og Muus.

Thor sagde: Vi maa giøre
Først end et lille Kast.
Slog Jetten paa sit Øre
Med den afbrukne Mast.
Nu skreg den vilde Jette,
Ifald du længer roer,
Da vil du snarlig sprætte,
Hvor Jormungarder boer.

Jeg frygter ingen Orme,
Sang Thor, den Skipper god,
Og Nordens værste Storme,
De kiøle kun mit Blod.
De hilse mig saa friske;
Her standse vi paa Dyb.
Nu skal vi snarligt fiske
Skælbugtet feige Kryb.

Med disse høie Tanker
Han løfted i sin Hede
Det tunge Jettens Anker,
Han brugte det som Mede.
Han Tyrens Hoved satte
Paa skarpen Ankerkrog.
Ei Jetten kunde fatte
Dybsindige Gudesprog.

Da tog han af sit Belte,
Han brugte det som Snor;
Den høie Gud for Helte
Slap Angelen fra Bord.
Af Beltet sig en Ende
Han bandt omkring sit Liv,
Saa lod han Snoren rende
Til Dybets grønne Siv.

Thors Fiskeri.

Ormen laae paa salten Bund i Havet,
Strengt i Dybets Fængsel avet,
Bag Steenplanterne begravet.

Over den fløď fri og dristig Hvalen;
Men i mørke Bølgedalen
Beed den slugen sig i Halen.

Tæt besat med Brusk og Knokkelringe,
Kan den dog ei Bugten tvinge,
Kan ei hæve skællet Bringe.

Lumsk den maa bag vaade Planter dukke,
Søvnig maa den Øine lukke,
Dybet tidt har hørt den sukke.

Vandet dækker for den Himlens Buer.
Som en Biørn paa Labben suer,
Bider Stiærten den, og truer.

Musling, Østers, som ei Pladsen vrage,
Sætte sig, i Bankers Kage,
Som et Skiæg om Ormens Hage.

Med sin Krop den knuger vaade Kyster:
Vandet stiger, Jorden ryster,
Nastrondsdybet sig forlyster.

Glædens Lue frem af Hekla vælter;
Røden Sod, som Stenen smelter,
Størkner sig til Biergets Belter.

Vandet slaaer i Ormens Mankelokker.
Som den ligger nu og rokker,
Og forventer Ragnarokker;

Aabner Øiet den paa venstre Side,
Vender ud det fæle Hvide:
Maddingen den seer nedglide.

Thyrens Hoved den imøde svæver,
Dorsk sin Hovedknub den hæver,
Hungeren at stilles kræver.

Om den skarpe Krog, om stærken Anker
Griber dumt den, uden Tanker,
Med de haarde Gummers Planker.

See, da trækker Thor i Meigingarder.
I de sorte Ganens Barder
Bider Hægten, som en Parder.

Ormen føler draget op med Vælde
Panden, mosbegroet af Ælde,
Fra sin Afgrunds dybe Fielde.

Stærkt den knuger sig med faste Bugter,
Ankeret med Gift befugter;
Men dens Kæmpen intet frugter.

Asathor en Fisker er med Kræfter;
Ormen, med opladne Kæfter,
Give maa for Rykket efter.

Hovedet sig hæver over Vandet:
Gysen giennemfarer Landet,
Bølgen blander sig med Sandet.

Som naar Nastrond aabner sig og brænder,
Høit i Sky den Svælget vender,
Med de lange Huggetænder.

Høire stort og lidet venstre Øie;
Ringene sig farvet bøie,
Som paa smidig Pandsertrøie.

Kiæven gaber. Med den svulne Gane
Dragen, efter gammel Vane,
Galer som en Kæmpehane.

Luften vorder qvalm af Svælgets Tørke.
Da den Gud, som Helte dyrke,
Først iførte sig sin Styrke.

Spændte mere fast om Lænd sit Belte;
Baaden truer med at velte,
Herlig steeg den Gud for Helte.

Fiernt i Sky sit Hoved op han hæver,
Rykker til — og Ormen bæver,
Blodet strømmer af dens Kiæver.

Baaden brister: med sin Fod paa Bunden
Thor har atter Fæste funden,
Trækker Ormens Ryg fra Grunden.

Slangen brøler, Øiet blodigt flammer.
Aukathor, med løftet Hammer,
Truer Niffelheim med Jammer.

Da nu Jetten saae den store Fare,
Tænkte han: Jeg maa bevare
Kryberen for Biergets Skare.

Er ei spaaet, at den skal dæmpe Kraften?
Asathor den sidste Aften
Daane skal for Eddersaften.

Da den lumske Trold med Ulverynker,
Ræd, fordi alt Baaden synker,
Og fordi den Fangne klynker;

Tog sin Daggert frem, det hvasse Værge,
Som i Nordens dybe Bierge
Smedded ham de kloge Dværge.

Gav sig til paa Beltets Snor at file —
Da sank Miølnir tyve Mile
Dybt i Slangen med sin Kile.

Havet mørknes, Graneskoven ryster,
Kaster Løv paa sine Kyster;
Asaheimdal sig forlyster.

Grønt i sorte Skyer brændte Buen.
Heimdal stod paa Farveluen,
Gladforbauset ved sin Skuen.

Regnen pidsked, Thor i Skyen lyned.
Solens Øie, glad ved Synet,
Stak igiennem Taagebrynet.

Asathor sin Hammer atter hæved.
Da den fule Jothun bæved,
Ormen lydt sin Redning kræved.

Jettens Staal kan ikke Beltet twinge;
Da, med Svømmefinners Vinge,
Pladsker han til Ormens Bringe;

Filer med sin Kniv paa Jernet selve —
Heimdal maa paa Buen skiælve,
Himlen maa sig kulsort hvælve.

Jernet brister, Ormen synker atter!
Da sang Asalokes Datter
Høit sin Seiersang med Latter.

Jetten flygter i sit Bierg paa Landet.
Thor til Beltet gaaer i Vandet,
Kalder Niffelheim forbandet;

Skummer, vader i de salte Bølger;
Ei Forbittrelsen fordølger,
Dybet han med Lyn forfølger;

Haaber, han har Slangen Døden givet;
Men den smutter under Sivet,
Daaner vel, men redder Livet;

Hæver atter Kammens Bølgelokker,
Ligger paa sin Steen og rokker,
Og forventer Ragnaroker.

Opbragt kaster Thor sin Hammer efter —
Næbbet sig i Skiællet hefter.
Ha, de skiønne spildte Kræfter!

Uden Hammer Thor maa gaae tilbage.
Miølnir under skiægget Hage
Skiuler sig paa fælen Drage.

Loke fatter Elskov til Sif.

I Valaskialf sad Loke længe,
Han kieded sig, lod Hov'det hænge,
Ei Valhals Glæder meer ham smage.

Man seer ham selv Sæhrimner vrage;
Han bittert leer og spotter Guder.

Det skumle Blik ei Godt bebuder,
Sit Buskebryn han ofte sænker,
Paa Asathor han stedse tænker.

„Du drog paa Eventyr, du Stærke,
Men lod for Lok' dig intet mærke!" —
Sligt kan ei atter Loke glemme.

Han føler intetsteds sig hiemme,
Og derfor lyster ham at fare.

At følge Thor i Harnisk klare,
Det smigrer ham, det maa han lide;

At gaae med Kampens Gud ved Side,
For ham at bære staalblank Vante;

Som Misteltein, den Snylteplante,
Fra Egestammens Rift at trives,
Derved han styrkes og oplives.

Thi skiøndt han mægtig Guden hader,
Dog Glandsen af den Høies Plader
Bestraaler ham, i Linnedkiolen.

Som Maanen faaer sit Lys fra Solen,
Han lader sig af Thor bestraale.

Ei Askurs Børn saa langt kan maale,
De tage Begge dog for Guder!

Nu sidder han, hvor Hulen luder,
Og pøndser dybt og vil sig hævne.
Til Ondskab har han altid Evne. —

Asynierne gaae at bades.

Han mægtigt af Gudinder hades,
Thi han er feig og lumsk tillige;
Sligt elsker ingen Viv og Pige.
Men Blodets Ild han mangler ikke.

Han følger dem med drukne Blikke
Til Dammen, som af Løvet krandses;
Der seer han, hvor paa Græsset dandses.

Den skiønne Freya Siofn omsvinger;
Og Ydun, Eir med Fuglevinger
Saa yndeligt paa Blomster hoppe.

De svinge de sneehvide Kroppe,
Paa Græsset Klædebondet falder.

Alt hvad i favren Ungdoms Alder
Forlyste kan, det Loke skuer:

De runde Barmes faste Buer,
Og fyldig Lænd og smekkre Midie.

Saa rank og smidig som en Vidie
Hver vender sig mod Guden ofte.

Og ingen skiuler Bryst og Hofte,
De veed ei, at den Lumske titter.

Som Svaner, der med Dunet hvidter
Den stille Dammens mørke Bølge,
Saa svømmer dette Pigefølge;

I Luften lig Trækfugles Skare,
Naar bort den vil fra Norden fare,
For hist et Sommerland at finde.

De Arm i Armen ofte vinde,
De dukke ned som vilde Ænder.

De bruge de sneehvide Hænder,
Som Svømmefinner Bølgen trykke.

Høit Bølgen skummer ved sin Lykke,
Men sortner strax i stillen Flade,
Fordi de Skiønne den forlade.

Men Den, som Loke meest betragter,
Hvem han idag for skiønnest agter,
Er Sif, den Aukthors høie Frue.

Han blusser ved hin Viv at skue,
Saa mægtig og saa smuk tillige.

Thi ei behøver hun at vige
Med Deilighed for nogen Dise,

Undtagen Freya, som den vise,
Den stærke Odin Livet skiænkte,
Da han paa Verdens Glæde tænkte.
Med Freya kan ei Sif sig maale.

Hun har ei denne søde Straale
Fra Diets Blaa, som Hiertet smelter,
Og ligner Maanen, naar den vælter
Sit Skin paa Glommens Aftenflade,
Nedsænkt igiennem Birkens Blade.

Stærk er hun, stor, en høi Heltinde;
Og dog en ægte Danneqvinde!

De brede Skuldre, melkehvide,
De fulde Arme, til at stride,
Som til at kryste elskovshede,
Til Kamp og Glæde lige rede.

De Skuldre Lok' i Dine stikke.
Hun tænder med de raske Blikke
En stærk, en aldrig næret Lue.

Tæt Diebrynets stolte Bue
Sees sammenvoxet under Panden.

Det vilde skiæmmet hver en anden,
Men Sif det gav en Ynde mere;

Det mærker hende ud blandt flere.
Den høie Siæl paa disse Bryne
Tidt vugger sig og blier 'tilsyne.

Ei hendes Barm er vellystfyldig;
Hun skuer stolt og ligegyldig;
Og store Hænder har Gudinden,

Men hvide, som i Nattevinden
Nyfalden Snee paa Klippeaasen,
Som allerfineſt Duun paa Gaasen,
Og Negler som lombardske Nødder.

Fast staaer hun paa de skiønne Fødder;
Og langt og glandsfuldt falder Haaret
Til Hælen i en Flætning baaret.

Asloke seer fra Bøgestubben
Thors Viv saa frisk som Rosenknuppen.

Da tænkte han: O hvis jeg kunde
Kun eengang trykkes af den runde,
Den Guddoms Arm, bag Birkelunden!

O hvis jeg turde klæbe Munden
Engang mod disse Læber røde,
Der aldrig knibe sig imøde,
Men aabnes kiækt, mens Øiet brænder,
Og vise tvende Rader Tænder,
Som intet Rovdyr har saa friske.

Og, medens Thor gik ud at fiske,
Ha kunde jeg ham dog tilskamme
Bag Løvet fiske med det samme.

Saa tænker han, og slu sig skiuler,
Thi Sif gaaer hen til sine Huler
Paa Dovrefield, hvor Birken hvælver.

Af Attraa stærkt den Blege skiælver,
Imens med guldbaldyret Kofte
Hun sig bedækker Bryst og Hofte.

Hun sætter Hielmens blanke Hule
Fast, trindt omkring de Lokker gule;
Lidt mørke dog endnu af Vandet.

Han følger hende fiernt paa Landet,
Seer hende gaae i Biergehallen,
Hvor Fossen med en selsom Skralden
I Søvne strax den Skiønne dysser.

Men Vinden trækker ind og kysser
De fugtige Lokker under Kyse;
Den giør dem atter gyldenlyse.

Hvad Sif og Loke taldes ved.

Loke.

Tilgiv tvungne
Træl af Elskov,
At han dig atter
Afstjæl finder.
Vil du ei vorde
Villiens Frister,
Bringe da Brand
I Blodet aldrig.

Sif.

Dør opdirker
Dristig Tyven;
Er Hul i Hulen,
Hærjer Musen.
Snedig Søvnen
Svigter ei Loke:
Luinsk til Leiet
Loptur lister.

Loke.

Meden møder
Mund for Fisken,
Sax udsættes,
Snare for Ræven.

Fanges Fisken,
I Fællen Ræven?
Loke lokkes af
Qvindelokker!

Sif.

Hent i Hulen
Din Hustru, Loke!
Signi dig snøre
Med sorte Lynghaar.
Beed du Angerbod
Beile vorde!
Nidsk hun nægter ei
Næring Ønsket.

Loke.

Edik-Eblet
Edes i Hunger,
Yder ei Ydun
Yndig Frugten.
Vær ei vranten,
Væne Disa!
Beilerens Bøn dig
Barmen smelte.

Din Husbond hist
Paa Havet fisker;
I Jettens Jolle
Jager Hvalen;
Ast han atter
Agter fage:
Leger med Laxen,
Længes hiem ei.

Vandre lad ham
Veiene sine,
Deilige Diis du
Dine søge!
Herligt Hulen
Hvælver med Løvet.
Leilighed er
Længslers Læge.

Sif.

Mindes du Mimers
Maaltid, Loke?
Iisbægret bragte jeg
Dig paa Bænken.
Af Isens Bæger,
Skumle Boler,
Atter dig Sif
Foragten skiænker.

Gak, du Guders
Gustne Fiende!
Tvinge dig Taabe
Thor skal snarlig;
Stivt dig spænde
For Storm i Natten,
Mellem de mørke
Miøsens Graner.

Qvad saa Qvinden,
Kiække Disa,
Vredt fra Boleren
Bort sig vendte.

Roligt Ryggen
Rakte mod ham;
Sov saa sødeligt
Sif, paa Letet.

Heed af Harme
Haaret tog han,
Fyldige Flætning
Fløð fra Nakken.
Issens Skove
Saxen meied;
Pludselig Pragt
Fra Panden rulled.

Let i Luft sig
Løfted Loke;
Glad ved Ranets
Gyldne Gave;
Holdt i Haanden
Haar det gyldne;
Vidt for Vinden
Vifted Svævet.

Boleren blussed
Som Bolt af Ild,
Dunstomkrandst paa
Dalens Himmel;
Naar i Natten
Nær den lyser, da
Svævet synker
Straaleflammet.

Hvor han henfløi,
Haaret nedfaldt,
Ax paa Ageren
Fanged Straaler.

Deraf danned sig
Duun paa Axet.
Stivt det størkned, som
Skiæg paa Kornet.

Hvor han henfløi,
Haaret nedfaldt,
I Herthedalen,
I Guldbrandsdalen.
Finge deraf
Fagre Piger
Guldhaargaven
I Bøndergaarde.

Blakket bare de
Beile vene
Før hver Flætning,
Finneqvinder.
Guldhaarfagre
Som Gefion og Freya,
Bleve fra den Tid
Bønderdøttre.

Loke skaffer Aser Klenodier hos Dværgene.

Han sad i Hallen og tænkte derpaa,
Hans Hævn ham glædte saa saare:
Naar Sif sig nu speiler i blanken Aa,
Da fælder hun modige Taare.

Med hviden Haand hun flætter ei meer
De Lokker saa gule, saa lyse;
Naar hun sit Hoved i Floden seer,
Da vil hun snarlig gyse.

Som saa han sad under Granens Green,
Ved Hulen, listig som Ræven,
Da knaged i Nord den stærke Steen
Og Jorden dundred med Bæven.

Da vidste han vel hvad det betød,
Han mærked, at Thor var kommen;
Brat som en Lax han sig smidig skiød,
Og sprætted med Angst i Glommen.

Men Thor neddukked, som Maage, sig
Og fanged med Næbbet Laxen;
Han raabte: Røver, jeg kiender dig,
Nu skal du bløde for Saxen.

Jeg knuser dig hvert af dine Been,
Som Møllen Meel under Hiulet;
Da var ei Loke ret længe seen,
Han kastede Trylleskiulet.

Hvad vinder du ved, hvis du mig slaaer?
Sang han, heel listig i Sinde;
Det skaffer ei Sif et eneste Haar,
Du favner en skaldet Qvinde.

Hvis du tilgiver mig denne Spøg —
En Spøg jeg kalder det ene —
Da sværger jeg dig, ved Urt og ved Løg,
Ved Musset paa Bautastene;

Ved Odins Øie, ved Mimers Væld,
Og ved dit mægtige Værge:
Jeg selv skal vandre til hule Field,
Til Frænderne, mine Dværge.

Og skaffe din Sif igien et Haar
Af Guld, før Dagen er omme,
Saa hun skal ligne den unge Vaar,
Med Græssets forgyldte Blomme.

Giensvarede Thor: Du sværger Træl
Ved Hammeren, som jeg savner;
Som vidste du det ei saare vel,
At Ran den i Havet favner.

Saa vil jeg skaffe dig Hammer ny!
Sang Loke, herlig at føre;
For den skal alle de Trolde flye,
Som du kun lyster at røre.

Ha, raabte Guden, en herlig Seir;
Nei dig nu vil jeg forøde;
Jeg kom herhid med min Stalbroder Freir;
Vi give dig Ravne til Føde.

Han tager dig ved dit Skulderblad,
Jeg slaaer mit Tag i det andet;
Saa splitte vi dig for Vinden ad,
Dine Lemmer skal bølge paa Vandet.

O skaan mig, Freir, du venlige Drot!
Sang Loke med Bøn og Klage;
Jeg skiænker en Ganger dig paa dit Slot,
Hvortil ei Verden har Mage.

Den fører dig rundt om Jordens Øe,
Saa smidig som Tigerkatten;
Den svømmer med dig paa salten Sø,
Som Sild den lyser om Natten.

Ved slige Løfter, som han besvor,
Lod Thor og Freir sig formilde.
Saa steeg han ned i den sorte Jord,
Igiennem den kolde Kilde.

Han krøb, saa smidig og glat som en Aal,
Fra Kilden i Biergets Bue,
Hvor Dværgene stod og hamrede Staal,
Ved Svovlets blaalige Lue.

Saa flittige vare de Dværge der,
Dybt i de hvælvede Haller.
Med Skiødskind for af det sorte Læ'r,
De gik og støbte Krystaller.

De smelted Sandet ved Ildens Glød,
Og rørte med Rosengrenen;
Deraf de danned Rubinen rød,
Indkilet i Klippestenen.

De samled en Bunke Kiærminder smaa,
Dem plukkede Dværgekonen;
Dermed de farved de Stene blaae,
Som Hrolf fik siden i Kronen.

Af saftige Græs de kogte Sod,
Da grøntes den Ædelsteen saare.
De dryppede Perler, med roligt Mod,
Af Enkers og Smaabørns Taare.

Rundtom i Hulen man mærked vel,
At Kæmper tilforn havde leget:
Thi Steenlag hviled paa Muslingeskæl,
Og Fisken i Leret var præget.

Hist nøgen laae en Jettindebarm,
Rødbrun i Solen, forstenet;
Her sang Biergfossen, med megen Larm,
Sine Viser om Kiævebenet.

Til Kalk forvandlet ved rislende Vand
Udstak det af Fieldekanten;
I Kiæverne var langt stærkere Tand,
End Tænder paa Elefanten.

Da Loke sit Ærinde røgted nu,
Strax Dværgene giorde sig færdig.
De raabte: Loke, vor Drot est du,
Og vel vore Gaver værdig.

Thi toge de frem et Vildsvineskind,
Det bedste de kunde vælge,
Paa Skorsteensilden de giorde Vind
Med pustende Blæsebælge.

Og sloge med Hammeren Slag i Slag,
Saa Funken af Skindet knittred.
Men Loke, fortæret af skumle Nag,
Var dybt i Hiertet forbittret.

Det ærgred ham, hvad han selv tilbød,
At give Guderne Gave;
Han tænkte: De skal af Biergets Skiød
Dog ei fuldkomne dem have.

Brok traadte Bælgen og Sindrig slog,
Saa Gnisten af Skindet springer.
Da Loke Forvandlingen sig paatog,
Og blev en Flue med Vinger.

Og satte sig paa Bælgtræderens Haand,
Og gav sig slemt til at stikke;
Men haard var Huden og haard hans Aand,
Bælgtræderen ændsed det ikke.

Da toge de frem af Luen alt
De Vildsvins herlige Fyrste:
Til Freier den livsalige Galt,
Den straalende Gullinbørste.

Naar Maanen har Jordens Dal forladt,
Den Kornmoenglandsen paatager.
Han rider paa den i mørke Nat,
For selv at vogte sin Ager.

Saa lagde de Guld paa Bolten hen,
Det var kun et lidet Stykke;
Men da de toge det ud igien,
Det blev det deiligste Smykke.

En jevnglat Ring af røden Guld,
To Hænder krysted hinanden.
En Blomst af Ædelsteen underfuld
Var indlagt kunstigt paa Randen.

Den Ring var stor og af sielden Vægt,
Thi Odin skulde den bære;
Han Drotten var for Asernes Slægt,
Ham skyldtes den høieste Ære.

Selv eier han Alt, stor er hans Magt,
Til Gavn kan man intet ham lave;
Thi smedded de ham en Ring til Pragt,
Og hylded ham med en Gave.

Man kiendte den lidet, ved eengang at
Besee den i Dværgenes Rige;
Den eier en Dyd: hver niende Nat
Den drypper Otte, sig lige.

Trolovede Par, ved Baldur, har
Tidt Odin med Ringene trøstet.
Da Fromhedens Gud man til Baalet bar,
Laae Troskabsringen paa Brystet.

Nu lagde Dværgene Jern paa Bolt,
De brugte dertil ei Lue,
De hamred det ud, saa sort, saa koldt,
For at det ret skulde due.

Da Loke saae, hvor Jernet fik Kraft,
Og hvor det varligt blev handlet,
(Det var en Hammer med stærken Skaft)
Da han sig atter forvandled;

Og foer som Bremse, med smertelig Braad,
Og flagred i Blæsevinden,
Stak Smedden i Panden med skarpen Odd,
Saa Blod ham trilled paa Kinden.

Da jog ham Dværgen med Haanden bort;
Ei Hamren blev ganske færdig,
Thi Skaftet paa den var noget kort,
Dog fandt man den Guden værdig.

Nu kom med Guldet en Dværgeflok
Og gave det til Dværginden;
Hun satte, som Hør, det paa sin Rok,
Hvis Hiul hensused for Vinden.

Og spandt og spandt, mens Guldtraaden randt,
Til Haar for den deilige Dise;
Hun snurred og sang, ved Kildernes Klang,
En underlig Spindevise:

Gudinden i Vaar skal bære sit Haar
Heel frit for Vinden herefter,
Ei flætte det meer, at yndig sig teer
Dets Glands med straalende Kræfter.

Hver Svend, som det saae, fra Himmelens Blaa,
Hans Hierte skal Haarene fange.
Selv Lokker vist ei paa veneste Frei
Nedbølge saa bløde, saa lange.

Skiøndt Guldet er dødt, saasnart det har mødt
Gudindens Tinding den høie,
Det levende blier, og efter sig gier,
Og lader, som Hørren, sig bøie.

Beholder sin Glands i Vindenes Dands,
Og lader sig aldrig udrykke;
Som Middagens Skin, det svøber sig ind
Bag Hielmens ludende Skygge. —

Saa sang hun, og gik med ydmyge Blik
For Thor, og rakte ham Haaret;
Paa Lokken han saae, og maatte tilstaae:
Saa fager var ingen baaret.

Fra Bierget hvalt nu Freir paa sin Galt
Og Thor, med Haaret og Hammer,
Til Valhalla foer, hvor Hærfader boer
I Lysets salige Flammer.

Da satte paa Sif, lig Tang paa et Rif,
Sig fast Guldhaaret paa stande,
Og monne sig slaae i Lokker saa smaae,
Trindt om den hvælvede Pande.

Paa straalende Thing fik Odin sin Ring,
Man tilgav Loke sin Brøde.
Men snart dog igien Biergtroldenes Ven
Maa for sin Troløshed bøde.

Iduns Ran.

Asodin ud med Hænir drog,
Og med Loke, den Svend i Ophav stærk;
De Menneskeskikkelser dem paatog.
(Vil du kiende din Mand, prøv selv hans Værk.)
Af at sidde paa Stol i Hlidskialfs Slot
Var Odin træt, den opmærksomme Drot;
Som Vandringsmand, i Skyggernes Løv
Han aander, og føler selv sig Støv.

De reiste paa Field giennem Ørkners Dal,
Hvor Sneen hvirvlede Bierget ind;
Hvor en Iisbiørn, stor som en liden Hval,
Saa eensomt stod i sit hvide Skind.
De agted ham ei, gik ham forbi,
Saa tillidsfuldt ad natlige Sti.
Han følte den skiulte Guddom nær,
Og plumped ræd under Isens Skiær.

Saa ginge de frem, til Sneen veeg
For det grønne Græs og for Blomst og Korn.
Ei længer Fieldet nøgent steeg,
Det var klædt med Gran og med Birk og Torn.
Ei hængte paa Taget frosne Tap,
Hvor i Røgen slumred den skrumpne Lap.
Af Bielker Husene stærkt og trygt
I Dalene stege, med Skiønhed bygt.

I Slæder ei meer, med stærken Reen,
Dem mødte Finner med svarten Haar.
Jernhoven glindsed fra Hestens Been,
Og vældigt kneiste Jarlers Gaard.
Og paa Bolstret laae, bag Bielkers Muur,
Den yndige Brud i sit Jomfrubuur,
Mens Lærken fløited sin aarle Sang,
Og Uglen i Granen til Taushed tvang.

Hen Taagen faldt paa Dalens Græs,
Med Perler sprængt var Blomst og Straa.
Den liden Smaadreng drev Bondens Giæs,
Og Oxerne drak af klaren Aa.
Nu tøired han dem i grønne Væng,
Til Gaarden atter løb Bondens Dreng.
Men Guderne sadde paa Græssets Vold,
Som modige Kæmper med Sværd og Skiold.

Da smilte Seirfader og saae
Til Loke, som bleg ved Siden sad.
Han sagde: Saa vidt jeg kan forstaae,
Dig lyster at lange til Bondens Fad.
Jeg selv er hungrig, jeg nægter det ei,
Det trætter at vandre den lange Vei.
Fra Vardø droge vi for en Stund,
Til Guldbrandsdalens Birkelund.

Da meldte Loke: Saafremt du vil,
Saa laver jeg snart et Maaltid her.
Vi har jo alt hvad der hører til,
Thi Oxen brøler paa Vangen der!
Jeg lister mig snu, forvoven giæv,
Til Stegerset hen, som røden Ræv;
Og henter Smørret af Bondens Fad,
For vel at stege den lækkre Brad.

Imens maa Hænir Oxen slaae,
Maa gyde dens Blod i Jordens Skiød,
Med Daggerten Huden varligt flaae;
Jeg henter i Ovnen varme Brød.
Maaskee du selver, o Lysets Drot,
Nedlader dig til hvad kun er Smaat:
Slaaer Funken ud af den liden Steen,
Og nærer Flammen med Riis og Green.

Da svared Odin bag sin Gran:
Jeg mærker, jeg mig til Jord har skabt;
Thi Mennesket lever kun af Ran,
Naar Een har vundet, har Andre tabt.
Velan saa skynd dig paa letten Hæl,
Og følg din daglige Drift og stiæl!
Hvis Bonden kiendte sin Giæst som Gud,
Jeg tænker, han slagted os selv sin Stud.

Da Hænir slagted, og Loke løb
Til Fadeburet i Bondens Huus;
Igiennem Sprækken han smidig krøb,
Og fyldte med frisken Smør sit Kruus;
Han Brødene tog i hviden Dug,
Vel sigtet af den fineste Rug;
Og da han paa Veien kom forbi,
Han hented Æg i en Hønsesti.

Imidlertid var ei Hænir seen:
Den Oxe slagtet i Snor han bandt,
Og tridsed den op i Træets Green.
Sig Indvolden ud af Bugen vandt.
Fra Ryggen han Skindet hænge lod,
Og tvætted ved Kilden alt, for Blod.
Han snitted med Daggerten pæne Skaar,
Og Talgen blomstred ved fede Laar.

Men Seiersfader med milde Smiil —
Han, som bevæger Solen stærk,
Som tænder Ild i dens Flammepiil,
Og lærer den øve sit Kæmpeværk;
Han, som sin Glands fra Solen slaaer,
At mildere den til Maanen gaaer,
Og springer fra den i Gnister smaa,
Naar Natmulm dækker Himlens Blaa;

Ham mored det nu, med Staal og Flint
At lokke de røde Gnister frem,
At fange dem op i trøsket Splint,
Og med Riisqvisten at nære dem;
Og da nu Røgens hvide Qvalm
Udviklede sig af Spaan og Halm,
Og blev en Flamme, der steeg med Lyst —
Da glædte sig Seiersfaders Bryst.

Med Taaren herlig i Oiets Blaa
Han hæved sit Blik med Guddomsskiær,
Og raabte: Selsom i det Smaae
Som i det Store — fiern og nær.
I Draaben Ægir, som i sin Sø;
I Solen Odin, i Gnistens Frø!
Min Søn, naar drabeligt lyner du,
Hvad giør du da meer, end jeg giør nu?

Nu vendte Loke til mørken Skov
Tilbage med Smør, med Æg og Salt,
Og glædte sig mere ved sit Rov,
End om man havde forært ham Alt.
Og Ræven, Vesselen, Rotten kom
Af deres Huler og saae sig om,
Og sagde: Der gaaer vor Gud saa let!
Han lærer sit Folk at stiæle ret.

Men Odin loe, og tænkte: Jeg skal
Giengielde vel, hvad Loke forbrød:
Paa Bondens Ager i tusindtal
Skal Korn betale de tagne Brød;
Og Hiorden skal stønne med Yverne spændt,
Saa veed jeg Smørret er vel fortient,
Og for det Salt, vi her har søgt,
Jeg skiænker de Smaabørn Vid og Kløgt.

Nu hugged Hænir Bovene fra,
Men Loke skured skarpen Spær;
I Overdrevet han søgte da
Til Stegevenderen Kløftetræer;
I Muld han stak de Grene to,
For at han Spydet vel kunde snoe.
Han speded Stegen, ved Ilden stod,
Og dreied og drypped den vel med Sod.

Men som han nu stod, den kløgtige Kok —
(Med Hænir Odin drog vidt omkring)
Og tænkte Stegen snart havde nok,
Og prikked deri med Daggertsting,
Da flød end Blodet af Kiødet ud,
Som om det var fra levende Stud;
Og skiøndt han næred sit Arnested,
Blev Luen kun mere mat derved.

Som nu han løfted Hovedet op
Og utaalmodig i Veiret saae, —
En stor, en gyselig Ørnekrop
Opdaged man hist i Træets Vraa.
Den bredte sig vidt i grønnen Ulm,
Med Vinger saa sorte som Nattens Mulm,
Og lod et Næb under Løvet see,
Saa krumt og blankt som en hvæsset Lee.

Dens Øine gnistred som Lygtemænd
I sorten Mose ved Midnatstid.
Den stirred stedse paa Braden hen;
Ved Synet Loke blev murehvid.
Den rysted Vingen — og Grenen knak
Og Bullen lige til Roden sprak. —
Den stirred paa Flammen med stærken Blik,
Saa Ilden ud af Forfærdelse gik.

Hvi sidder du der, — var Lokes Ord —
Og kogler, og spilder Maden mig?
Giensvared Trolden: Min Sult er stor,
Jeg Oxen nyde vil med dig.
Hvis du mig skiænker som Giæst en Deel,
Skal Braden snart være sødet heel. —
Saa talt, han hopped fra Grenene ned,
Og satte paa Bovene sig og beed.

Nu svulmed Galden i Loke brat,
Han greb et tungt, et mægtigt Spær;
Men som man hugger i mørke Nat,
Saa sank i Mulmet Værget her.
Med Næbbet Ørnen om Spæret kneb,
Fast klæbed sig Lokes Haand, som greb.
Da Trolden fløi, og Loke hang
Med Hænderne ved sin egen Stang.

Og over Skov og Stok og Steen
Med Asaloke Trolden fløi;
Snart sank i Mosen dybt hans Been,
Snart stødte de sig mod Fieldets Høi.
Og Ørnen loe og Frøerne loe.
Hvo ynker vel den Skadefro?
Med Dynd ham Mosen overslog,
Ham Tornen Haaret af Nakken tog.

Og Klippen slog tilblods hans Taa;
Han græd, men koldt var Klippens Smiil.
Og Stormen under Himlens Blaa
Traf Barmen med sin stumpe Piil.
Han sank i Havets dybe Nat,
Som Pindsvin, med Makrel besat;
Han steg — da hang i Solens Skin
En Drue Bier omkring hans Kind.

Nu gav den Stolte gode Ord,
Forgieves han efter Odin skreg,
Forgieves kaldte han paa Thor,
I Fieldet med ham Trolden steeg.
Med Lænker tykt om Arm og Been,
Han smedded ham til en Kampesteen.
Nu sid, Forræder! paa dennne Blok,
Og vent din Frihed til Ragnarok.

Jeg fatter klart — qvad Loke snild —
At du mig hader, Mørkets Drot!
Jeg glemte min Arne, Biergets Ild,
Forfængelig paa Luftens Slot;
Men hvis du skiænker Frihed mig,
Som trofast Søn da lyder jeg dig,
Tilføier Guder al Fordærv,
Og tiener med Villien dig og Hværv.

Velan, — giensvared Trolden mørk —
End eengang prøver jeg dit Bryst:
Jeg slipper dig af Nattens Ørk,
Og sender dig atter til Lysets Lyst;
Paa Vilkaar at du skaffer mig snart
Hvad kosteligst er, af sielden Art,
Den bedste Gave, Guder fik
Fra første Skabelsens Øieblik.

Hist sidder i sin Abildgaard
Ydun den unge, vene Viv;
En Knude binder det brune Haar,
Og rank hun er som Dammens Siv,
Og fyldig som sin egen Frugt;
Thi over Midien svulmer smukt,
Bedækt med ærbargrønne Tøi,
Halvdulgte Længslers Morgenhøi.

Hun holder i sin Haand af Snee
Et sieldent Kar af røden Guld;
Det bragte Odin, Vil' og Vee,
Fra Asgard, hvor det laae i Muld.
Dets Billed ingen saa let forstaaer:
Een høster, mens en Anden saaer;
Og Solen stiger af mørken Dunst.
Alt ved en Piges Tryllekunst.

I dette Kar hun Æblet har,
Som Rosen rødt, som Voxet guult,
En Guddomskraft heel dyrebar
Dybt holder sig i Mosten skiult;
Thi hvo, som nyder af denne Frugt,
Med ham faaer Tiden aldrig Bugt;
Og hver Gudinde, som Æble faaer,
Blier atter en Mø paa sexten Aar.

Hvor kommer fra den Glathed vel,
Den Fylde, denne kiække Kraft?
Ha hver Asynie lignte Hel,
Hvis ei hun nød af denne Saft.
Som Vinden Sandets Furer ud,
Den sletter Rynker af gusten Hud;
Som Sneen dækker Høiens Muld,
Den hæver Barmen hvid og fuld.

Som Ilden tænder troſket Green,
Den ſtyrker matte Gubbes Blik.
Asodin var en Olding ſeen,
Hvis ei ham qvæged denne Drik.
Og Thor, med ſamt ſin Vogn og Buk,
Udſtødte mangt afmægtigt Suk,
Hvis Idun ei ſin Moſt ſaa ſød
Hver Morgen ham kryſted i Suttungs Miød.

I den yndige Lund ei Fuglen boer,
Der høres aldrig Sidſkenſang;
Men Aſabragi, en Skiald ſaa ſtor,
Opliver Alt med Harpeklang.
Mod Øſten vender ſit Aaſyn han;
Og naar da Solen ſtaaer i Brand,
Udbreder ſin uhyre Viftes Guld,
Da ſlaaer han Strængen underfuld.

Da røres Jorden til hellig Lyſt,
Og Taaren Blomſten i Øiet ſtaaer;
Da qviddre Fuglene Hiertet Trøſt,
Og dobbelt rødmer friſke Vaar,
Og dobbelt elſker den unge Mø,
Da vorder det Oldingen let at døe;
Udødelighedens Droſſel ſang,
Og let blev Gubbens Gimlegang.

Thi ſkaffer du mig den yndige Viv,
Med ſamt hint Kar af røden Guld,
Da ſkiænker jeg Frihed dig og Liv
Og ſender dig atter af Biergets Muld.
Vel — raabte Loke — jeg ſværge vil —
Ei ſpar du kun dit Abeſpil,
Gienſvared Tiasſe: vel du veed,
Man ſtoler ei paa Lokes Eed.

Alt længst du var en Mindremand,
En Bolt for Guders, Troldes Kamp.
Steds var dit Løvte Skum paa Vand,
En Sky, som løses op i Damp.
Nei, vaklende Forræder! nei,
Vi vandre maae en bedre Vei;
Med Lænke binder man Bondens Hund,
Og Loke — ved sin egen Mund.

Den giftige Snog har al sin Gift
Forsamlet i den hule Tand,
Og skader kun, naar i Hudens Rift
Det blander med Blodet sig som Vand;
Saasnart man Tanden ud har brudt,
Er Slangen som en nyfødt Glut,
Et Legetøi, der snoer sig smukt
Om Armen i en yndig Bugt.

Som Orm du skader med dit Gab?
Velan, det gielder et Forsøg!
Du slippe skal med Talens Tab;
Jeg lukker Spieldet for denne Røg.
Derpaa tog Tiasse Traad af Staal
Og syede med en Demantnaal
Fast Lokes smalle Læber til.
Eia, det var et lystigt Spil!

Jeg faaer ei Luft, hør først et Ord,
Skreeg Loke — bi, jeg qvæles jo! —
Aand du kun med dit Næsebor,
Giensvared Trolden; du har jo to!
Det vil erstatte din Munds Forliis.
En Næsviis bruger Næsen viis.
Storagtigt var den altid spiilt,
Og Læben har ei længe hviilt.

Saa syede han med dobbelt Traad,
Og mumlede stærke Trolddomsord,
Og agted ikke Lokes Graad. —
Nu skynd dig hen, hvor Ydun boer!
Saasnart du bringer mig mit Rov,
Ved Nordkap i Jernvidieskov,
Da løser jeg strax din Mund igien
Og kalder Loke Biergets Ven.

Dermed han slap ham af Bierget ud,
Og høit loe Tiasse ved sin Spøg.
Slukøret fløi den stumme Gud,
Som Agerhøne for glubsken Høg,
Naar i et Ly den slipper ind,
Før Høgen reent har plukt dens Skind.
Med hængende Fiær, med Ak og O
Den blodig slap af Høgens Klo.

Men som han nu mod Asgard foer,
Da tænkte han: det er uhørt!
Hvordan faaer den, som mangler Ord,
Et Qvindehjerte vel forført?
Udrettes kan det ei med Magt.
Med List? Hvor faaer jeg Listen sagt?
Den, som er baade svag og stum,
Maa plat foragtes, lig en Dum.

Som saa han fløi over Busken lav,
Og sig betænkte vel et Døgn,
Da faldt ham ind: Kan paa en Stav
Med Runer ikke man riste Løgn?
Høit Ydun elsker Tidsfordriv,
Troer hvert et Sagn, som Bragis Viv;
Godhiertig er hun, røres let —
Og Loke forstaaer ei Kunsten slet.

Med. disse Tanker han drog sit Sværd
Og hug i Busken af en Stang,
Begyndte strax med Løgnens Færd,
Og løi saalangt som hans Kiæp var lang.
I Staven risted han Runer smaae:
I Jothunskoven jeg Æbler saae,
De hænge bag Løvet, tre og tre,
Som Morgenrødt, som Nattens Snee.

I dem er større Mesterkraft
End dem, du giemmer i gyldne Skaal.
Hvis Aserne nød denne Saft,
Da brændte Jetter snart paa Baal;
Da Odin Fenrisulven slog,
Og Thor i Havet Ormen vog;
Men Jetterne frygte Lysets Skin,
Og hyller i Mørke Skoven ind.

Dog aabenbared en Jettemø —
(Huld Elskov meer end det formaaer)
Asloke Vei til Glædens Øe,
Hvor Abildtræet herligt staaer.
Disværre belured os en Trold,
Bag Kobbermalmets haarde Vold,
Og for at holde Skatten skiult,
Behandled Loke grumt og fuult.

Han syede mig mine Læber til,
Med Staaltraad og med Demantnaal;
Han brugte mangt et Tryllespil,
Dog rakte til Kløgten ei hans Staal;
Den har jeg, Tak skee Mimer! fri,
Og den staaer mig i Nøden bi.
Thi rister jeg, at du det veed,
I Staven hele min Hemmelighed.

Saafremt du selv mig følge vil
Med Æblerne til Jetters Lund;
(Din Hielp fornøden er dertil),
Da brister Seglet fra min Mund.
Jeg bryder Æblet ei fra Vaand,
Men naar kun Du med Liliehaand
Berører Frugten — strax paa Stand
Den bøier sig mod Skaalens Rand.

Saa skrev han, og med Staven fløi
Fra Havet hen til Lundens Læ,
Hvor Ydun ved en busket Høi
Sad yndig bag sit Æbletræ.
Hun stirred stivt paa Skovens Dyr
Og pønsed paa sit Eventyr;
Betragted Hiorten, bruun og rank,
Som speilte sig i Floden blank.

En Kilde sig ud bag Busken giød,
Og langsomt i den klare Flod
En Svane trind paa Vandet flød,
Og standsed ved Gudindens Fod.
Hun sad med Karret i sit Skiød,
Og kasted hen til Svanen Brød.
Sin Hals den dybt i Floden drev,
Hvor lette Krumme Kredsen skrev.

Hist Bragi sang Alfaders Priis
I Skioldbedække Valaskialf,
Omringet af hver en As og Dis
Og af saamangen lystig Alf;
Og Mimer havde nys forladt
Fru Ydun med sin Æbleskat;
Hun sad — et huldt uskyldigt Barn,
Og let hun faldt i Listens Garn.

Hun rørtes over Gudens Nød,
Med Ynk betragted hun hans Mund,
Af Liljens Øine Taarer flød,
Da svulmed Iduns Barm saa rund.
Hun rakte ham sin hvide Haand,
Og i sit Fiæderklædebond
Hun svang sig, medens Mimer sov,
Trosthldig til Jernvidieskov.

Hun fulgte ham fra Lundens Skiul
I Luften over grønnen Muld,
Saa skiøn som Paradisets Fugl,
Med lange lyse Vingers Guld.
Da kom den sorte Kæmpegrif
Med Brusen fra sit Klipperif;
Omfatted Idun med sin Klo —
Men alle Biergets Kløfter loe.

Da græd for silde Bragis Viv;
Men Vinden havde Taaren kiær,
Nedvifted den til Havets Siv
Og størkned den til Perle der.
Og Gienlyd klaged høit fra Field,
Da Idun sukked sit Farvel.
Og Lilien sank i strenge Luft,
Og Rosen misted al sin Duft.

En døsig Taage tyk og kold
Sig langsomt over Himlen giød,
Og Solen, som et blodigt Skiold,
I Taagen stod med Maaneglød;
Og koldt blev Heltens, Pigens Bryst,
Og pludselig blev Vaaren Høst.
Sangfuglene fløi til Syden hiem,
Og alle Glæder fulgte dem.

Yduns Frelse.

Den vise Mimer skued Verdens Nød,
Og Baldur saae den i sit stille Rige.
Med bittre Taarer Mimers Kilde flød,
Hvor Saft ei kunde meer i Frugten stige;
Og Baldur, blodbedrøvet som en Pige,
Besøgte Mimer i den kolde Hule,
I Maanskin, med de lange Lokker gule.

Man mærkte vel, at Glæden var forbi,
Og at Gudinden blomstred længer ikke;
Thi taus og vranten ved sit Grubleri
Til Jorden Mimer saae med mørke Blikke;
Og Baldur — som om Luft han vilde drikke —
Med Feberblussen og med Graad i Øie
Kun talde vildt, og stirred i det Høie.

Saaledes nærmed de sig Ygdrasil,
Det kongelige Træ, som skygger Jorden,
Som Guderne fra Bifrost ride til;
Hvor — som en Hyrde vaager over Hiorden —
Asodin, mellem Guderne fra Norden,
Udgiver Loven, daglig Dommen fælder,
Og hører hvad hans Svend Hermodur melder.

I Asken er en Ørn, som alting seer,
For at berette sligt til Odins Ravne;
Men ei dens Idblik var opmærksomt meer,
Thi Taagen stod om Træet mange Favne;
Indslørte Dal og Field og Skovens Havne;
Og Egernet, som sad ved Ørnens Fødder
I Træet, knækked lutter hule Nødder.

Med Baldur Mimer Træet gik forbi,
Og standsed først ved Urdurs klare Kilde.
I Skoven ledte dem den snevre Sti
Til Fieldekløftens Væld i Natten silde.
Graasteen, beklædt med Vedbendranker vilde,
Indklemte Dalen, Granskov dække Fieldet,
Og Bær og Blomster skiulte Kildevældet.

Men visnet Alt. Og see, ved Kildens Rand
Sad Nornen Skuld, med Læben mod sin Finger.
Forfærdelige Qvinde! hvis Forstand
Udgrunde kan, hvad Tidens Fylde bringer.
Fra hendes Skuldre gik uhyre Vinger,
Om Panden brede Baand med gyldne Runer,
Og billedsmykt med Hvaler og Harpuner.

Grønt hendes Klædebond, og Øiet snart
Mod Kilden vendt og snart mod Fremtids Dage.
Hos hende Søstren Urd; med Blikket klart,
I sorten Skrud hun vendte sig tilbage.
Men smykt i broget Skæl, som paa en Drage,
Sad Varand, Tidens Mø. Dog alle Qvinder
Af Kæmpestorhed, mægtige Gudinder.

Og Søvnen ei sin Flig udbreder der,
Der sænkes aldrig Norners Øienlaage.
I Middagsglands, i Stiernens Sølverskiær,
De sidde stivt som Støtter, men de vaage.
Een seer i Oldtids, Een i Fremtids Taage
Varanda paa sin gyldne Vægt tilveier
Alfaders Gaver: Døden eller Seier.

Som Jomfruløver i Aegyptens Sand
De stirre hen, de Ubevægelige;
Og Kilden suger i sit klare Vand
Det skiønne Billed af den høie Pige.
Valkyrier sig tidt om Lunden snige,
For Norners Bud fra Kilden at erfare,
Saa ile de dermed til Jordens Skare.

Nu talde Mimer til den store Skuld:
O du, hvem ingen Fryd og Sorg forvirrer!
Du, som er Ingen fiendtlig, Ingen huld,
Hvis Falkeblik igiennem Natten stirrer,
Om Duen kurrer eller Sværdet klirrer,
Du røres ei: — Saa løs den store Gaade!
Tael! Kan vel Ydun frelses af sin Vaade?

Da svulmed Skulds jomfruelige Bryst,
Som naar en Steen kan Livet brat fornemme.
Hun saae paa Mimer og han følte Trøst,
Og Urdurs Kilde mon sin Rislen hemme;
Og Nornen raabte med sin stærke Stemme:
Naar Tapperhed til Troskab Tiden tvinger,
Hiemiler Sundhed paa sin Elskovs Vinger.

Saa talt — indsvøbte Natten sig i Mulm,
Og sagte rysted Jordens Overflade;
Høit Strømmen til sin Bølge raabte: Svulm!
Og Blæsten hvisled i de visne Blade.
Men Guderne hiemilte begge glade;
Thi de forstod hvad Nornen dem forkyndte,
De svævende sig til Valhalla skyndte.

„Naar Tapperhed til Troskab Tiden tvang,
Hiem Sundhed foer paa Kiærlighedens Vinger:"
Saa lød Gudindens underlige Sang,
Og Sangens Indhold de til Valhal bringer.
Hvo er vel, uden Thor, den Gud, som tvinger?
Kun han kan kue Loke, Tidens Giøgler;
Men Elskovs Disa giemmer Fængslets Nøgler.

Knap hørte sligt den stærke Asathor,
Før rød som Blod han sprang fra Klippeblokken,
Og greb — imens hans Vrede mangled Ord —
Den blege Loke frygteligt ved Lokken,
Og snelt, som Hiulet dreier sig i Rokken,
Han snurred ham omkring, saa snart med Daanen
Han Havet slog, og snart berørte Maanen.

Dit Væsen, sammensat af List og Spot,
Qvad Thor, vil jeg fra Valhal udelukke!
Du rystes maa, at Alt kan blandes godt,
Som Ediken med Olien i en Krukke.
Siig nu, før jeg din sidste Gnist skal slukke,
Om du vil bedre dig, og atter bringe
Asynien paa Freyas lette Vinge?

Og Loke, — han er feig som han er fuul,
Og al hans Handling mangler kraftig Villie. —
Angst for igien at giøre sligt et Hiul,
Forfærdet kasted sig for Thor paa Tilie,
Og raabte: Hvis den ranke Valhals Lilie,
Den evige Freya mig sin Ham vil række,
Da skal ei Bierg og Trolde mig forskrække.

Jeg løser Ydun af sit Slaveri;
Thi denne Qval mit Hjerte dybt bevæger.
Mig Jetten tvang, min Villie var ei fri,
Jeg Ydun maatte skaffe med sit Bæger;
Men over Havets Bølge, Skovens Eger
I Freyas Fiederham, som Fugl, jeg iler,
Og snart igien en bedre Lykke smiler.

Da hented Disen strax sin Fiederham,
(Meer for sin Skiønhed vel hun havde givet)
Og Loke; — thi nu følte han sin Skam,
Nu ængsted ham at øde Asalivet,
Fløi over Bierg og Dal og Busk og Sivet,
Til Jothunheim, hvor dybt i Fieldets Huler
De frygtelige Taager Ydun skiuler

Men Loke bedst i Mørke finder Vei,
Han lod sig ei af Biergets Koglen skrække;
Han stolte paa din Fiederham, o Frey!
Hvis stærke Vinger intet Staal kan stække;
Han trængte giennem Biergets skumle Sprække;
Han fløi som Uglen og han krøb som Katten,
Did, hvor de brune Klipper giemte Skatten.

Hun sad — som Marmorbilled paa en Grav
I Miklagard — med Hiertet stumt for Klage;
Det stirrer hen i Tidens øde Hav,
Hvis skiønne Bølge vender ei tilbage.
Da kom i broget Fiederpragt, som Drage,
I Hulen Loke. Snart han Ydun trøsted,
Og greb den smekkre Diis tæt under Brystet.

De henfløi over Klipperne. — Men see,
Stærkt et uhyre Baal mod Norden brændte.
Det Asgard var, hvor Odin, Vil' og Ve
Forsamled sig, og Bud til Loke sendte.
Han kom — og Længselen og Smerten endte.
Knap var i Asgard Mimers hulde Datter,
Saa aabned Blomsten sig for Duggen atter.

Og Lærken slog, og hver Gudindes Barm,
Frem svulmed atter i sin Ungdomsfylde.
Gud Odin følte Kraften i sin Arm,
Og Thor sin Hammer tog af støvet Hylde;
Men Maanen lod af Solen sig forgylde;
Sig Mimer længer ei med Rynker nærmed,
Og Baldur ikke meer i Natten sværmed.

Men see nu kom et svart og lystigt Syn:
Thi Griffen, som forfulgte snelt sin Fange,
Blev blændet af de stærke Baalets Lyn,
Og sprætted vildt med sorte Vinger lange.
Som Myggen, naar den er for Lyset bange,
Saa styrted den uhyre Jothunflue
Med Rædsel i den unge Morgenlue.

Og saadan styrter sig hver Morgen end
Det fæle Spøgelse, som Jorden skrækker.
Hver Morgen brænder Østens Baal igien;
Og Duggen, som det unge Blad bedækker,
Da fælder Glædesgraad paa Vaarens Hækker;
Og Fuglen synger, som den glade Brage,
Da han i Lunden fik sin Viv tilbage.

Om Vanerne.

Da de høie Valhals Guder
Blomstred end i Østens Land,
Fiernt i Asien paa Bierget,
Nær det skiønne Ginistan;
Før de hid til Norden droge,
Mod den kolde Klippeblok,
Hvor de sloge
Jetters Hær og Dværges Flok;

Af de kundskabsrige Vaner
Ofte blev de da besøgt;
Vaner med til Asgard bragte
Megen Ynde, megen Kløgt;
Lærte dem at luge Tidsel
Og at plante Blomst i Jord,
Gav til Gidsel
Rytteren, den raske Niord.

I den stærke Lummerhede
Tørtes Flod og Skov og Dal;
Knap sad Niord paa letten Skimmel,
Saa blev hele Luften sval.
Han forstod at sprede Dunster,
Og at farve Himlen blaa.
Skiønne Kunster!
Hvor Naturen skal bestaae.

Niord var givt paa Vaners Maade,
Nære Slægtskab agted ei.
Ved sin Søster blev han Fader
Først til Freir og saa til Frey.
Begge skiønne! — Mænd og Qvinder
Tændte de med Elskovs Blus.
End man finder
Sligt et Kuld paa Kaukasus.

Da de høie Valhals Fyrster
Asalandets Dal forlod,
For at blande Sydens Lue
Med det nordiskkolde Blod;
Deres Ønsker ei de dulgte,
Niord de vandt ved deres Bøn;
Han dem fulgte
Med sin Datter og sin Søn.

Odin qvad: Os vinker Norden
Med sit granbevoxne Field;
Hist de skiønne Søens Lunde
Hvælve sig til Livets Held.
Did jeg bringer Gudeskaren,
Der jeg bygge vil mit Slot.
Thor i Faren,
Odin selv i Freden Drot.

Did de store Krigerflokke
Føre vi til Field og Øe,
Der de stride skal paa Klippen
Og paa skumbedækte Sø.
Tænk, naar Østens muntre Flamme
Blander sig med Jernets Vægt —
Hvilken Stamme,
Hvilken herlig Kæmpeslægt!

Niord, paa frodig Hest med Vinger,
Drog foran den hele Hær;
Tørte Moser, splitted Taager,
Skilte Skovens tætte Træer;
Reisens Længde Guden mindsker,
Viser Vinden Skibets Vei.
Hesten vrindsker,
Svæver, svømmer, trættes ei.

O hvor herlig var at skue
Niord i Luften under Sky!
Yndigt svæved Gangrens Vinger,
Som en Drøm i Morgengry.
Hurtig Nærmen, hurtig Fiernen,
Snart besøgt, og snart forladt;
Morgenstiernen
Stod paa Gudens blanke Hat.

Uden disse hulde Vaner,
Hvad var Asers Magt i Nord?
Hvad din Viisdom, stærke Odin?
Hvad din Styrke, bolde Thor?
Vei til Frugtbarheden finder
Freier, mellem Steen og Tiørn;
Mænd og Qvinder
Skiænker Freya skiønne Børn.

Selv hun har en deilig Brudgom,
Odur kaldte man ham her;
Hist i Indien ved Ganges
Traf hun ham i Heltefærd.
Møer og Svende var hans Følge,
Lysteligt de Bækner slog.
Field og Bølge
Deres Seierssang gientog.

Paa sit raske Tog han kiørte,
Sad i høi og gylden Karm.
Gulen Løve, spraglet Tiger
Tæmte han med Heltearm.
Ydmygt nu de Vognen droge;
Piger gik foran og sang,
Trommer sloge;
Fløiter høit i Skoven klang.

Hist fra Skovens grønne Buske
Kom de grimme Vildmænd frem,
Hørte Bæknet, Trommen, Fløiten,
Grinte, dandste, glædte dem.
Odur ved den klare Kilde
Standsed dem i dunkle Skov,
Greb de Vilde,
Tæmte dem med Fredens Lov.

Paa de solbestraalte Bierge,
Nær den friske Bølge klar,
Planted han sin grønne Ranke,
Som den søde Drue bar.
Snart at præsse røden Drue
Dalens unge Søn forstod.
Elskovs Lue
Fandt sin Næring i dens Blod.

Freya kom engang i Skoven,
Smagte Gudens søde Drik;
Druen hang ham i hans Lokker,
Sværmerisk var drukne Blik;
Fyldig var han som en Qvinde,
Dog en Mand i Kraftens Aar;
Lod sig binde
Let af Disens lyse Haar.

Fuglene dem saae fra Qviste,
Saae det elskovsfulde Sind;
Hvor hun med de hvide Hænder
Klapped Gudens brune Kind;
Hvor, som Skum paa Flodens Bølge,
Svulmed knuppetnøgne Bryst;
Blomster dølge
Guders og Gudinders Lyst!

Freya nu var Odurs Qvinde,
Sielden kun de skiltes ad;
Og da Guders stolte Skare
Reiste fra den gamle Stad,
Odur sig paa Vognen satte
Med sin Hustru i sin Arm.
Tigerkatte
Trak dem i den gyldne Karm.

Vel ham smerted at forlade
Rankens varme Fædreland;
Men hvo foretrækker Druen
For en deilig Lilievand?
I sit Kar af tynde Staver
Tog han Vinen med til Nord.
Odurs Gaver
Glæder Odin ved hans Bord.

Thi skiøndt alle andre Guder
Drikke Miød og Øl og Most —
Odin qvæges kun ved Vinen
Og ved Yduns Æblekost.
Og da Odur Frey forlader,
Da fra Nord han skilles ad,
Guders Fader
Skiænker han kostbare Fad.

Kunde troløs han forglemme
Disen for saa høi en Lyst?
Grusomt sig, letsindigt rive
Fra dèt elskovsfulde Bryst?
Kiærligt før han Freya favned,
Kaldte hende største Skat;
Aldrig savned
Ham den elskovsrige Nat.

Men da Ydun fløi fra Valhal,
Da den hele Skiønhed svandt,
Da han i sin unge Disa
Kun en gusten Qvinde fandt;
Sprang fra Leiet han forfærdet,
Vred sig af den Magres Arm;
Greb til Sværdet,
Høist forbittret i sin Harm.

Ha, saa har du mig bedraget,
Raabte han, du lede Trold!
Løi, og kaldte dig Gudinde,
For at fange mig i Vold?
Men nu seer jeg Larven synker,
Hvad du var, det vorder du?
Dine Rynker
Viser du mig uden Blu?

Freyas Taarer intet virked;
Odur sig med Afsky vandt
Af den Kraftesløses Arme,
Hvor han før sin Glæde fandt.
Kerren med de skjønne Katte,
Samt sit Viinkar, lod han staae.
Den Forladte
Stirred i det fierne Blaae.

Bort han drog til sine Vaner,
Aser saae ham aldrig meer.
Freya græder gyldne Taarer,
Naar hun i det Fierne seer.
Hendes Skiønhed kom tilbage,
Men — den grumme Husbond ei.
Hendes Klage
Lyder paa den øde Vei.

Da nu atter Aser Frugten
Nød af Livets stærke Træ,
Ynktes Odin ved at skue
Freya sørge bag sit Læ.
Høist forbittret did han sendte
Hermod, med sin Tryllestang.
Hvad der hændte
Synger jeg ved Harpeklang.

Odur gik i Laurbærlunden,
Tænkte tidt endnu paa Frey;
Skovens Mænd, med Bukkefødder,
Muntred ham ved Fløiten ei;
Og forgieves, vedbendkrandset,
Dandsed vellystfulde Mø;
Kun han sandsed
Tabte Frey paa Herthas Øe.

Som han nu med tunge Druer,
Vedbendløv i lokket Haar,
Sværmerisk mod Himlen skuer,
Eensomt i den unge Vaar,
Mens hans Blik vemodigt svømmer,
Sødtberuset er hans Aand;
Mens han drømmer,
Trykker Nakken med sin Haand; —

Kommer Hermod giennem Busken,
Rører ham med Tryllegreen —
Og til Marvens dybe Piber
Hærdes han til Marmelsteen!
Saadan har ham Skialden funden,
Paa sin fierne Vandring hist:
Steen i Lunden,
Dækkes han af Laurens Qvist!

Men den skiønne Freya saare
Græmmed sig ved Gudens Død;
Hendes gyldne, søde Taare
Sværmerisk hver Aften flød;
Hendes Hiertes dybe Trængsel
Blander hun i Elsktes Bryst:
Bittre Længsel!
Deraf kom din søde Lyst.

Skades Giftermaal.

Mens Ydun var i Fængsel, stod Valhal som en Grav,
En frugtbar Øe var opslugt af bælmørken Hav,
I Borgens øde Haller hver Gud sad i sin Vraa,
Og som en Marmelstøtte stivt hen for sig saae.

Ud i Borgegaarden, til Hærfaders Priis,
Einheriar ei styrted, ottehundredviis,
Af blanke Kobberporte fra Thrudvangers Gaard,
For hist paa Fægtersandet at dele Banesaar.

De sloges ei med Sværdet, ei længer Blodet flød,
De sprang ei op med Latter fra den lystige Død,
For hist at nyde Skiver af røgetharske Galt,
Og tømme dybe Guldhorn med stærkbrygget Malt.

Freyas Lund var øde; Beilerne man saae
Meer under Buegangen ei henrykte gaae.
Mens Nattergale sloge, med glødende Kind
De sadd' ei hist ved Kilden i blege Maaneskin.

Hagbarth og Signelil ei meer i Aftenglød,
Naar Solen brændte, tænkte paa deres Heltedød,
Da de paa Elskovsluen, løste fra Jordens Qval,
Svang sig fra Livets Jammer til Gladheimasal.

Mens Valhal mørkt i Taager reent uden Glæder stod,
Fordi det Bæger mangled, som skiænkte Sundheds Blod,
Da glædtes vilde Jetter; nu fik de Overhaand,
Nu tænkte de at lægge Guder i Baand.

Hvo først sig vilde hævne, med Hielm og Skioldeplade,
Det var hin Thiasses Datter, den umilde Skade;
Hun stod for Valhals-Porten i blanken Kobber rød,
Hun aned ei sin Faders baalvoldte Død.

Skiøndt Skade var et Qvindfolk heel ulige Frey,
Hun var dog stærk og dygtig, og hæslig var hun ei:
Naar hun paa Hesten henreed i bælmørke Nat,
Da funkled hendes Öine klart under sorten Hat.

Hun hersked over Hexer med tangblege Haar,
Men selv var hun en Skioldmø med Ungdommens Vaar;
Og hendes friske Kinder, dem Stormen Roser gav;
De løse sorte Lokker, de bølged som et Hav.

Som to skumhvide Bølger sig blotted hendes Barm,
Stærk var hun af Lænder, rund var hun af Arm.
Frisk var hun som Stormen, og vild var hun som den,
Det blæste, hvor i Hallen hun sin Mund vendte hen.

Men da hun stod i Vingolf, da glemte hun sin Vrede.
Hun saae de skiønne Guder; Elskovens Hede
Betog det vilde Hierte, da Baldur hun saae,
Hun sukked: Aldrig skinte to Öine saa blaae!

Vel er de lidet matte; men det er blot fordi
Gudinden ei med Æbler staaer Guden nu bi.
Hun raabte høit i Hallen: Jeg slutter Fred paa Stand,
Hvis Odin mig vil skiænke skiøn Baldur til Mand.

Da blev for Dine bundet hin dristige Mø.
Paa det hun ei af Elskovens Længsel skulde døe,
Det Odin saa bestemte: Den, som hun greb i Blinde,
Den skulde sig med Skade som Husbond forbinde.

Da flagred som en Søfugl sorthaarede Qvind,
I det høie Vingolf hun sused som en Vind.
De Guder foer tilbage, fremtrængte sig paany,
De vidste ret ei, om de skulde Bruden undflye?

Thi var hun ei saa ven som Gudinderne her,
Kort førend alle tabte det friske Blomsterskiær,
Hun var dog mere qvik nu, hun løb omkring saa frisk,
Som naar i Bølgen piler den sølvskælte Fisk.

Hun øinede bag Klædet to velskabte Been,
Saa smidige, saa lette, saa reent foruden Meen.
De stærke runde Lægge, det Smalbeen, den Fod,
Oppusted Elskovsilden i Jettepigens Blod.

Hun troede, det var Baldur — hun greb ham uden Ord,
Hun afrev sit Klæde — hun saae, det var Niord —
Da slog hun op en Latter, saa Hvælvingen skialv,
Hun krysted ham til Barmen, som Linet skiulte halv.

Hun qvad: Vi to vi passe, vi udgiør et Par!
Naar Ydun kommer atter tilbage med sit Kar,
Da kan igien du blæse; jeg hæver Nattens Vind,
Saa skifte vi vort Arbeid med ulige Sind.

Du rider paa din Skinfax ved høilyse Dag;
Paa Hrymfax om Natten forfølger jeg mit Vrag.
Du vifter mellem Blomster, jeg hviner mellem Field;
Jeg, Skade, bringer Skade, du fremmer Nordens Held.

Om Somren, om Høsten, det er din gode Tid,
Du spreder mine Taager, hidvifter Varmen blid;
Da løber jeg til Finmark, med Buen, paa Ski,
Og bryder giennem Sneefog min useete Sti.

Med Sidsken paa din Skulder, med Nattergal i Hat,
Med Bøgeqvist i Haand og med Blomster besat,
Du svæver paa din Ganger, høit over Jordens Dale,
De lyse Straaler svæve fra Manken og dens Hale.

Hrymfaxe kun er liden, er sort med korte Haar,
Og ved dens Mund i Skiægget Riimfrosten staaer;
Men frygteligt den vrindsker, og naar den sparker bag,
Den skiller Skib ved Master og Husene ved Tag.

Mig følge Strandens Maager med hæseste Skrig,
Havfruen op sig løfter af Vandet som et Liig,
Sælhunden ud sig vælter, saasnart den mig seer,
Den tør sig ikke sole paa Strandbredden meer.

Hvi træder du tilbage? Du troer mig ikke ret?
Har Ægir ei en Hustru i Havet med et Næt?
Er Ran ei jettebaaren? Er Ægir ei en Gud?
Hvi frygter da du Feige for Elskovens Bud?

Hvor længe skal den vare, den daarliglange Strid,
Mellem Guder og Jetter? Mig tykkes, det er Tid
Engang at ende Kiven; og det kan snarligt skee,
Hvis ei man os Foragten for strengt lader see.

Det Bittre maa sig blande med hvad der er for sødt,
Det Levende maa bringe selv Livet i Dødt;
Med Nat maa Dagen vexle, Glæderne med Qval;
Naar Sildestimen blinker, den sluges af en Hval.

Ei hver en Urt kan trives. Hvis Kirsebærrets Træ
Stod evig skilt fra Stormen ved Plankeværkets Læ,
Og hvis ei Vinden rysted de Blomster ned som Snee,
Da vilde snart man Stammen udhulet see.

Med slige Taler lokked hun raadvilde Gud.
Da holdtes Bryllupsfesten paa Hærfaders Bud;
Men drøvelig var Glæden, thi Ydun var der ei,
Og alle Diser sørged, især den skiønne Frey.

Ei Bragi sang ved Harpen, ei Hornet gik omkring;
For Freir var i Hiertet af en Kniv det et Sting.
Han signed ei sin Fader, men, med uroligt Mod,
Han steeg i Høieloste, hvor Hlidskialfen stod.

Den Stol staaer høit i Taarnet af Valaskialfens Slot;
Til alle Verdens Kanter derfra man skuer godt;
Men ingen uden Odin derhen sig turde sætte.
Det monne Asafreier idag dog forgiette.

Han satte sig i Tanker i Straalesædets Krands;
Det funkled ei saa vældigt, tabt var den halve Glands.
Han stirred ud saa vide mod fierne Bierge blaae.
Nu vil jeg Eder siunge, hvad Freiers Øine saae.

Freiers Elskov.

Dybt i Fieldehallen et Kammer blev han vaer.
En deilig Mø han øined paa Bolstrene, klar;
I søden Søvn hun slumred med stille Pigesind,
Og Morgenrøden blomstred paa hendes Liliekind.

Med Armen over Panden saa skiødesløst hun laae.
Om hvide Fingre snoede sig sorte Lokker smaa.
Den spæde Haand begraved sig i de mørke Haar,
Som naar et Lam i Busken bag Løvene staaer.

Den lange bløde Flætning løb ned i Barmens Krog,
Som naar i Liliens Bæger sig skiuler en Snog.
Og Læbe kyssed Læbe saa kiærligt som en Søster;
Men stolt som Fiender svulmed de adskilte Bryster.

Hvert troede sig det bedste, høit over Midiens Rand,
De lignte dog hinanden som to Draaber Vand.
Snart Freier saae paa Læben, snart paa den skiønne Barm,
Han glemte Valaskialfen og Valhallas Harm.

Men som han ivrigt stirred, da saaes et Under født:
Thi hvidt blev det Røde, det Hvide blev rødt;
Naar Kirsebærret brister, det vise maa sin Steen,
Og Læben viste Tænder som dreiet Elfenbeen.

Og ved den stærke Svulmen, fra Barmens hvide Hud
Livstykket gled tilside, sprang Rosenknuppen ud;
Da vaagned hun og skiulte med Haandens bløde Blad,
Hvad Fingrene forraadte, som skilte sig ad.

Saa sprang hun op fra Leiet, saa let som en Hind;
I Kamret fløb en Kilde, der vadsked hun sin Kind,
De store Steenkuls-Oine, den Sneehvides Arme:
Da følte Biergekilden en inderlig Varme.

Den syded giennem Fieldet, for ei sin Kraft at spilde,
Til Askurs Æt i Dalen, og blev en Sundhedskilde.
Den stod beslængt med Krykker; naar Halte kom derhen,
Paa raske Been de løbe fra Stedet igien.

Og Blinde, som forgiæves opspiled deres Bryn,
Fik, naar de brugte Vandet, det klareste Syn.
Man undred sig saare, den sieldne Brønd man dyrked.
Men det var Gerdas Ungdom, som Bølgerne styrked.

Saa tog hun ud af Giemmet en Kam af Guldet rød,
Den sorte tykke Flætning med hvide Fingre brød;
Hun redte sine Lokker, de gnistrede med Lyst;
Hver Funke Freier følte, den smelted hans Bryst.

Saa flætted hun om Issen af Haaret en Krands,
Smykt med fiolblaae Stene, det gav en liflig Glands.
Af sølverhvide Steenhør en Kiortel tog hun paa,
Forneden var den kantet med Granaterne smaae.

Det fyrreglatte Melkekar da saae han hende toe;
Saa gik hun ud paa Vængen til den brogede Ko.
Den græssed dybt i Kløver med gyldenlange Horn,
Og midt paa Marken blomstred den hvide Slaaentorn.

Dybt i grønne Kløver hun ned sig havde sat,
Tog med hvide Fingre det spændte Yver fat.
Mens Melken skummed, Dyret mon ligegyldigt gloe.
Ha, hvor Freier foragted den koldsindige Ko!

Med sine Blik han fulgte den deilige Jetinde;
Han sukked: Aldrig saae jeg en venere Qvinde.
Vel hørte han ei tale den hulde Lilievand,
Men Fromhed var i Øiet, paa Panden Forstand.

Ild blussed paa Kinden, men Læben smilte huld;
Af Trofasthed og Ømhed var Barmen vist fuld.
I Hytten ved sit Arbeid han hende siden saae,
Hvor hyggeligt hun heged de Sødskende smaa.

Og kieled for sin Fader; hun klapped hans Skiæg
Med sine glatte Hænder; og hængte paa Væg
Hans Kogger og hans Bue, da han kom hiem fra Lund,
Og skar i Skiver Brødet i Melk til hans Hund.

Jerper og Ryper hisset paa Kiøkkenbielken hang;
Nu afbrød de med Skrigen ei længer Droslens Sang.
Den nylig snelle Hare var vorden stiv og seen,
Hang, blodig under Bugen, med udstrakte Been.

Ung Gerda tog af Skabet en deilig Diamant,
Hvis Lige sikkert Ingen i Biergene fandt;
Thi sattes den paa Skorsteen, kom den i mørken Stue,
Da foer der af dens Kierne den klareste Lue.

Nu stod den travle Biergmø med Forklæde paa;
Men ikke hærded Luen de spæde Fingre smaa,
Ei heller bruntes Kinden, ei sortned Barmens Snee.
At hun var jettebaaren deraf han kunde see.

Mod Qvælden sig forsamled i hendes Faders Huus
Unge, gamle Jetter, at tømme Sølverkruus;
Nogle med Horn i Panden, endeel med Hestebeen,
Med Bukkeskiæg de Fleste, dog Mangen uden Meen.

Det bør Enhver vel mindes: af Troldenes Hær
Der gives mange Slægter af høist ulige Færd:
Som Ulve, Biørne nogle; de boe i Skovens Grøft;
Utydsker, Kæmper og Drauger, i Fieldets dybe Kløft.

Men nogle ligne Mandkiøn, som Guder i Valhal;
At de mod Aser strede, det voldte deres Fald;
De har ei Asamagten, men Trolddom de forstaae;
Som Bønder tidt i Dalen de vadmelklædte gaae.

Af dette Kuld var Gerda. Hrymtusser med Magt
Hendes Fader vilde giæste; hun saae dem med Foragt.
De sadd' ved lange Steenbord. At Gerda var saa smuk,
Det fandt den unge Hestbeen, det fandt den gamle Buk.

De strakte deres Hænder mod hendes smekkre Liv;
Da rødmed høit af Vrede den unge Jettevív.
Hun trued: Hvis ei høviskt I gode Sæder vise,
Da bort jeg mig forføier; saa kan I ene spise.

Saa mægtig er Skiønhed med Yndighed foreent:
De skammed sig og svor paa, det var ei ilde meent.
Da skiænkte hun dem Miøden, ind Fuglestegen bar;
Men da de atter klamredes, hun kyssed sin Fa'er;

Og ilte paa sit Kammer. Alene der hun stod,
Hun stirred ud fra Bierget, med et uroligt Mod;
Hun sukked af en Længsel, hun følte sig saa varm,
Og løste langsomt Sløifen for svulmende Barm.

Saa venligt skinte Maanen; hun stivt i Maanen saae,
Den sendte klar sin Lysning i Fieldkløftens Braa.
Hun meente det var Maanen, den blide Nattens Sol —
Men det var Asafreier paa Hlidskialfens Stol!

Han saae, hvor hun sig skiulte bag Bolstrene brat,
Da ønskte han den Skiønne vel tusinde Godnat!
Fra Taarnet som en Drømmer han steeg i stille Stund,
Og vandred hen i Maaneskin til Freyas Bøgelund.

Der sad den Hiertegrebne nu dybt i Freyas Skov,
Hvis Pragt ved Yduns Bortgang var vorden Kuldens Rov.
I store gule Duske hang Løv paa sorten Green;
Sølvbækken søgte Blomster, men fandt kun Flintesteen.

En Susen gik i Skoven; ved den stærke Vind
Rysted de gule Blade Taarer af deres Kind.
Saa sær er Elskovs Tanke: da Freier det fornam,
Ham tyktes Træets Blade forelskte græd med ham.

Stormhvinet mellem Stammerne, det mærkte han med Lyst,
Ham tyktes, at det ligne Sukket i hans Bryst.
Han saae ei Skade blæse bag Skoven paa sin Sky,
Den hele vide Verden ham forekom som ny.

Han skued alt forandret. Heimskringla var vel død,
Fordi nu Bierget giemte Demanten i sit Skiød;
Men det ei meer var Ydun, som Freier ønskte sig,
Huldsalige Jomfru Gerda! Jetinde! det var dig.

Som saa han sad i Tanker, hans Søster Freya hist,
Svøbt i blege Lokker, kom frem fra Skovens Qvist;
Som en afblomstret Frue blyfom i Linet staaer,
Og seer med Savn tilbage paa den forsvundne Vaar.

Hun hørte hendes Broder. Usalige! hun sang,
Hvad vilde du paa Hlidskialf? Forhexet var din Gang!
Ifald jeg var en Disa som før, i al min Pragt,
Til Jothunheimas Fielde dog rækker ei min Magt.

Og hvis derhen den rakte: vil Odin skiænke Freir
En Jettemø til Hustru? Har han dig ikke Eir
Til Brud udkaaret længe, som skiænker Sundheds Blod,
Naar Ydun er i Valhal, med Saft af Skovens Rod?

Mig Odin ei kan tvinge, giensvared Freier vred,
Sad han end i Kraften af al sin Herlighed;
Og Thor kan dræbe Jetter, men faaer ei til at døe
Den Ild som i mit Hierte blusser for Biergets Mø.

Saa sad de gode Sødskinde, de deelte Længslens Qval.
Den hulde Freya sukked bedrøvet i sin Sal;
Hun sagde: Kiære Broder, Fremtiden er for dig,
Men Veemod kun og Længsel vil evig nage mig.

Thi Den, som intet eier, har dog det Haab at naae,
Og hvad han ei besidder, kan han med Tiden faae;
Men den, som var lyksalig, og er det ikke meer,
Den skuer i Ginnungagab, den i sin Afgrund seer.

Ha, sukked Freier modløs, jeg er ei længer Van!
Ja, var jeg skiøn at skue, som førend Yduns Ran,
Men svunden er mit Tække, jeg er mig selv ei liig,
Jeg ligner før en Skrantning, og det er Lokes Svig.

Som Freir saa monne mæle, da i en Skynding brat
Svandt Taagerne for Solen, Dag fulgte paa Nat;
Lysblaa var Himlen atter, det var ei længer koldt,
Det visne Løv sig hvirvled af Lunden i en Bolt.

Træet stod fuldt af Knupper, de svulmed, sprang ud.
Da følte Frey for Hiertet en Trykken bag sin Hud;
Hun nedslog sine Øine, hun vilde dem ei troe:
I Lunden var udsprungne de fagreste Knupper to.

Freier saae paa Bakken, som nys bag Stene krøb;
Nu snelt den i Fioler bag Lærketørven løb.
En Duft han mon fornemme, hvor hang den gule Dusk,
Skiød Øiet over Axel, og saae en Rosenbusk.

Han stirred paa sin Søster, hun paa sin Broder saae:
Det var den veneste Qvinde vel under Himlen blaa;
Hun saae en Mand saa deilig med Roser i sit Haar,
At, havde hun ei elsket, saa var det skeet i Aar.

I Luften høit en Klappren de hørte, saae sig om,
Og mærkte det var Storken, som med sin Mage kom.
Den drog fra Blaamandslandet, dens Reise var vel stor;
Hvad havde den kunnet fortælle, hvis ei den mangled Ord?

Den søgte til sin Rede, hist i det høie Træ.
I Engen atter brølte derude Markens Fæ.
Og fra sin sorte Larve, ved Solens Atterkomst,
Fløi Sommerfugl til Blomsten, selv en bevinget Blomst.

En Duft opfyldte Luften, en Vrimmel blev med eet.
Freir og Freya sukked, de følte, det var hedt.
De undrede sig saare — de lytted — og en Klang
Fra Valaskialfen tonte; det var en Glædesang.

Glæden i Valhal.

Da ilte dem imøde Freirs gode Skosvend,
Vel Skirnir man ham nævner. Nu er hun her igien!
Til Guderne han raabte, da han dem kunde see:
Nu Ydun er i Valhal! Endt er Asernes Vee.

Da sprang de To fra Græsset, ved dette Glædesord,
De skyndte sig til Valhal, til Odins Middagsbord.
Der var stor Lyst og Gilde; saa fro var hver en Gud,
Og ved Hærfaders Side sad Ydun som en Brud.

Det skiønne Æblebæger paa Disk for hende stod.
Nu blomstred alle Guder med første Rosenblod.
Hos Ydun saae man Bragi; han vendte sig paa Stol
Forelsket som en Solsik mod sin yndige Sol.

Frigga den Moder smilte; thi fra forløste Jord
Var hende sendt en Bladkrands, til Pragt for hendes Bord.
Hun foreskar Særimner, i lange store Skaar,
Og rakte Brikken til Fulla, med Guldbaand om sit Haar.

Fulla Friggas Æskems omkring da Flesket bød.
Gna, som Hofvarpur rider, iskiænkte liflig Miød.
De Bægre bar Valkyriar, ombød den gode Drik;
Mens Aser drak, forelskte de saae i deres Blik.

Ved Odins høire Side, imellem ham og Eir,
Var ledig Plads for Freya, samt for den Asa Freir.
Hos Thor sad Sif hans Qvinde; Guden for Seiervinding
Mod hendes Skulder hældte sin mægtige Tinding.

Hos hende smilte Heimdal; da Freir indtraadte huld,
Han Læben trak tilside, viste Tandens Guld.
Han hører Græsset voxe, han hører Ulden groe,
Han vidste, hvad i Haugen nys talede de To.

Gefion, den friske Skioldmø, ved Heimdals Side sad;
Det hialp ham ei han lefled, og rakte hende Mad;
Frisk var hun, som naar Knuppen af Fylde briste vil,
Men lidet kun hun agter paa venlig Elskovs Spil.

Alle de vene Piger, som Elskov fryder ei,
Som, før dem Freya signer, maa vandre Dødens Vei,
Dem samler hun i Bure. Paa Eng de spille Bolt,
Naar Skyen staaer for Solen, og det er svalt og koldt.

De plante der og vande, dem glæde Blomsters Hær;
Men ingen Krandse bindes, ei brydes Rosen der.
De bade sig i Floden, med Hækker tæt besat,
Og sove trygt og roligt den lange, lange Nat.

Man siger dog de skotte stundom til Freyas Lund,
Og sukke dybt og lønligt, naar Maanen straaler rund;
Men Ingen tør det vide, thi Gefion er saa streng,
Hun taaler i sin Hoisal selv ei den mindste Dreng.

Skraaes over for den Jomfru en yndig Disas Magt
Afstak til Gefions Kulde, som Blidhed til Foragt:
Det var den stille Siofn, saa kiælen og saa øm,
Som fylder Ungdomshiertet med første kiære Drøm.

I muskelskællet Brynie, som over Barmen sprak,
Sad Ægir, Havets Hersker, af Sneglehorn han drak.
Ved ham sad Ran, hans Hustru, med Haar af grønne Siv.
De bange Diser skottede til Ægirs fule Viv.

Thi lumskt var hendes Aasyn og grusomt hendes Blik,
Og aldrig meer hun glædtes, end naar et Skib forgik;
Paa Havets Bund hun boede, kom sielden til Valhal.
Ugierne Ran blev regnet i Gudernes Tal.

Forunderligt hun afstak til Den som nær hun sad,
Det passed som et Billed paa Kiærlighed og Had,
Thi det var Asabaldur, der atter var saa skiøn,
At alle Diserne stirred, Gud Odin! paa din Søn.

De lysgule Lokker man skilt i Panden saae.
Hans Bryne var som Blomstret, der kaldes Baldurs Braa.
Ei Tungen kan beskrive den Godhed i hans Blik.
Hvorhen hans Øie skued, det dybt til Hiertet gik.

Han lignte Den, som giemmer en Hemmelighed stor,
Hvortil ei Støvet har Øre, saa lidt som Verden Ord.
Uagtet al hans Mildhed, uagtet al hans Fred,
Saae han paa Thor, da maatte selv Thor slaae Øine ned.

Slig selsom ydmyg Styrke har ingen Asa havt.
Forborgen i hans Blidhed der var en Herskerkraft.
Selv Ran han monne bevæge; hun talde med ham gierne;
Hun smilte som en Bølge, ved Skinnet af en Stierne.

Af Steen en høirød Plante, samt blaahvidt Perlemor
Udtog hun af sin Taske, lagde det hen paa Bord.
Hun gav det Baldurs Nanna, til Hiælp i største Nød,
For dem, hun vilde frelse fra Havets salte Død.

Ved Nannas anden Side sad blomstersmykket Lofn.
Naar unge Hierter glædes af dine Drømme, Siofn!
Da, naar hun stærk anraabes, hun tryller Siælen fro,
Uagtet hver en Hindring forbinder hun de To.

Og skeer det ei paa Jorden, i Trængslers dybe Dal,
Da hæver hun paa sin Vinge dem op til Freyas Sal.
Hun skiænkte Nanna Baldur, hun hørte Signes Sang,
Og svang fra Egen Hagbarth til Freyas glade Vang.

Hos hende samled Hødur, han var kun lidet fro;
Han hvisked sagte til Vidar, den Gud med tykke Skoe.
Hødur er Nattens Konning, han er saa blind som stærk,
Han sad med Sølverstierner i kulsort Pandserserk.

Hemmelighedens Vogter er Vidar allenstund,
Blandt veltalende Guder han aabner ei sin Mund;
Men bred han er af Hærder, og stærkest efter Thor,
Og stærk er Den, der tæmmer, lig Vidar, sit Ord.

To Aser, som forenede man sielden finde skal,
Sad her dog kiærligt sammen i Asa Odins Hal:
Den første kaldtes Loder, Hænir den anden Mand.
Hin Guden er for Skiønhed, og denne gier Forstand.

Hos Hænir saaes Gudinden, den frygtelige Diis,
Den strenge Var, som binder Samvittighedens Riis.
Hun hører alle Eder, og Den, som Eden brød,
Forviser hun til Nastrond, til evig Angst og Nød.

Ved hende fandtes ledige fleer Hynder. Hendes Ven
Forsete, den Retfærdige, kom ei saa snart igien;
Han var til Jorden steget, da endt var Yduns Meen,
At holde Thing i Skoven paa mosgroet Dommersteen.

Saga, med Skiold og Griffel, var med Forsete fulgt,
At præge dybt med Runer, hvad Tiden havde dulgt.
Man vented hende tilbage, nysgierrig mangelund;
Thi hun for Guderne læste vel mangen Aftenstund.

Niord, som nys ægted Skade, sit Bryllup alt fortrød;
I Brudeseng paa Dofre hun kiærligt ham indbød;
Da opstod der en Hvirvelvind i hver en Fieldets Krog;
Vandhose, Skades Broder, trak paa de vide Brog.

Med Armene han sig hængte ved Tordensky og loe;
Dybt Benene neddingled; da var kun lidet fro
Den ængstelige Skipper; Vandhose blev til Vand,
Og skylte ned fra Skyen, som fra bundløse Spand.

Da reiste sig paa Dofre Skade med Flaggerhaar,
Og greb sin lange Landse, da vanked Banesaar.
Op, hielp mig, kiære Brudgom! til Niordur hun skreg.
Da blev af Harme Guden som Sneen saa bleg.

Til Lykke kom just Ydun den Morgenstund tilbage,
Da følte Niordur saare sin Vælde tiltage;
Som tapper Storm fra Syden han Østenvinden tvang,
Da flygted Skade til Finmark, til Fieldkløften trang.

Hun havde nys i Garderike fyldt sin kolde Lunge
Med Isens fine Splinter, som smelter ei paa Tunge.
Med dem hun vilde kiøle det hele Nordens Luft;
Da seired Niord og vifted igien i Blomsterduft.

Nu blev en Fred der sluttet: I skiønne Dage ni
Skulde Niord kun herske, Norden være fri;
Derefter, trende Dage, kom Skade fra sit Field.
Saaledes vexler Uheld evindelig med Held!

Før Niords og Skades Bryllup var Norden mere mild,
Da blandte Guden tiere med Kulden Sydens Ild;
Nu hersker Taagen længer, nu blæser Østenvind,
Og intet kan formilde den vrede Skades Sind.

Men slumrer hun i Hulen, da virker Asa Niord
Og hvælver lysblaa Luften om Friggas grønne Jord.
Og mere deilig findes vel ingen Skov og Vang,
End Dannerskov, som dufter til Nattergalesang.

Af Vrede Niordur græder, naar Skade slaaer hans Egn,
Da Niordurs høie Taare forvandler sig til Regn;
Naar ned da Regnen falder, den tynger Blæstens Vinge.
Saadan paa bedste Maade han søger den at tvinge.

Han mangled nu i Vingolf, hvor Miøden man ombød,
Thi mens Forsete dømte, han rensed Luftens Skiød.
Da aanded frit hver Bonde, hvor han sig vendte hen;
Ei længer dræbte Syger, og ei Ildgierningsmænd.

Snotra, med hulde Lader, ei langt fra Baldur sad,
Tog rødmende med Fingre Smaakager af et Fad.
Huldsalig hun sig blander i Handling, Tale, Gang,
Hun lærer Skialden finde sit Udtryk for sin Sang.

Hos Hlyn, som Frigga sender at vogte Mænd for Fare,
Naar Surtur i sit Mørke dem lægger Dødens Snare,
Sad Uller goden Skytte, med Buen ved sin Lænd.
Han raader ene for Tvekamp mellem opbragte Mænd.

Saa sadde de rige Guder i Valaskialfen klar,
Hvis stærke Grundvold Himlen paa sine Buer bar.
Høit hvælved sig de Haller med lyse Farveskiær,
Hvis Piller vare saa ranke som Skovens bedste Træer.

Rundtom hang gyldne Skiolde, Sværd med Sølverhialte.
Da Bragi rørte Harpen, og i en Sang fortalte
Den Nød, der nys var hændet, som havde truet Nord.
Imens gik Yduns Guldkar med Æbler om Bord.

Og Sangen steeg fra Lofte med Blomsters milde Duft,
Og tabte sig mod Hlidskialf fiernt i den sorte Luft.
Forfærdeligt at skue var Taarnet, bygt af Steen,
Det var mod Ervins Münster, hvad Granen mod en Green.

Nu satte sig Freir og Freya, til dem hentraadte Tyr,
Thors yngre bistre Broder, som ingen Fare skyer;
End var han ung at skue, han stod bag Odins Stol,
Og varted op som Smaadreng i korten Pandserkiol.

Men Freya sorgfuld stirred og saare lidet nød,
Den fulde, tunge Taare paa Rosenkinden flød.
Hun tænkte: Hvad er Skiønhed? Hvi kommer den igien,
Hvis ei den bringer tilbage til Hiertet Hiertets Ven?

Som saa hun sad, da kaldte paa hurtig Snarensvend
Odin den Vældighøie. Da gik og kom igien
Hermod den altid Snelle, saa flink som Fieldets Fos,
Og bragte Freyas Datter i Hal, den lille Hnos.

Med Lokkerne vel kiæmte langt over Skuldre smaae,
Den spæde Mø paa Tilie mon for sin Moder staae.
Da græd hun ydermere, trykte sit Barn i Arm,
Da faldt de gyldne Taarer i Freyas skiønne Barm.

Nu reiste sig fra Bordet Odin den høie Gud,
Med Harm i Oiet hvisked til Hermod han sit Bud.
Da saae man Hermod ile med Tryllestang i Haand,
Som naar man Falken slipper i Luften af sit Baand.

Ak havde dog Valfauder ei seet skiøn Freyas Graad!
Saa sønderriver Vreden tidt Hielpens sidste Traad.
Hvis Odur kun sin Hustru end eengang havde seet,
Han elskte sikkert atter, fortrød hvad der var skeet.

Men tryllet til en Støtte, hvad kan han føle meer?
Han staaer med aabent Øie, men Øiet intet seer;
Besiæles ei af Druen, som svulmer i hans Haar,
Han staaer paa skiønne Fødder, men aldrig Foden gaaer.

Nu maa hun stedse sørge, kun tolke hvad hun leed
Fra den Tid blandes Elskov med mild Vemodighed.
Da Hnos blev stor, da var hun saa lykkelig som smuk;
Hun bringer Elskov, Glæde, men Freya Graad og Suk.

Einheriarne.

Fra Valaskialf gik Odin ud i den næste Hal;
Der vented ham Einheriar, de stod i tusindtal.
Syn, den gode Vogterske, vidt aabned Portens Fløi,
Da traadte mellem Kæmper Odin den Herre saa høi.

Han hilste mildt dem alle, han kiendte hver især.
Af døde Mænd en Skare var atter kommen der.
De stode med Hul i Brystet, saa blege med Blod besprængt,
De stirred som i Drømme! Hvo havde sligt vel tænkt?

Da fremtreen Eir, som fulgte Odin den Herre god,
Det røde Saar hun rørte med Saften af sin Rod,
Da voxte det sammen atter, og blev et hæderligt Arr.
Da vaagned de gode Kæmper, og saae først hvor de var.

En mægtig skiægget Gubbe stod bleg ved Kampens Færd,
Thi kløvet var hans Isse med Æggen af et Sværd.
Han knælte for Gudinden, hun lagde sin Haand med Vægt
Paa Gubbens blodige Pande, saa var den atter lægt.

Hærfader spurgte: Kæmpe, hvad heed du i din Flok?
Han svarede: Stærkodder; mit Navn du kiender nok.
Paa Jorden mange Fiender jeg Ravnen gav til Føde,
Nu seer jeg dem, som Venner, her atter blandt de Døde.

Hærfader mælte: Stærkodd, du var jo Niding først,
Til en skiændig Udaad dig bragte Guldets Tørst!
Han svared: Jeg har syndet en Stund i Ungdoms Vaar,
Og godtgiort Brøden daglig i fiirsindstyve Aar.

Jeg veed at jeg forløste Kong Oluf dybt fra Hel.
Da nærmed sig Konning Oluf, han kiendte Gubben vel.
Han i sin Favn ham trykte og raabte høit med Graad:
Utallige Bedrifter forsoner een Udaad!

Dig Jetterne forførte, da bragte Thor din Trøst.
Lyksalig Den som tvinger en Svartalf i sit Bryst!
Da runged det i Hallen, thi Thor i Kobber rød,
Indstormed, da han hørte, Stærkodder alt var død.

Han trykte ham til Hiertet, høit græd den stærke Gud;
Roska den Tærne bragte saa skiøn en Lossehud.
Da blev der blandt Einheriar et vældigt Skioldebulder,
Mens Thor selv Kaaben hængte paa Gubbens brede Skulder.

Af Ygdrasil en Kølle han gav ham i hans Haand.
Da blev til Halvgud kaaret Stærkodders Aand,
Nu for de Mænd han raader, som først bedrev en Synd,
Men som ved Baldurs Kilder aftvætte Nastrons Dynd.

Ud i Fægtergaarden nu Kæmperne sig begav,
Det vrimlede med Helte, som Bølger paa et Hav.
Den Fare som paa Jorden knap Modet overvandt,
Den var kun her at skue som Børneleeg og Tant.

Da giordes Svinefylket, man fældte blanke Spyd,
Af utallige Sværde blev hørt en Hvidslelyd;
Som Skovens Grene rasler i Høst, før de besnees;
Og Klingen traf som Lynet, der dræber før det sees.

Forundret stod Stærkodder med dybtbevæget Sind,
Betragtende de Haller, som slutted Gaarden ind;
I Midten Valaskialfen, Vingolf og Gladheim der,
Og Friggas lyse Fænsal opløftede sig her.

Men over Valaskialfen det frygtelige Taarn,
Hvis Lige Jordens Øie vist aldrig saae tilforn.
Det var som Midgardsormen, i Skællets stærke Glands,
Hvis lodret den sig løfted i Luften med sin Svands.

Paa Taget, tækt med Skiolde, to Dyr Stærkodder saae,
En Geed mon over Hallen, en Hiort paa Porten staae.
Fra Gedens Yvre strømmed en brunlig Drik, som flød
I Karret ned i Vingolf og blev til liflig Miød.

Men høit fra Hiortens Takker Vandet med Blink og Skum
Sprang ned med lystig Rislen; den Lyd blev aldrig stum;
Naar ned da Straalen pladsked, den Sølverbæknet fandt,
Derfra gik Vandet i Render til hver en Verdens Kant.

Hist, bag det skiønne Bolværk, Asshmierne sad
Og skued Kampens Lege; det var en deilig Rad!
Med deres hvide Hænder snelt Egekrandse bandt,
Og kasted dem i Gaarden til Heltene som vandt.

Stærkodder steeg paa Taget, for alting at beskue,
Ham Hermod viste Veien i Aftenrødens Lue.
Han saae hvor Heidrun nipped af Asketræets Top,
Der strakte sig fra Jorden til Borgtaget op.

Ei langt fra Valhals Porte, som Heimdal vogted tro,
Stærkodder skued Bifrost, den underskiønne Bro.
Med røde, gule Striber, fiolne, grønne, blaae,
Den slog sin Kreds fra Himlen dybt ned i Jordens Vraa.

Paa den de høie Guder nedride, naar de vil,
At holde Dom i Skoven ved Asken Ygdrasil.
Den Bro er slem at fare, den er saa steil som puur;
Men Guderne sig holde, lig Bier paa en Muur.

En Skov stod grøn mod Syden; man der paa Bakken saae
Lysthuset let og fagert, med Piller i det Blaa.
De lysegrønne Bøge indslutted Blomsters Dal;
Heimdal fortalte Stærkodd, at det var Freyas Sal.

En Skov stod sort mod Norden; paa steile Granekant
Af Klippen var en Borgmuur, hvorunder Fossen randt;
Takt Borgen var med Kobber, og den var vældig stor.
Heimdal fortalte Stærkodd, at den tilhørte Thor.

Nu daled Solen i Svælget; Maanen klar og rund
Saae ned paa Valaskialfen, Thors Skov, og Freyas Lund.
Da mellem Skyer øined Stærkodder fiernt et Skiær:
Hvad? raabte han til Hermod, har I to Maaner her?

Den Lysning, svared Guden, som du en Maane troer,
Er Breidablik det blege, beklædt med Perlemor.
Der hersker Asabaldur i Skyens Sølverhang.
Hør, hvor med Alfer hvide han holder Aftensang.

Da mærkte man fra Skyen en huld livsalig Lyd,
Den bæved, som i Hiertet Uskyldighedens Fryd.
Men nedenfor i Hallen der blev stor Larm og Spøg,
Da veeg de fromme Toner, lig Duen for en Høg.

Nu steeg de ned i Vingolf, der var saa vild en Fryd.
Man drak paa Bænk med Odin ved Skioldenes Lyd.
Da sang de gode Skialde, som havde glædet Nord,
De sad som bolde Brødre ved Odins Egebord.

Og qvad et Drapa sammen! eenstemmig herlig klang
Den stærke Kæmpevise, det var en sielden Sang:
Det var som ædle Druer, hver født paa Ranken sin,
Men plukket nu og præsset til een livsalig Viin.

Her brused aldrig Avind, her lured intet Nag;
Een hørte paa den Anden med inderligt Behag,
Og glædte sig, som Barnet, der skiønne Blomster saae,
Naar Een opfandt, hvad Andre var end ei faldet paa.

Nu viste Hermod Stærkodd sit Sæde nærmest Thor.
En Glands der blev i Hallen usigelig og stor,
Den kom fra Sværdenes Hialter, de hang paa Væg i Rad;
Stærkt Sølverfanget lyste, samt Staalets blanke Blad.

Da Miøden var uddrukket og Skialdesangen endt,
Frem Asaloke traadte, hans Væsen er bekiendt!
Snart blussed han af Hovmod, snart stilte han sig blot,
Med uanstændig Giøglen, for Asernes Spot.

Dog var han kløgtig, vittig, og kunde Guder more;
Skiøndt hadet af de Mindre, foragtet af de Store,
Man vilde ham ei undvære; tidt hialp mod List hans Kløgt;
Og steds han var paa Færde hvor der blev leet og spøgt.

Hans Spøg var ei uskyldig, hans Tunge skar som Kniven
Snart Venner og snart Fiender, men han var overgiven;
Det kom tilpas ved Gilder; mens Miøden man ombar,
Alvorligheden trætted, man trængte til en Nar.

Først leged han med Fenris, den Ulv saa smidig guul,
Som han med Hexen avled i Hulens dybe Skiul;
Men ei den Leeg behaged, hans Løier ei ham hialp,
Thi Aserne frygted Ulven, endskiøndt det var en Hvalp.

Saa falsk dens Øine gloede, hver Dag den vorte meer.
Ugierne mellem Guder i Hal den Odin seer.
Han sig paa Hyndet vendte, da Freiers Svend han saae,
Han visked ham i Øre, da monne Skirnir gaae.

Som Loke nu vel mærkte, kun Fenris var forhadt,
Da slap han atter Ulven i den bælmørke Nat.
Høit hyled den i Skyen, og foer til Jorden ned;
Hialp Røveren at myrde, glubsk den i Liget beed.

I Stald sig Loke skyndte, da Thor ham det tillod,
Og hented een af Bukkene, som spændt for Kerren stod.
Den skiæggede Tandgniostrer udstødte dybe Suk;
Hvor tungt at være Giøgler for en ærværdig Buk!

Da bandt ham Loke Skiægget med Fullas Hosebaand,
Og snoede det i Brynien, saa smidig med sin Haand;
Han Ryggen mod ham vendte, han slog ham med en Torn;
Da stanged ham Tandgnioster med sine krumme Horn.

De drog til begge Sider, saa faldt de begge to.
Da høit i Valaskialfen de muntre Guder loe.
Det kildred Lokes Hierte, han følte lidt sin Skam,
Han troede de loe af Bukken, endskiøndt det var af ham.

Sligt Giøgleri kan more, men kun en liden Stund.
Høit loe de mægtige Guder, men ei af Hiertens Grund,
Tidt maa den spændte Lunge sin Latter overdrive,
Fordi ei Sindet og Hiertet vil sig tilkiendegive.

Da vinkte Thor til Bragi, thi Gefion rynkte Bryn,
Den strenge Mø forarged det taabelige Syn,
Hun vilde sig bortbegive; da hvisked Asathor:
Siung noget, som fornøier det vene Pigenoer!

Da stemte Bragi Harpen, det høit i Hallen klang.
Han sagde: Jeg vil siunge den skiønne Gefions Sang.
Da satte sig Disen atter: En Mø er ei saa sær,
At naar man hende roser, hun har jo Sangen kiær.

Bragis Sang om Gefion.

Da Asafolke
I tætte Flokke
Fra Østen rede,
Med Sværd af Skede,
Giennem tykke Skove,
Over sølvblaa Vove,
Over steile Bierge;
Da blanken Værge
Veien dem baned,
Og da de raned
Jetterne Livet; —
Da rank som Sivet
Gik Gefion silde
Ved Sveakilde,
Hvor Jettehuset
Ved Flodegruset
Af Biælker sig hæved;
Hvor Gylfe kræved
Skatten af Landet,
Saavidt som Vandet
Biergsletterne fugter
I Tvillingbugter.

Med Gyldenkrone,
Ved Harpens Tone,

Drotten for Helte
Lytted til Sangen,
Med Skiæg til Belte.
Men Harpeklangen
Indlokte Disen,
At høre Visen.

Høit Gylfes Sønner
Paa Skiønhed skiønner.
De saae Gudinden
Saa let som Hinden
I Sal at træde;
De sprang fra Sæde,
Velkommmen bøde
Den Rosenrøde,
Den Liliehvide,
Men lidet Blide.

De saae den Høie
Med deiligt Øie
Saa stolt at stirre;
Det mon forvirre
Dem Sind og Sandser;
Og under Pandser
Slog Hiertet smeltet,
Som før kun rørte
Vreden, der førte
Dem Sværd fra Beltet.

Da endt var Sangen
Og Harpeklangen,
Sig Gefion reiste.
Men Halsen kneiste
Med stolten Vane,
Som naar en Svane

Sit Hoved hæver,
Mens Vandet bæver
Af Vellystglæder,
Fordi det væder
Hvidbarmen fyldig,
Der ligegyldig
Paa Voven flyder.
Saa Gefions Dyder
Nu Gylfes Sønner
Med Ild beundre.
Skioldene dundre
Til hendes Ære.
Men stolt hun lønner
Al deres Tragten
Kun med Foragten.

„Farvel, I Jetter!
Miødhornet sætter
Jeg her for Munden
Til Afskedstegnet.
Jeg gaaer i Lunden,
Hvor det har regnet,
Mig Blomster at plukke,
Og høre klukke
Fra Foraarsdalen
Nattergalen.
Og naar sig atter
Fuldmaanen viser,
Er Østens Datter
Hos sine Diser."

Gefion, du Ranke!
Bliv her, at sanke
Blomster hver Sommer,
Naar Droslen kommer.

Ei du forlade
Svea-Stade.
Hvis bort du iler,
Ei længer Glæder
Til Biergekiæder
I Svithiod smiler.

„Ja — vil I Skoven
I Sølvervoven
Mig selv udtrække?
Saa skal jeg dække
Med Blomster Landet.
Men midt i Vandet
Den maa kneise;
Hvis ikke reise
Jeg skal imorgen
Fra Jetteborgen.“

Hvis ei du vil ile,
Men lidt kun smile
Til Jettesønner,
Da Elskov lønner
Med hvad dig lyster,
O Freyas Søster!
Vælg selv den bedste
Plet kun af Landet!
Og ud i Vandet
Som Ægirs Heste
Den vi drage,
Dig at behage.

Saa tog hun Ploven
Med Ædilstene;
Hun pløied Skoven
Med Træer og Grene,

Med Bakkerne bratte.
Hun Klinten satte
Mod Syd, at bryde
De Bølger som syde;
Men efter i Vandet
Flyvesandet
Som Slæbet fulgte.

Ei Gefion dulgte
Sin Fryd i Havet.
En Viig hun graved
Til Held for Norden,
Og kaldte Vigen
Isefiorden.

De Kæmper blide,
Som Øxne hvide,
Med Gefionsaaget
Karbunkelbroget,
Uddroge Øen
Fra Field i Søen.
Det bedste Stykke,
Ha hvilken Lykke!
Af Fastlandskoven
Staaer nu i Voven.
Og senest Alder
Det Siølund kalder.
Thi Sø med Lunden
Er skiønt forbunden.
En Pragt for Jorden!
Et Syd i Norden.

Men Svælget fyldtes
Med Vand, som forgyldtes
Af Morgenluen.

u Himmelbuen
I Bølgen sig speiler.
Nu Baaden seiler
Hvor Karmen kiørte;
Og hvor man hørte
Bladene hviske,
Der svømme Fiske.
Sort Venneren syder,
Og Tangen sig skyder
Med Muld i Søen,
Lig Bugt i Øen.

Hil Gefion Dise!
Dig lød min Vise.
Din Skiønhed lønnes,
Din Magt har vundet:
Thi Siølund grønnes
Ved Øresundet!

Skirnirs Samtale med Freier.

Men da Maane bag Field var flygtet, hæftig forfulgt af
Maanegarm, den bevingede Trold, som stedse den ængster,
Meest usynlig for Menneskers Blik, dog stundum i Regnsky
Synlig som Ulv, naar i Dunsterne brun han viser sit Hoved; —
Da steeg Solen af Hav, som af Bad den rødmende Freya,
Naar hun ene sig troer, og i Tillid blotter sin Skiønhed
For det koldsindige Gry, mens paa Qvist end Fuglene slumre.

Skirnir, den lystige Rytter, paa modige Ganger med Tasken
Snørt paa sin Ryg; (ham skiænkte selv Ydun Æbler, og Fulla
Fyldte ham Flasken med Suttungs Miød) nu reed han i Daggry
Odins Ærind at røgte; thi Hermod Faderens Skosvend,

Ei var i Valhal i Nat; han fløi med Staven til Grækland,
For at hævne din Sorg, o Frei paa den troløse Brudgom.

Hurtig nu Skirnir iled; ham Odin sendte til Dofre,
Hvor Smaadværgene boe, de kunstigkløtrende Smedde,
Hvilke forstaae at berede med Kløgt det nyttige Værktøi.
Odin bad dem Kiæden idag at smedde til Fenris:
Tynd og smidig, men seig, som holdt, og ved koglende Kunster
Virkt uslidelig. — Jern, samt Kobberets raslende Lænker
Fængsled ham ei, thi han brød dem itu, som Kæmpen et Halmstraa.

Men da nu Skirnir paa Bifrost reed, da tænkte den Bolde:
Mon ei Freier min Drot et Ærind mig giver? Jeg bør dog
Spørge ham først om Forlov; thi vel Odin byder os Alle,
Men en Svend er sin Husbond nærmest, og skylder et Ord ham.
Red saa med Hesten i hvælvede Lund, ved Veien, hvor ofte
Skirnir var vant bag Birken i Skyggen at træffe sin Herre.
Drømmende sad med Haand under Kind ved Kilden i Vaaren

Gierne Freir, naar Sæden var saaet og naar Høst var i Vente.
Men da Skirnir ham fandt saa forgrædt, saa bleg og bedrøvet,
Undred han høit sig derved og udbrød: Hvad Drotten i Veemod?
Nu da Skabningen trindt, rødsmykt, med frodige Svulmen
Yttrer et Haab, som allene din Magt kan trylle til Vished.
Thi kun du est Frugtbarheds Gud. Det hielper en Sædmand
Lidt at han saaer, hvis ei du først lod usynlig en Alfsværm
For ham vandre paa Mark, skrækfuld, med sprættende Vinger,
Spurven til Angst, og som dræbte med smaa befiærede Pile
Regnormskarer og Larver, der vente paa Sæden i Furen.
Men end mere din Vældes Magt i Høsten sig viser,
Naar med dit hellige Blik du forgylder den bølgende Kornmark
Dig kun lyder da Leernes Klang, min Konning, til Ære!
Naar Høstkarlene hvæsse, da glæder sig Menneskets Hierte
Meer, end naar Sværdene slaae paa Skiold for Kæmperen Aukthor.

Freier qvad: Hvad nytter mig Styrken, naar ikke den rækker
Dybere ned, end som Axene groe, samt sugende Bøgrod?

Hvad er vel Skiønhed, naar ikke du elskes? — Da svared ham Skirnir:
Elskes du ei? Tilbeder en Jord ei Freier din Gud-dom?
Est du ei Odins, Asernes Ven? Og banker et Hierte
Bag en Asynias Barm som ikke din Deilighed hen-rev?

Da fortalte ham Freier sin Hændelse: hvordan paa Hlidskialf
Dristig han steeg igaar, hvad i Bierget han saae i en Fieldkløft;
Hvordan dybt i hans Bryst nu stod det yndige Billed,
Fyldte ham Siælen med Savn og fortærte ham Hier-tet med Længsel.
Skirnir svared: Nu mærker jeg Elskovs Virkning; thi Freya
Veemod vækker og Tvivl om Held; og den Elskende sidder
Gierne forsagt med Hænder i Skiød, og vover ei dristig
Hvad dog maaskee var ham let at opnaae, hvis Hand-lingen fulgte.
Hvi fortvivler du plat? Kan ei Gerda, tænker du, røres?
Er hun ei ung, ei Mø, og i Ungdomsvaaren et Blomster?
Troer du Troldmanden vandt det Skiønhed følende Hierte?
Eja ved Frigg! jeg tænker, at hverken den skiæggede Graabuk,
Eller den Ungkarl Hestbeen vandt, hvad du savner i Valhal.

Da giensukkede Freir: Om jeg vandt din Kiærlighed, Gerda,
Gav dog ei Asernes Fader sit Ja; Jeg frygter for Odin.
Men den smilende Svend ung Skirnir svared sin Husbond:
Frygter du, Odin nægter sit Ja? Og lod han ei Ægir
Love den hæslige Ran, som saa lumsk paa bølgende Saltbund,
Fanger de druknede Mænd i sit Næt? Bifaldt han ei Skades
Bryllup med Niord? Hvi da dit ei nu med den deiligste Biergmø?
Ikke saa stræng og saa rolig er Odin bestandig, som naar han
Skiægget som Gubbe sig viser paa Bænk mellem Kæmper i Valhal.
Fuld vel kiender han Elskovs Lyst. Den spøgende Freya
Tidt forstyrred hans Ro; da forhadt selv blev han Særimner,
Kiedelig hist Einheria-Kamp, og han smutted forklædt som
Pilegrim ofte til Jord, hvor ham lykkelig Kierlighed vinkte.
Mindes du da som Roster, den Smed, han giested Fyrstinden?
Rinda, hin Konningedatter i Garderik? tænkte ved Kløgten
Først at vinde den Yndiges Hu, ved utallige Gaver,
Smeddet af Jern, af Sølv og af blødt lystbøieligt Guldmalm?

Men hun foragted det Alt, og slog ham i sværtede Pande
Hidsig med sneehvid Haand. Dog sank ham Modet for det ei:
Kom som Høvding igien, hielmsmykt med vaiende Fiærbusk.
Men hun foragted paa ny, og hun slog den brunlige Kind ham
Atter med silkebløb Haand til Straf; dog kildred ham Tugten
Meer end smerted; thi Slag af en Mø beskiæmmer ei Helten.
Vreden kun Olie giød i hans Ild: sagtmodig som Tærne
Kom han forklædt tilbage, som Trælmø, solgte sin Frihed;
Tientė sin Frue med agtsom Flid, og vasked hver Aften
Med det afsvalede Vand Fyrstindens deilige Fødder.
Da blev hun pludselig rørt; — (saa sært er Qvindernes Hierte)
Hvad hovmodig hun nægted den sindrige Kunstner og Helten,
Gav frivillig hun Trællen tilsidst. Saa seirer som oftest
Villien, der stunder til Maalet med Kraft, og taber ei Modet.

Meer vel veed man af Odins Bedrift, skiøndt Saga, den Snilde,
Skiuler Idrætten paa Skiold i en mørk utydelig Rune.
Aser og Vaner foreentes i Fred, paa den østlige Biergaas;

Da klang Natten af Lyst, lokflagrende, blotted' til Beltet,
Vanapigerne dandsed, med Vedbendstav og med Bækner;
Vindruluernes Kraft havde farvet dem Kinden med Purpur;
Yndigt fra svulmende Læber istemte de smeltende Sange,
Som naar en Nattergal slaaer bag sit Løv for at lokke sin Mage.
Aserne fulgte dem kiærligt i kiøligtvinkende Myrter;
Heimdal og Vidar savntes, den tauseste Kæmpe, som aldrig
Praler af Seir og Bedrift; man Hermod savned, og paastod
Odin selver forsvandt. — Velan! den lystige Nat blev
Kvasers Fader; hans Moder en guldhaarfager og velskabt
Sangerske, ferten Aar, af Vanaslægten, som gav ham
Livet i Myrternes Skygger og Drengen skiænkte til Valhal.
Hurtig han voxte, blev stærk og klog; han efter sin Moder
Herlige Viser at siunge forstod; fleer Evner forbandt han.
Rundt han Verden omdrog, thi han elsked Menneskeslægten,
Og udbredte blandt den sin Erfarenhed tidt og sin Viisdom.
Men Ondskaben ei slumrer, den vaager i Natten og lurer:

Engang giæstede Kvaser i Field to skulende Dværge,
Disse den Slumrende vog; men de giød hans Blod i Odrærer,
Son og Bodn, (saa kaldtes de kunstigtsmeddede Malmkar);
Blandte saa Blodet med Honning, og brygged en Drik som besiæled
Menneskets Bryst til Sang, at han henrykt øvede Skialdskab.
Ja de forhaaned den Myrdede meer, og beretted til Valhal:
Kvaser var druknet disvær i sin egen, sin bundløse Viisdom.
Suttung betalte dem dog! den Dræbtes Broder aftvang dem
Mioden igien; til en gold Fieldsteen de skulende Dværge
Smedded han bister, til Klinten i Bølgerne nøgen og landfiern.
Her han Livet til Straf dem skiænkte; men hisset paa Klippen
Ængster den Myrdedes Aand og dem plager evindelig Hunger.

Freier sukked; da smiled og vedblev Skirnir sin Tale:
Suttung giemte nu Mioden i Field; ei rugende Drager
Vogted det gyldene Kar, men hans Datter den blomstrende Gunlød.
Da fik Odin Lyst til at smage den kostbare Væde;
Sleipner sin Hest han besteeg, reed hen saa til Ledet paa Marken,

Hvor ni Troldkarle gik og meied med blinkende Krum-
jern
Bøndernes Korn med Nordlysblus; thi Bauge, som
Husbond,
Havde sit Huus i et rummeligt Field, der grændsed
til Marken.
Men sligt Nan Hærfader fortrød! Den stiælende
Troldmand
Agter ei Ret eller Skiæl: han røver paa Jorden,
og trodser
Gudernes Magt i den himmelske Borg; han høster
sædvanlig
Der hvor Bonden har pløiet, og Nattens Dunkelhed
skiuler
Nidingsværket. Thi Nat er af Jetternes Æt; hen-
des Fader
Narfe var Trold, hendes Mand var en As; og Dæl-
ling i Tusmørk
Avled med hende den ærlige Dag. Saa føder det
Skumle
Stundom hvad skiønt er og godt. Men Nat, som
rider om Jorden
Paa Hrymfaxe sit Øg (hvilket tidt hun laaner til
Skade)
Holder med Jetternes Folk, hvis Bedrift hun skiuler
i Mørket.
Maane, det deilige Barn, med et guldguult Haar om
sin Tinding,
Har dog et Mod, som knap skulde tiltroes blegnende
Piger:
Thi hun røber dem tidt; fra Skyen hun strækker sit
Hoved
Med den livsalige Glands, da flyer Troldkarlen til
Fieldmulm.

Dog snart atter han herier og Korn indslæber i Bierget.
Naar Husbonden da kommer paa Mark i Dagningen, seer han
Fælleden tom, og formoder at Natfrostblæsten har afbrændt
Alt hans Haab; da klager til Freir den Arme forgieves! —

Freier stirred og sukked, da vedblev Skirnir sin Tale;
Thi han haabed med Skiæmt og med Sagn at trøste sin Husbond.
Biergtroldhoben ei blot, men de listigpøndsende Dværge
Stiæle ved Somrens Tid sig i Marken og æde af Axet,
Snildt forvandlede først til Oldenborrer og Myrer.
Men da Odin Tyvene saae, da ynktes han mægtigt
Over den uselig Bonde; thi tog han Stenen af Tasken,
Ingen bedre paa Jord til Staal at slibe man finder;
Raabte: Hvo ønsker en Hein til sin Lee? og kasted i Luften.
Men de begiærlige Trolde, som sloges med Leer om Heinen,
Dræbte sig selv indbyrdes. Da vandred Odin i Bierget;
Tieneste tog han hos Jetten og tiente med ni Mænds Styrke
For Høstkarlene ni. Men Vilkaar sattes: at Trolden

Skulde forskaffe ham Vei giennem Kampestenen til Gunlød,
Drikkens Vogterske. — Da hin Troldmand bored i Bierget
Først med Svig; thi da Guden (af Bauge kaldtes han Bølværk)
Blæste det Støv af Arret, som Nageren gnaved, da fløi det
Ham i Øine, fordi ei et Hul gik tværs giennem Klippen.
Andengang da Bauge sit Fritbor dreied i Stenen.
Odin blæste: da fløi alt Sandet til modsatte Side.
Hurtig han da, som Orm, giennem Aabningen smutted i Fieldet.
Lidet det hialp kun Trolden, han stak: den smidige Slange
Spotted det mordforfølgende Staal. Men Odin i Fieldet
Snart blev atter til Gud. Da skued paa Leiet han Gunlød
Slumre med Purpurkind, paa den fyldigtsvulmende Hvidarm.
Lampen udbredte sit Dæmringslys ved Leiet; med guldgrønt
Skiær Malmdunkerne stode, med Laag, med Hanker og Bladpragt.
Gunlød sprætted og vaagned; med hvideste Fingre begneed hun
Øielaaget; da viste sig Odin ei barsk som en Vildmand,
Men som en Beiler snild, der veltalende tolker sin Længsel:

Og han blev tre Nætter hos Gunlød; venligt hun aabned
Ham Miøddunkerne tidt; Han drak af Miøden i Langdrag,
Følte sig qvæget derved, og begav sig atter til Valhal. —

Skirnir taug og med listige Smiil betragted sin Husbond.
Da qvad Freir: Saa elsker en As! Den stormende Krigshelt
Eier et letbevægeligt Blod; ei Børes og Burs Æt
Kiender den renere Kiærligheds Fryd, dem kildrer kun Vellyst.
Var jeg saa lykkelig Skirnir, som Odin at sidde paa Hlidskialf,
Kunde jeg blot hver Morgen min Elskede skue, da var jeg
Dobbelt betalt for mit Suk, for min natligrindende Taare;
Men mig skiller en ugiennemtrængelig Muur fra Gerda;
Og saa vorder nu alt hvad jeg giemmer i trofaste Hierte
Hendes Billed, som Tid og som Afstand aldrig fordunkler.
Ha, hvad høiere Lyst end at see den Elskede, Skirnir!
Gives i Verden der vel? Ikkun een: den atter at mødes
Med et usigeligt Blik: da sig Elskov speiler i Elskov.
Huldere vel end Nattergal-Sang i Beilerens Øre

Klinger den Yndiges Røst og sødt er Ordet: Jeg elsker!
Ha men ei nær saa saligt udtrykker dog Tungen, ei halv saa
Ømt og beskedent sin Fryd, som Øiet, der svømmer og tier.
Drag til Jetternes Land for Odin, hent ham til Fenris
Koglende Baand, til Tvang for Ulvens truende Sener,
Ikke jeg tvivler du faaer dem; thi meget udretter jo stundum
Dværgenes Vid og Kløgt. Men Koglen aldrig, min Skosvend,
Intet Baand kan binde din Husbonds Hierte til Valhal!
Evig tilhører det Biergets Mø; med mægtige Vinger
Flyver det kiekt over Ginnungagap, og svæver om Gerda.
Træffer du hende, saa siig hvad du saae, hvad Freier fortalte!
Sagtens hun hader mig alt; thi en Gud er hadet af Jetter;
Sikkert i mig kun hun skuer sin fødte, naturlige Fiende.
Altfor skiøn desuden, for huld, for høvisk i Sæder
Er hun, for ei at eie sin Brudgom. Sætter al Verden
Guden end langt over ham — hvad nytter det Freier, naar Gerda
Foretrækker sin Ven? — Farvel! Røgt Ærind for Odin!

Tie om din Husbonds Qval. Maaskee den Foragtendes Fader
Egennyttig sit Samtykke gav. Det baader mig lidt kun!
Ikke jeg beiler til Faderens Ja, men til Datterens Elskov.
Saae du mig sørgende her, da maaskee dog sig aabned dit Hjerte
Gerda, for Kiærligheds Suk, som naar Fieldtindtoppen med Snee dækt
I Solstraalerne tøer, og udklækker et Blomster, som dufter
Med langt stærkere krydret Kraft, end Fiolen i Dalen.

Saa han taled, og satte sig hen ved Dammen, hvis Bølger
Elskerens Graad modtog og det skiønhedstraalende Billed.
Men ung Skirnir — (han gik saa tidt til Dværgene Budskab,
Lærte forskiellige Kunster af dem) da Freier bevæget
Drømmende sværmed og græd, og nedstirred i rolige Damspeil,
Skummed hin, (ei Guden det saae — han tænkte paa Gerda)
Billedet med huul Haand brat bort af blinkende Flade;
Hældte saa uformærkt i et Horn de farvede Bølger,
Proppede vel med Kork, bandt atter det skinnende Guldhorn
Fast ved sin Lænd og besteg den hæftigtvrindskende Ganger.

Freiers Sang ved Kilden.

Du Ungersvend, som sukker taus med blegen Kind,
Fordi ei Freya signer dit Bryst,
Fordi du ei kan bøie stolte Pigesind,
Fordi dig Vaaren nægter sin Lyst;
Klag ei over Frey, hun deler din Qval,
Selv hun sørger i Lunden saare,
Selv hun fælder den gyldne Taare,
Eensom forladt i Løvets Dal.

Vist Elskovs Fryd med ingen Glæde lignes maa;
Men Elskov ligner en Vaar i Nord:
Naar een Dag Solen skinner fra sin Himmel blaa,
Tre Dage Slud omslører vor Jord.
For een lille Fugl, som siunger i Dal,
Findes der ti, som hæsligt pibe.
Rundtom qviddre Spurv og Vibe,
Sielden fløiter en Nattergal.

Og sielden findes ret en deilig Lillievand;
Men har du endelig funden Een;
Maaskee hun dog er ond, og har en slet Forstand.
Frugt bærer ei hver Blomstergreen:
Men har hun Skiønhed, og er hun bold,
End ei din Glæde du forkynder,
Maaskee hun alt en Anden ynder,
Og vender din Elskov Ryggen kold.

Hvor meget sig i Verden dog forene maa.
For Elskoven ret at trylle frem!
Først: et Par Hierter, som hinanden vel forstaae,
Saa Ynde, der ledsager dem;
Saa Maanen med sin Straale ned
I Vaaren, giennem Bøgens Grene;
Saa at de træffes kan alene, —
Saa Kys, — og saa Uskyldighed!

Skirnirs Reise.

Nu ilte Skirnir, hvad han kunde,
Ned ad den skiønne Regnbu-Rand,
Hen over Jordens dunkle Lunde,
Da kom han til Troldkæmpeland.
Det var som Vinden, Veien over;
Den ingen Bom kan byde Stop;
Det var som Blæst paa Havets Vover,
Der kruser Bølgens sorte Top.

Da meldte Skirnir: Mørkt er ude,
Her vorder Veien mere trang.
Mod Hestebringen Storme tude,
Det gaaer i Tidsler, Lyng og Tang.
Dog vil mig neppe Jetten tage,
Endskiøndt jeg vorder snart hans Giest
Til Valhal rider kiæk tilbage
Vel Skirnir, paa sin flinke Hest.

Han valgte Vei til Elivage;
Ved Fiorden Færgekarlen stod,
Og støtted sig til stærken Stage,
Men Brynet viste skumle Mod.
Hvo est du Træl, ved Flodens Vover?
Da raabte Skirnir, kiæk og snild:
Hvis du mig hurtig sætter over,
Da faaer du Havrebrød og Sild.

Seer du vel Brogen paa min Skulder?
Der giemmer jeg min Forraad god.
Da svared Jetten ham med Bulder:
Du Rytter med den nøgne Fod!
Du est ei skabt til Byer at eie,
En Linnedkittel er din Skat;
Og dog vil du Troldkæmper pleie,
Paa Hederne ved Midienat?

Skirnir.

Styr Egesnekken hid, du Sene!
Siig mig din Herkomst og dit Navn.
Hvi staaer du der saa tvær alene?
Og spilder Natten uden Gavn?

Harbard.

En Niding er sit Navns Fornægter;
Men var jeg feig som Flodens Skum,
Jeg dulgte dig ei mine Slægter,
Du giør mig neppe Tungen stum.

Skirnir.

Ei over Fiord jeg vade lyster,
For dig at lære Ædelmod;
Maaskee du har en yndig Søster,
Som giør sin Broders Grovhed god.
Knarvurren Trold har deilig Kone.
Før mig til Flodens anden Rand!
Maaskee din Hustru vil forsone
Da Skirnir med sin Ægtemand.

Harbard.

Ja deilig er vor Qvindeskare,
Det nægter selv ei Odin jo.
Alting var godt, ifald de bare
Var mere stille, mere troe.
Ifald du efter Skiønhed stræber,
Da blier ei vanskeligt dit Maal;
Men kysser du de bløde Læber,
Da kysser dig det skarpe Staal.

Skirnir.

Misundelige kaldes Hunde,
Maaskee de ligne Fieldets Mand:
De aldrig vil en Anden unde,
Hvad selv dem ikke glæde kan.
I elske ei; dog I forlange
Gien-Elskov! Affind fordrer Taal!
I er ei troe; dog er I bange,
At maales med det samme Maal!

Harbard.

Vi vil ei tale meer om dette.
Nu hvil dig, spiis og sluk din Tørst:
Men hvis jeg dig skal over sætte,
Da maa din Kundskab prøves først.
Jeg taer ei Penge for at fare,
Dig forelægger Spørgsmaal kun,
Og kan du ikke dem besvare,
Da synker du til Flodens Bund.

Nu spurgte Trolden Skirnir længe,
Om Himmels, Sols og Maanes Navn?
Om Skyer, som i Luften hænge,
Om Jorden midt i Havets Favn?

Om Ild og Vand, hvortil de gavne?
Men hvad han fordred strengt især,
Det vgr de udtrykfsfulde Navne,
Som man forskielligt skiænkte hver.

Vel kunde Skirnir Alt besvare,
For intet Spørgsmaal Guden skialf:
Jord kaldtes Dal af Asaskare,
Men Vei af Vaner, Grøn af Alf;
Malmkiælder af de bitte Dværge,
Frugtskiød af Fieldets Kæmpemand.
Da Harbard synke lod sit Værge,
Beundred Rytterens Forstand.

Om Himlen kunde Skirnir sige:
Hos Aser heed den Hvælving blaa,
Vindaaben, fiernt i Vaners Rige,
Men Fagerloft, hos Alfer smaae;
Drypsal, hos Dværg, Opheim, hos Jetter.
Da Færgekarlen ret blev fro;
Han sig tilbords hos Skirnir sætter,
Og spiste Havrebrød, og loe.

Om Maanen kunde Skirnir tale:
Den kaldte Dværge Skinneguul;
Men Guder: Drømmersken i Dale,
Hel udi Dybet: Himmelhiul;
Aartæller, Alfer; Ubestandig
Udskiældte Jetter den i Løn.
Da raabte Harbard stærk og mandig:
Jeg seer du veed Beskeed, min Søn!

Sol, vidste Skirnir, kaldtes Straaler
I Valaskialf af hver en Gud;
Men Dværgen, som ei Lyset taaler,
Synblinder, skiælder Solen ud;

Natkuer kaldes den blandt Thusser,
Af Alfer: Krands i deilig Gløð.
Harbard ved al den Viisdom studser,
Og spiste Sild til Havrebrød.

Om Skyen, hvori Blæsten tuder,
Og svæver over hver en Egn:
Han qvad: Thorsvogn den kalde Guder,
Og Vaners Flokke: Skylleregn,
Og Skygger Alfer, Jetter: Flygter,
Fordi den viger feig, som Skiælm;
Men Dværgene, som Solen frygter,
Den kalde glade: Svalehielm.

Selv Vinden havde mange Navne,
Paa Himmel, Jord, i Luft og Bierg,
Thi Guder kalde den Vidtfavne,
Men Brager kaldes den af Dværg,
Af Alfer Hviner, Jetter: Aaben,
Men Hvirvel nævnes den af Hel,
Fordi den tidt, med rædsom Raaben,
Nedsuser i et Tragtefield.

Ildflammen, som sig blodig vælter
Og strax fortærer, hvad den seer,
Den kaldes: Røgslørt, Malmets Smelter,
Gnist, Lue, Fræk og meget meer.
Det grønne Træ, som kiøligt luder
Med Bladtag over ranke Stang,
Markfaxe kaldes det af Guder,
Og Fagergreen, og Høiens Tang.

Jo meer ham Jetten forelagde,
Desbedre svared Skirnir tryg.
Paa Dag og Nat han Navne sagde,
Ja han benævned Øl og Byg.

Da raabte Harbard: Kom i Baaden!
Jeg aldrig fandt saa klog en Mand.
Dog haaber jeg at Gesturgaaden
Vil gaae langt over din Forstand.

Nu foer afsted paa sorten Færge
Den skiønne Freiers gode Svend;
Han stolte paa sit stærke Værge,
Han frygted ikke Biergets Mænd.
Skiøndt hæsligt Færgekarlen stirred
Og gloede paa ham, som et Liig,
Det ei den bolde Svend forvirred,
Og han foragted Troldens Sviig.

Ned lagde Harbard nu sin Aare,
Thi let gik Baaden af sig selv;
Den skyndte sig mod Klippen saare,
Den stille sorte Rædselselv;
Aldeles ulig andre Floder,
Som sig med Skynding ud begav,
Fra Bierget, deres fælleds Moder,
Til Havet, deres fælleds Grav.

Nu Skirnir kom til øde Steder,
Hvor Vinden støder Klippens Fod,
Hvor Duggen kun paa Stenen græder,
Fordi den finder ingen Rod.
Der var ei Træer, der var ei Fugle,
Naturen var et gustent Liig;
Kun hornet en huuløiet Ugle
Forfulgte ham med Varselskrig.

Nu blev det Nat. I tykke Dynger
Faldt Sneen over Baad og Strand,
Drivisen stod i skarpe Klynger
Omkring den skumle Færgemand.

Ham Skiægget frøs, og Riimkrystallen
Var selsom i hans Haar at see.
Men varmt sad Skirnir, som i Hallen,
Ei ham berørte Nattens Snee.

Nu blev det Dag: sig Floden slyngte
Hen giennem en uhyre Ørk;
De hede Dunster Luften tyngte,
Bag brune Sky stod Solen mørk;
En tørstig Bøffel stødte Snuden
I Tidsler efter Lædskesaft; —
Men, sval i Lummerheden, Guden
Sad liflig i sin Asakraft.

Qvad Harbard: Du kan alting taale,
Det maa man sige dig til Priis:
Den matte Blaamands Sommerstraale,
Grønlænderpiltens Vinteriis.
Qvad Skirnir: Den, som reise lyster,
Maa frygte Kuld og Heden ei;
Hvis jeg var en forkiælet Kryster,
Troer du, jeg drog saa lang en Vei?

Nu skyndte sig med dobbelt Ilen
Den sorte Baad mod Biergets Vraa,
Som vilde den mod Klippekilen
Sin lette Planke sønderslaae.
Men Skirnir ændsed ikke Synet,
Saae rolig paa den glatte Væg;
Da rynked Færgekarlen Brynet
Og mumled gnaven i sit Skiæg:

Nu er vi der! Seer du paa Stranden
Den blinde, sølvgraa Gubbe hist?
Hvis ret du bruger nu Forstanden,
Da aabner han dig Fieldet vist.

Ifald du løse kan hans Gaader,
Du skuer Biergets Helligdom;
Men tvivler du, da jeg dig raader
At vandre did, hvorfra du kom.

Thi Gestur taaler ingenlunde,
At nogen Mand indlades før.
Seer du de fire galne Hunde
Med Kobberlænker ved hans Dør?
Ifald du ikke Gaaden gietter,
Han løser dem af Lænken strax.
Da du for silde blodig sprætter,
Som Ræven i sin Rævesax.

Jeg lydig er i alle Maader,
Hvad Skirnir, retter ud hans Bud;
Og vil han, jeg skal løse Gaader,
Saa løser jeg dem som en Gud.
Det kunde være dog, du praler,
Skreg Trolden, med dit eget Held.
Men det er Tid, min Husbond taler.
Da raabte Gubben fra sit Field:

Hvad samler Folk i Vennesale,
Og hvad giør Ven mod Vennen grum?
Hvad bringer Tungen til at tale,
Men hvad giør atter Tungen stum?

Skirnir.

Let er din første Gaade saare,
Det maa jeg sige dig til Priis!
Med Mioden svækker sig en Daare,
Med Mioden styrker sig en Viis.

Gestur.

Jeg gik paa Vei, hvor Veie fandtes;
Tregange krydsed Veien Vei,
Men dog ei disse Veie blandtes.
Tro mig, du løser Gaaden ei!

Skirnir.

Vei fandtes under, Veien oven?
Paa Isens Bro gik du til By,
Mens Fisken svam dybt under Voven,
Og Fuglen fløi høit under Sky.

Gestur.

Jeg drak igaar, det var ei Vandet,
Ei Øl, ei Mjød, ei Viin, ei Frugt;
Og ingen Mad med Vædske blandet,
Og dog min værste Tørst blev slukt.

Skirnir.

Du hviled under Skovens Grene,
Hvor Duggen falder aarle først,
Da slikte du de kolde Stene,
Dermed du stillede din Tørst.

Gestur.

Tvenæset sig en Brudgom svinger,
Som kysser saa forelskt sin Brud,
At lagde du derhen din Finger,
Da knuste Næsen Been og Hud.

Skirnir.

Hvo maatte for sligt Kys ei grue?
Den Elskovskraft Alt overgaaer.
Da brænder Attraas'rette Lue,
Naar Hammeren sin Ambolt slaaer.

Gestur.

To Lungeløse saae jeg blæse
Saa stærkt, at Jern som Vandet flød,
Og Slanger kogte de, som hvæse,
Som bider efter deres Død.

Skirnir.

Ved Smedens Bælg maa Jernet smelte;
Der koges Staal til Kampens Færd;
Og hvad var vel i Striden Helte?
Hvis ikke beed de skarpe Sværd?

Gestur.

Saaes vel et saadant Under tiere?
En Væver sad og spandt sin Dug,
Med otte Been, med Øine fire,
Med Knæet mere høit end Bug.

Skirnir.

Skiøndt ikke just saa smuk af Kroppen,
Den Væver dog er Odins Lyst;
Thi flittigt spinder Edderkoppen,
Og Alting af sit eget Bryst.

Gestur.

Jeg saae Den: sort som Ravn at skue,
Skarp som et Spyd, og blank som Skiold;
Nys brændte den i Vellystlue,
Nu isned den, som Graven kold.

Skirnir.

Du Lava saae i Solen springe,
Med spraglet Lag, ved Heklas Fod;
Og størknet under Sneens Vinge
Var nu til Steen den slukte Flod.

Gestur.

Hvidhaaret Qvinde vel jeg kiender;
Jeg hende Kugler danne saae,
Men dog har Qvinden ingen Hænder.
Hvordan kan du vel det forstaae?

Skirnir.

Den hvide, den langhalste Svane,
Som ude boer ved salten Strand,
At danne sine Æg har Vane;
Hun lærte Kunsten af sin Mand.

Gestur.

Liig sad paa Liig; Blind reed en Anden;
Skiøndt Hesten selv var uden Liv,
Den skyndte sig dog hen til Stranden,
Og standsed i de vaade Siv.

Skirnir.

Død Hesten laae paa Isens Drive,
Paa Hesten Ørnen, frossen død;
Og — skiøndt den ikke var i Live —
Dog Isen hen mod Stranden flød.

Gestur.

Hvad Møer uden Vaaben stride,
Paa Sletten, for hver Bakke fri:
Tidt fældes Helten af de Hvide,
De Sorte staae ham troligt bi.

Skirnir.

Et Bretspil maa jeg her formode!
Til Forsvar iler Sort mod Hvidt.
Tidt findes Grimhed hos den Gode,
Men Grumhed hos den Skiønne tidt.

Gestur.

Hvo slumrer som en Træl i Asken,
Saa faderløs, for Frænder blot?
Men staaer han op og kaster Masken,
Da hersker vældigt han som Drot.

Skirnir.

En liden Gnist i Askegruen
Af Alle let forglemmes kan;
Men flammer den og herjer Luen,
Da ødelægges Stad og Land.

Gestur.

Hvo er den Trold i Graaværkskaaben,
Som ruger over Skov og Elv,
Som flyer for Vind, men ei for Vaaben,
Og som fordunkler Solen selv?

Skirnir.

Let er din Gaade, Gestur Blinde!
For Taagen selve Solen flyer:
Men kommer Niord med sine Vinde,
Da splitter han de mørke Skyer.

Gestur.

Hvad Dyr er det, der Padden ligner,
Men hurtigt, som den flinke Mand;
Som Kæmpen midt i Slaget signer,
Fordi det trodser Slangens Tand?

Skirnir.

Skildpadden kryber langsomt, varligt,
Med Skallen paa sin Ryg til Trøst;
Men Skioldet er, hvor der er farligt,
Og det bedækker Heltens Bryst.

Gestur.

Hvad er vel det for smekkre Qvinder?
Om Somren brune klædt, som Jord,
Om Vintren man dem hvide finder,
Lig Sneen paa den frosne Fiord?

Skirnir.

De muntre Ryper maa du mene;
I Julen hvide, høit til Fields,
I Vaaren, brunt som Træets Grene,
De skifte Fiær, som Biørnen Pels.

Gestur.

Hvad Møer er det? som Roser smukke,
Men hidsed' af saa hæftig Tørst,
At intet Bæger den kan slukke;
Med eget Blod de lædskes først.

Skirnir.

Hvad Mø er deilig som en Lue?
Men hidses den og blier for fri,
Da Regnen selv fra Himlens Bue
Husvaler ei dens Raseri.

Gestur.

Hvad Møer er det, som aldrig matte
Senile, som ugivte døer,
Paa mørke Lokker hvide Hatte,
Hen over Ryggen lange Slør?

Skirnir.

Din lette Gaade sig ei dølger,
Den løser mig selv Flodens Brum:
Du mener Havets unge Bølger,
Hvis korte Glæde kun er Skum.

Gestur.

Mon du den stærke Kæmpe kiender,
Som naar han bider med sin Tand,
Og Hovedet mod Helved vender,
Kan frelse mangen dristig Mand?

Skirnir.

Du leder mig paa store Tanker,
Et Billed staaer for Siælen skiønt:
Høitideligt er Frelsens Anker,
Som vikler sig i Haabets Grønt.

Gestur.

Hvad Giæster, uden sig at rømme,
Udtømme Karret, tause hver?
Men Karret, som de tause tømme,
Giør ene Larm i Hallen der.

Skirnir.

Naar Grise deres Moder die,
De tie, skiult af hendes Liv;
Men Soen selv kan sielden tie,
Hun grynter til sin Tidsfordriv.

Gestur.

Endskiøndt du knækker haarde Nødder,
Du dog for eet Uhyre flyer:
Ti Tunger, fyrgetyve Fødder
Og tyve Øine har mit Dyr.

Skirnir.

Det kan mig ingen Skræk bebude;
Det giver mig ei Baanesaar:
Lad Soen slagte først derude,
Som staaer ved Truget i din Gaard.

Da blev den slagtet, for at vise,
Om Skirnir kunde sig befrie,
Da talte man de spæde Grise,
Men fandt med Skræk — at der var Ni!

Da dette Budskab Gestur mødte,
Var det ham lidet til Behag;
Han blev til Steen, han blev en Støtte,
Der sidder han den Dag idag.

Nu logrede de bange Hunde,
Som gloede fælt og bistert før.
Da aabned sig, saa vidt den kunde,
Den store Fieldets Kobberdør.

Og ind gik Skirnir ufortrøden,
Han rygted tro sin Herres Bud;
Han frygted ingen List, ei Døden,
Han vidste selv, at han var Gud.

Igiennem Biergets mørke Kroge
Han uden Fakler Veien fandt.
Da aabned sig en Sølverlaage,
Hvor paa Demanter Kilden randt.

Gerdas Elskov.

Da nu Skirnir blev vaer den opladte, sølverne Laage,
Hvor med kulsort Glands ham en Broes glatdannede Steenkul
Veien viste; da gik han derind; og brat han befandt sig
Atter i fri Luft. Himlen var blaa med utallige Stierner.
Og han opdaged et Gaardsrum der; men i Gaarden han Slanger
Fandt istedet for Høns, og istedet for Ællinger Øgler;
Huusligt krøb de omkring, og de drak imellem af Truget.
Pigen med Forklædet fuldt af Æde sig viste paa Tærsklen
Af Dørhvælvingen; raabte paa „Tippe, Tippe!" da rasled
Det i Krogene; Slanger løb og de langsomme Padder
Bræsted, Giæssene lig, naar paa vaklende Svømfod klodset
Flydningens stadige Flugt de betale med latterlig Skridtgang.
Men da Tærnen fik Skirnir at see, da løb hun i Kiøknet

Til Jomfruen og skreeg; men det Sprog ei Skirnir forstod ret,
Thi det var finsk, det tonte som Vinden, der suser i Braget.
Da kom Tærnerne frem, Gaardskarlene, for at betragte
Den Nykomne. De stirred forundrede. Skirnir besaae dem
Munter i Mag: de var smaa, sorthaarede, blege, med Rynker;
Glat Tanghaarene laae dem om Kindbeen; Pandernes Hvælving
Spored man knap; stumpnæsede Folk, med Øine saa smaa som
Hasselnødder og Fingre saa skrumpne som tørrede Gulrod.
Sørgeligt stirred et søvnigt Blik, og den matte Forundring
Viste, hvorlidt han besad af en stærk og livelig Flamme.
End man finder det Kuld i Finmarksdalen og Grønland.
Skirnir sukked og qvad: Hielp Thor! hvad fattes min Husbond?
Elsker den deilige Mand nu en Hex? Vel Elskov er blind tidt,
Men saa blind dog kun Vanvid er, at en Yngling, som Vaaren,
Skulde forgabe sig slet i en grov uskikkelig Trælqvind.

Som han tænkte paa sligt ved sig selv, da saae han i Døren
Gerda stande bag Tærnernes Flok. Saa studser en Bonde

Naar i en muddret Grøvt med sin Skovl han graver i Dyndet,
Op at kline den skraalige Væg, og finder et Guldhorn.
Nu begreb han sin Husbonds Qval; thi deilig var Gerda:
Ikke som Frei guldhvid; hun var sorthaarfager, og Lokken
Vandt sig som Ibenholt, om en høihvalt Pande som Filsbeen.
Ikke som Himlen var Øinene blaae, de var mørke Granater;
Klart var det giennemsigtige Dyb, som Søen i Havblik;
Men i den bruneste Grund stod Siæl og smilte til Siælen.
Halv kun den deilige Barm var bedækt; i Knuppernes Huulning
Blomstred gnistrende Lokken: det eneste Jertegn Gerda
Fik paa sin Jettenatur; men det skiæmmede Barmen saa lidt, som
Neglikens Purpurets Plet, og som Mosset beskiænmer en Rose.

Men da Skirnir fik Mælet igien og sit Ærinde røgted,
See da svared ham stolt og med Harm den dristige Biergmø:
Hils din Husbond, siig ham, at længe med smægtende Længsel
Freier kan sukke for mig; han aldrig skal eie mit Hierte,
Mindre trykke mig kiælent i Arm; jeg hader ham evigt.

Ei har den Spee vi forglemt, som os Guderne viste; med Lænker
Utgardkonningen dybt i Mørkhedskiælderen ruger.
Men ei Lænken er stakket! En skiønnere Verden sig viser
Her i vort Fields Grundvold, end paa Fladerne. Lege kan Odin
Længenok hist med den flygtige Sol, som Ægir med Havskum,
Frigga med visnende Græs, som med Luftpust Alfernes Skare!
Vi har dog Ild, Steenkiærnen og Jord, og de flammende Bierge
Lystre vort Vink; vi ryste, som Hesten sin svulmende Manke,
Nakken, da styrter omkuld, som et Bretspil, Byer og Borge.
Skoven nedsynker som Skummet paa Vandblaat. Odin i Valhal
Kroer sig af indbildt Magt; men dog ældst er Loke, som eier
Jorden ved Fødselsret, ham Odin raned hans Ætlod
Dog snart svinder den giøglende Tid; snart kommer tilbage
Magten og Æren som svandt, da Valhal synker i Avner.
Glædes da kun ved en latterlig Drøm! I vaagne dog tidsnok.

Men den betragtende Svend ung Skirnir meldte til Gerda:
Hvo har lært dig det Qvad, mit fortryllende Barn? Og forstaaer du

Ret hvad du selv mig har sagt? Ved mit Sværd, jeg vædder, den Viisdom
Ei undfanget sig har i dit eget uskyldige Hierte.
Thi du kiender ei Utgardelok, du skued ham aldrig
Sort, med de stikkende Haar, som Horn, nedgravet i Biergmulm.
Men din Fader har lært dig det alt; og datterlig deler
Du hans Tanker, som billigt; thi Dattren bør agte sin Fader.
Men betænk at du langt — kun langtud stammer fra Loke;
Deler ei noget med Jetten: du skiøn, han hæslig at skue;
Du lig Knuppen uskyldig i Duft; han skuler med Arglist,
Ofte forsoner et Barn ved sin Dyd Forældrenes Brøde,
Tidt det Forskiællige mødes og blandes af ulige Kilder,
Sider ei selv det muddrede Væld giennem Sandet saa lang Tid,
Til det er klart som Demant, og et Speil for Pigen i Dalen?
Blomsten af Mulm udvoxer, men hæver i Lyset sit Bæger.
Lad da Kiærligheds Rose forbinde dig Himlen med Dybet!

Men den formildede Mø skiøn Gerda meldte til Skirnir:
Høvisk taler du Svend; jeg tilstaaer dig, trofast dit Ærind

Røgter du efter din Husbonds Bud; du viser din Kløgt mig
Gak du tilbage, naar først du har qvæget dig her med en Nadver;
Thi din Tale bevæger mig ei; den bøier mit Sind ei,
Bierget har herlige Kæmper, som vel kan lignes ved Guder,
Kommer da Tiden engang, at en Svend i Fieldets Malmkløft
Finder mig vakker, og vinder hans Kiærlighed atter mit Hierte,
See da vorder hans Viv med Fryd den blomstrende Jomfru;
Lykkeligt lever jeg her i min Dal, ved mit Field og min Kilde,
Kneiser kiekt i Jetindernes Flok, blandt Biergenes Første.
Men saa ringe jeg føler mig ei, at forfængelig ængstlig
Gerda til Asers Hob indtrængte sig, blot for at haanes,
Overses med et taabeligt Blik i Asyniers Skare,
Som en Foragtet, hvis Byrd var for lav til Gudernes Ære.

Men den smilende Svend ung Skirnir meldte til Giensvar:
Falske Tanker du har om Asynier! Taabelig Hovmod
Findes i Menneskers Kreds, hos Valhals Guder er Eenfold.
Hvad der er stærkt og skiønt, hvad der virker i Kløgt og i Viisdom,

Der Guddommeligt kaldes, ei Byrd; thi Odin og Thor selv
Sprang ved Alfauders Bud til et Liv af Intet, som Niden.

Men den livsalige Mø skiøn Gerda meldte til Skirnir:
Hvad man ei kiender, det elsker man ei; vel kiender mit Field jeg,
Ei Valhal eller Freir, som jeg aldrig har seet, og som aldrig
Mig saae; næsten jeg troer, at forrykt er vorden hans Hierne.

Da fortalte med Omsvøb Skirnir sin Herres Bedrifter:
At han paa Hlidskialf steeg, hvad han skued i Kamret hos Gerda,
Og om den Ild, der var tændt i hans Bryst af den blottede Skiønhed.

Gerda rødmed som Morgenens Gry; med synkende Blik hun
Stirred i svulmende Barm; men da Skirnir om Maanen fortalte,
Paatog Pigen med eet sig et spøgende Væsen, og raabte
Høit med Latter: Min Tro, hvis din Freier hist ligner en Maane,
Maa han ei beile til blomstrende Møer; thi Maaner er gustne,
Men for det Gustne kun føler man lidt; dets Elskov er lunken.

Krysted dig Freir i sin Arm, giensvared den blussende Skirnir,

Vilde du mærke, hvor lunken han er. Jeg taler ei længer.
Viis mig mit Herberge nu, og tillad mig, skue det Kammer,
Mø, hvor du sover i Qvæld! thi en Skat Asfreier mig medgav,
Dig tiltænkt, som jeg nedlægger der. Da viste med Latter
Pigen ham Kamret, men gik, for at lave den qvægende Nadver;
Thi hun var god af Natur, og hun ynded den dristige Skosvend.

Men da Skirnir var ene, da skued han yndigt, ved Leiet
Stod af hvidt Alabaster et Kar paa kunstige Fødder,
Fyldt med et biergklart Vand, hvori hun toede sit Ansigt,
Hænder og Bryst, før hun slumred, den sundheds-blomstrende Jomfru.
See, da greb han i Hast sit Guldhorn, hældte dets Bølger
Snelt i det ventende Vand, og forlod hint hvælvede Kammer.
Men Jetinden, (da Guden var vederqvæget og hen-bragt
Af Gaardskarlen til hyggeligt Ly) nysgierrig sig skyndte,
For at erfare, hvad Gaven var, som bragtes fra Valhal:
Trak med sin Læbe paa Pigernes Viis med spottende Stolthed,
Loe med Foragt og udbrød: Hvad er det? Skiønne Demanter,

Sølv, Guldkam og Rubin, har jeg meer end jeg bruger; det findes
Hyppigt i FieldsteensklØften, kun sieldent hos Guder i Luften.
Men da intet hun øined, da smiled hun atter fortørnet
Dybt i sin Siæl, og qvad: „Det tænkte jeg nok! I at giækkes
Overgaae vist Guderne Jetter; det nægter ei Sandhed!"
Skyndte sig med Afklædningen brat, og løste sit Belte;
Flængte det sneehvide Lin over Skuldrene; blotted til Midien
Stod hun ved Skin af den klare Demant, som lyste ved Karret;
Og med de hulede Hænder hun greb mod Bølgernes Flade,
Purpurkinden at kiøle. Da skued forfærdet hun Freiers
Billed i Vandet, og foer med et Skrig tilbage; men korsviis
Armene fast over Barmen knuget, og indhylled sig skamrød
I de nedhængende Lin, med en Skræk, som svandt i Forundring.
Thi snart Sagen hun ganske begreb, og nærmed sig langtsomt
Hyllet til Halsen i Maar, for igien hint Billed at skue.

Men da Gerda betragted den elskovsmilende Gudsdom,
Følte hun stærkt livsalige Glød, som trængte til Marven

I Beenpibernes Dyb, og saa sødt henrev til Beundring.
Thi han var herlig og skiøn: med den hvælvede Pande, som yndigt
Slog Slagskyggen mod Øinenes Ild, han stirred med sværmersk
Taare, med Veemodsblik, med et Suk, som giældte kun hende.
Rige som Guldløv flagred om Halsen de mægtige Lokker;
Og paa det dunede Bryst med sin Haand han blussende dækte
Hiertet, der elskende slog bag sin Kæmpehvælving for Gerda!

Længe fordybed hun skued, og mærked ei selv, at en Taare
Trilled fra Kinden paa Elskerens Mund; hun rørtes af Længsel,
Og en forunderlig Ild fra Vandet optrængte til Hiertet.
Ømt hun smiled og sukked: „O Freir!" hun bøied sit Hoved
Dybt hen over den sælsomme Skaal; saae først i en Omkreds,
Om hun var vidneløs? og da sikkert hun troede sig ene,
Bukked hun hurtigt sig ned for at kysse det deilige Billed.
Da forsvandt han i Bølgernes Kreds, hvis iiskolde Væde
Fugted din Purpurmund, skiøndt ei den Læberne kiølte!
Ængstelig stirred hun atter, om Billedet svandt for bestandig?

Men da Vandet var klart, og da Freir stod atter paa Fladen
Da fordybed hun sig i Betragtninger; sielden den Vise
Grandsker med saa stor Flid, hvad klogt hans Hierne begrunder,
Som Elskerindens Blik den heftigtelskende Beiler;
Hver en Skiønhed da glæder, hver ubetydelig Mangel
Yndes da med, som et Tegn paa det Eiendommeligtkiære.
Gerda forgieves dog her hos Freier om Manglerne søgte,
Thi han var fuldkommen skiøn, var Gud, blandt Aser en Fyrste.
Da forsvandt Hovmoden i Hast, da blev hun paa eengang
Tam som et Lam, og saa from som en inderligtkurrende Due;
Da gled haarede Peltsværk ned fra den glatteste Nakke.
Tidt det var hedt; da fatted hun Mod og hvisked med Blussen:
Billedet her kan ei see, det er Vand, det viser et Gienskiær;
Ikke tilsengs jeg gaaer, kan ei sove, naar ikke jeg først har
Badet mig Hænder og Barmen. Da lod hun Linene synke,
Skiælvende stod hun nu der, som da Embla, sprungen af Stammen,
End halvnøgen i Barken stak, og betragted sin Askur.

Og med de sneehvide Hænder hun Bølgerne tog, og begiød sig
Hals, Arm, Skulder og Bryst og de rosenblussende Kinder.
Men ei Badet i Aften, som ellers, husvaled; hun fandt sig
Hedere meer kun derved. Da sank hun mat paa sit Leie,
Vendte sig tidt, stod op, og gik hen for Freier at skue.

Men den venlige Siofn (useet i Følge med Skirnir,
Kom hun i Gerdas Kammer, og hemmelig Vidne til alt var)
Huldt forbarmed sig nu over Pigen; de hvælvede Laage,
Smykte med langt Haar, lukte Gudinden med Liliefingre,
Rysted sin Valmuekrands over lokkede Tinding, og glædte
Med den livsaligste Drøm skiøn Gerdas bankende Hierte.

Skirnir fuldender sit Ærinde.

Da Skirnir vaagned i næste Gry
(Solstraalen i Skyen sig bader)
Da stod med Venlighed ved hans Ly
Biergtrolden i Pandserplader.

Som Guldbrandsdølen saa stærk og lang,
(De Fugle qviddre paa Grene)
I Haanden bar han en sortbrændt Stang,
Dog stod han der ei alene.

Ham fulgte trolig den Datter huld;
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
Som Ranken omslynger den runkne Bul,
Hun var med Faderen kommen.

Et Bæger hun ind for Guden bar;
(Solstraalen i Skyen sig bader)
Den Gamle sagde: Med skielligt Svar
Vel helst du Bierget forlader?

Ung Freier elsker min Datter bold;
(De Fugle qviddre paa Grene)
Hvis ret jeg mærker, hun er ei kold,
Han elsker ei meer alene.

Men uden Faderens Ja dertil,
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
Er alt kun Tant! Det give sig vil;
Og derfor er hid jeg kommen.

Dog Noget for Noget; min Ven, du veed
(Solstraalen i Skyen sig bader)
Mellem Jetter og Guder er Enighed
Den Dyd, som de fælleds hader.

Jeg tænker min Mø er saameget værd,
(De Fugle qviddre paa Grene)
Som Beilerens gode, bedste Sværd;
Det vil han mig ei formene.

Naar Hiertet elsker foruden Svig,
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
Da tænker Beileren ei paa Krig,
Og derfor fælder jeg Dommen:

Hvis Freier mig skiænker sin Klinge blank,
(Solstraalen i Skyen sig bader)
Da skal han favne den Lilie rank,
Og aldrig hun ham forlader.

Men nægter han mig den Gave smuk,
(De Fugle qviddre paa Grene)
Da møder forgieves hans ømme Suk
Granfieldets haardeste Stene.

Med denne Besked drog Skirnir bort;
Dugdraaben glindser paa Blommen;
Og Veien fandt han langt mere kort,
End den, som han først var kommen.

Nu reed han igien paa grønnen Vang;
Solstraalen i Skyen sig bader;
Da tænkte den Svend, ved Sværdets Klang,
Paa Odin, Asernes Fader.

Da husked han paa den Kiede seig,
(De Fugle qviddre paa Grene)
Som Fenris bandt, og som svigted ei;
Bandt Hesten, og gik alene.

Med langsomme Skridt til Elverhøi
(Dugdraaben glindser paa Blommen;)
Han nærmed sig uden mindste Støi.
To Dværge der did var kommen.

De sad og nøde den friske Luft;
(Solstraalen i Skyen sig bader)
De qvæge sig tidt i Græssets Duft,
Men Solens Lue de hader.

Der dandse de ofte saa veltilfreds,
(Mens Fugle qviddre paa Grene)
I Duggen skrive den mørke Kreds,
Og plette mosgroede Stene.

Da Skirnir saae dem i Dandsefærd —
(Dugdraaben glindser paa Blommen;)
Formeente han dennem med draget Sværd
Den Vei, som de did var kommen.

Og skaffer I ikke den Lænke god,
(Solstraalen i Skyen sig bader)
Som Odin kræver, da Eders Blod
Jeg offrer Gudernes Fader.

Forbausede stode de bitte Mænd;
(De Fugle qviddre paa Grene)
Med sorte Tunger de lalled igien,
De skiælved i hver en Sene.

De blinkte med Øinene, peeb som Muus:
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
Ak spær os dog ikke det mørke Huus!
Vi har jo alt Lænken i Lommen!

Vi vidste hvad Odin bød fra Sky!
(Solstraalen i Skyen sig bader;)
Vor bedste Lænke da ville vi flye
Til Lysets vældige Fader.

Den Snor vi knytted — o Skirnir, lyt!
(De Fugle qviddre paa Grene)
Af Fuglenes Aande, Fiskenes Spyt,
Af Biørnens seigeste Sene.

Af Qvindernes Skiæg vi den danned god,
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
Af Katfodens Smæk, af Klippens Rod;
Og valked med Finger og Tommen.

Da tog Gud Skirnir den smidige Snor;
Solstraalen i Skyen sig bader;
Men Dværgene smutted i sorten Jord.
Han nærmed sig Midgards Gader.

Hist lued den stribede Himmelbro;
(De Fugle qviddre paa Grene)
Den skinte saa liflig og farvefro,
Som Guld og som Ædilstene.

Da iled Skirnir som Fuglen i Vaar;
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
For atter at skue Valhallas Gaard,
Hvorfra han saa snelt var kommen.

Ind gik han for Odin og Freir igien,
Han monne sit Bud frembære.
Tak være den bolde hyske Svend!
Han røgted sit Ærind med Ære.

Med Lov og Priis blev han overøst.
Nu havde man Trøsten funden,
Naar Freier blev af sin Længsel løst,
Og Fenris blev lænkebunden.

Om Fenrisulven og Tyr.

Nu blev der Fryd i Valhals Gaard;
I fine Vadmel, bløde Maar,
Den skiønne Biergets Pige foer
Fra Fieldet og fra grønnen Jord.
Ad Bifrost drog den unge Brud,
I Luften lig et Stierneskud.
Alle Gudinderne monne staae
Ved Kanten af det Himmelblaa,
Modtoge Freiers Hiertenskiær,
Og da de skued hende nær,
Det sidste Glimt af Harme svandt,
De alle Gerda deilig fandt.
De sorte Haar stak yndigt af
Til dette store, gule Hav,
Som ned ad Disaskuldre flød.
De hende hver velkommen bød;
De bragte hende til Freyas Lund,
Og kyssed hendes Rosenmund.
Og hver en As, med henrykt Aand,
Da trykte hendes Liliehaand.

Beskrive Freiers store Fryd,
Dertil har Harpen ingen Lyd.
Du som har beilet kiender Sligt;
Det læres ei af Skialdedigt.

Men du, som elsker ei endnu,
Skynd dig jo før jo heller du!
Og naar du favnes af din Mø,
Og troer af Glæde fast at døe,
Saa veed du hvad Gud Freir fornam,
Da kiærligt Gerda krysted ham.

Nu ender kiælen Elskovsang,
Nu giver Harpen anden Klang.
Snart Visen, som en liden Fugl,
I Vaarens grønne Bøgeskiul,
Opholder sig i Glædens Dal;
Snart stormer Sangen som en Hval
Snelt giennem Nordens Vinteriis,
Da suser det paa Jetteviis;
Da skynder sig hvert drevet Ord,
Liig Skum af Hvalens Næsebor,
En Straale høi og stærk at see,
Der taber sig i Nattens Snee.
I Glædens allerbedste Frø
Tidt findes Spiren til at døe!
Ulykken strax begyndte nu,
Af Bryllupsfryd steeg Frygt og Gru.
I Hallen var vel Lystighed,
Men Ulven gik omkring og beed;
Snart napped den i Asaskiæg,
Snart i Gudinders trinde Læg.
Da Odin nu af sligt blev kied,
Og eied Lænken, som vi veed,
Da var han kun betænkt derpaa
Fenris med den at bundet faae.
Han Kieden gav i Heimdals Haand,
Thi denne Gud var snild i Aand:
Næst Loke, naar der her blev spøgt,
Var Heimdal hurtigst med sin Kløgt;

Dog Heimdals Spøg var bitter ei,
Den blomstred som en Blomst i Mai;
Men hørtes Asalokes Røst,
Da stak det som en Torn i Høst.

Heimdal med Lænken i sin Haand,
(Den var et smidigt Senebaand)
Sig nærmed Ulven med et Smil,
Og raabte: Nu har Sorgen Iil.
Fordømt til Helheim alt Fordærv!
Til Glæden give Hver sin Skiærv.
Hver stræbe maa, som han kan bedst,
At hædre Freiers Bryllupsfest.
Og du, min Ulv! som taus gaaer om,
Hvad om du frem i Kredsen kom,
Og mored Guderne med Styrke?
Det er dog Den vi alle dyrke.

Ja, grinte Ulven, uden Kraft
Blier Hamren kun et Hammerskaft.
Hvad vil du, Gud med Guld i Mund?
Vil du mig binde som en Hund?

Den, svared Heimdal, bindes slet,
Som raader selv sin Frihed ret.
Træl bindes; men i Styrkens Haand,
Blier Baandet strax et Hædersbaand.
Tillad, du som paa Helteviis
Kan knække Jern, som skiøre Riis,
Til Lyst for Odin, Freir og Thor,
At binde dig med denne Snor!

Spidssnudet Ulv hen i hver Vraa
Efter sin snilde Fader saae;

Men Loke var paa Eventyr.
Da skulede det lumske Dyr,
Lod Halen synke, viste Tand,
Skiød Tungen over Kiævens Rand,
Og giøede: Heimdal gaae din Vei!
I Aften vil jeg bindes ei.
Det veed desuden Freir og Thor,
At Den kan bryde Senesnor,
Som tykke Kobberlænker brak;
Det skaffer mig kun liden Tak.
Er denne Snor naturlig giort,
Da vil den ikke sige stort;
Men er den lavet til med Svig,
Hvi vil du da forraade mig?

Heimdal blev rød; men Asatyr
Den Ungersvend, som intet skyer,
Og Heimdal skamfuld rødme saae,
Fik Læben fast af Harme blaa;
Det ærgred ham, at slig en Gud,
At Heimdal saae forlegen ud,
Og skiulte sig bag Taushebs Læ,
Til Ære for et lumpent Fæ.

Ydmyge vilde han den Klods,
Opveie Skamfuldhed med Trods,
Og raabte høit: Kom Ulv! min Haand
Skal være Borgen for dit Baand!
Jeg lægger Haanden dig i Munden,
Imens du vorder lænkebunden,
Og mærker du da Svigen her,
Saa har du jo en Gidsel der.

Forundret alle Guder saae
Paa Tyr, som monne roligt staae;

Selv Asathor gik til ham hen,
Og hvisked: Hør, min unge Ven,
Det skulde du dog ikke vove!
Jeg maa dit bolde Forsæt love,
Men Helten trænger til sin Haand.

Da svared Thr med opbragt Aand:
Du Kloge der, lad mig i Ro!
Vel muligt du behøver To,
Men Asathr er mindre seen,
Og han kan nøies blot med Een.

Derpaa han stak med Blus paa Kind,
Sin høire Haand til Leddet ind
I Ulvens hede røde Strube,
Der gäbed som en Mordergrube.
Da Ulven nu var bunden ret,
Og prøved med afmægtigt Spræt
At sønderslide Dværges Lænke —
Da, paa de bløde Hyndebænke,
Hver Gud beloe det bundne Dyr;
Hver loe, — undtagen Asathr;
Thi han betalte Ulvens Baand,
Med Tabet af sin høire Haand!

Men kraftigt stak den unge Mand
Armstumpen i en Bunke Sand,
Og strakte Armen høit i Væ'r,
Og raabte: Ved mit gode Sværd,
Nu føler jeg først ret mit Mod.
Stærk Prøven var, men den var god.
Jeg gaaer til Vaulunds Esse fiern,
Og han skal smedde mig af Jern
En Handskehaand, som klemme kan
Det lange Slagsværd med Forstand.

Naar Haand og Sværd slaae ligegodt,
Da frygter man først Kampens Drot.

Dermed han ud af Salen gik,
Fulgt af Gudinders milde Blik.
De tænkte: Hvilken Helt, hvor stor!
Han vil fordunkle Asathor.
Kun Gerda paa sin Freier saae.
De monne hen i Lunden gaae,
Hvor Kiærlighedens søde Lyst
Han nød ved sin Gudindes Bryst.

Asodin saae paa Asathor,
Der fæsted Blikket dybt til Jord,
Og mæled: Det har ingen Art,
Nu vorder Aser Jetter snart.
I Vildskab, ubesindigt Mod,
Kun spilder sig det frække Blod.
Du kasted bort, min Søn, din Hammer!
Ei længer Freiers Glavind flammer,
Som, naar den droges, raabte: Skiælv!
Og dræbte Kiæmper af sig selv.
I Morgengave han den gav,
Nu giemmes den i Biergets Grav!
Vel Fenris fast er lagt i Baand,
Men Tyr har tabt sin høire Haand;
Ran hersker alt i Ægirs Fiord,
Og Skade deler Magt med Niord.

Saa talt, stod Odin langsomt op,
Med Brynien om sin Heltekrop,
Og gik fra Vingolf, mørk i Sind.
Da sad med Haanden under Kind
Og saae paa Ulven Asathor,
Og begge mæled ei et Ord.

De Tærner slukte Fakler ud;
I Mørke sad den vrede Gud,
Og stirred hen paa Ulven hist,
Hvis Dine gav i Mørket Gnist.

Da slog Gud Thor en Latter op,
Hvorved fast skiælved Hlidskialfs Top;
Foer ud af Sal, slog Døren i,
Rev Hielmen af, gav Lokken fri,
Tog frem sin Karm af lune Stald
Og agede med Tordenskrald.
Den hele Nat med Lyn han skiød,
Det slog paa Jorden Mangen død.
Da brændte hist en herlig By;
Eegskoven flammed høit i Sky.
Da græd de Mødre, spæde Børn,
Mens Thor kun skummed som en Biørn.
Han var af Harm som Graven stum,
Det kildred ham at han var grum.
Først da det gryede graat ad Dag,
Han kiørte mod Thrudvangers Tag.
Der trykte Sif i stærken Arm
Sin Thor, og mildned Gudens Harm.
Hun frygted ei hans Raseri,
Hun vidste det var snart forbi.
Da smilte Jorden mildt; men græd
Sin klare Dug, lig Drengen spæd,
Naar Faderen var altfor streng,
Og slog for haardt sin lille Dreng.

Da rørtes Thor, det ham fortrød,
Af Kæmpens Dine Taarer flød;
Thi rolig var han god af Sind.
Da sendte han paa Morgenvind

Tialfe med Roska ned, den Ms,
Til faste Land og Gefions Øe,
At skiænke Guld og Sølverkruus,
Til dem, som misted deres Huus.
De Døde bragtes til Valhal;
De spæde Børn i Flokketal
Som indebrændte denne Nat,
Dem kaared Frei til Alfer brat.
Da glemte Smerten de for Glæde,
Fra Skuldre voxte Vinger spæde.
De fløi omkring i Freyas Skov.
Forældrene fik daglig Lov
De kiære Glutter der at møde.
Da glemte de at de var døde!

Ægirs Giæstebud.

I Havet stander Øen.
Nu Hleseø kun er liden,
Thi Bølgerne med Tiden
Har pløiet den i Søen;
Men stor i Oldtids Dage
Den kneised høi og brat,
Og trodsed Nordens Drage,
Det sorte Kattegat.

Der hvor sig Tanget snoede,
Der stod af Muslingskaller
De hvælvethøie Haller,
Og der Hler Ægir boede.
Mens Ran paa Dybet hvæste,
Han sad ved Perlekruus;
Snart drak han, og snart blæste
Han paa sit Sneglehuus.

Fæl var den grimme Qvinde,
Den skumle Ran, som spættet
Udspænder Druknenættet,
Som Ligenes Gudinde.
Som Fladen Ægir smilte;
Kiæk var han, uden Harm,
Og tidt han trøstet hvilte
Ved deilig Havfru-Barm.

Naar Ran paa Dybet lured,
Han blev i Sol tilbage;
Med demantkroget Stage
Han Sølverspeilet fured.
Og ei han kunde dølge
Med Skum sin søde Lyst,
Hvergang han trykte Bølge
Bag Sivet til sit Bryst.

Til Freir og Gerda smilte
Han ofte dybt bevæget;
Thi saligvederqvæget
Nu Arm i Arm de hvilte.
Høit Ægir elskte Guder,
Og han var Guder kiær.
Mod Søen Himlen luder
I sammensmeltet Skiær.

Nu bød han dem til Festen,
Thi, var ei Ran tilstede,
Han følte Venneglæde,
Han tidt bespiste Giæsten.
Han brygged Øl i Kummer
Af Flintesteen og Iis;
Og Fisk og Krebs og Hummer
Blev kogt i tusindviis.

Til ingen Hielp han trænger;
Thi hvergang han har Giæster,
Er Gudens Kiøgemester
Den raske Finnafænger.
Han bruger lidt kun Ilden,
Ham hylder hver en Elv:
Alt sødet blier ved Kilden,
Som koger af sig selv.

Hvor Malestrømmens Tragter
Nedhvirvler i en Hule
Med Skum de Bølger gule,
Med rædsomtfæle Fagter,
Der knuser Eldirs Kølle,
Hvad Havet blev til Deel;
Der knager Ægirs Mølle,
Der maler han sit Meel.

Nu vi vel alle vide:
Da Freir til Gerdas Fader
Gav den af Sværdeplader,
Som bedst var til at stride;
Han mildned Troldens Avind,
For ei af Sorg at døe,
Gav bort sin stærke Glavind
Og fik en deilig Mø.

Men Gerda loved Freier;
Dem intet meer adskilled,
Han overgik sit Billed,
Han vandt den bedste Seier;
Og Biergets skiønne Pige
Gav ham til Vederlag
Et Skib, som ei sin Lige
Har fundet nogen Dag.

Vel maa man Hringhorn rose,
Den gode Baldurs Snekke:
Ei Klippen kan den knække,
Den gaaer i Hav og Mose;
Der sidde kan, ved Siden
Af Gud, Gudinde trygt;
Men ikke dog til Striden
Er Baldurs Hringhorn bygt.

I Fredens Tid, til Stabel
Den glider let fra Havnen,
Med rige Fragt i Stavnen
Og hæver høit sin Snabel,
Af sorte Horn med Ringe,
Saa glindsende, saa krum;
Og mod den brede Bringe
Slaaer Bølgen sig til Skum.

Et andet Skib mod Snegle
Malmpladerne bevare,
Det kaldes Nagelfare,
Thi det er bygt af Negle.
Det Skib tilhører Jetter,
Det stil i Sumpen staaer;
Bygmesteren dog sætter
Til Skibet, Aar for Aar.

Hvo klipper ei af Døde
Den lange Negl paa Haanden,
Han steds forøger Vaanden,
Han Guder vil forøde;
En Fordeel Jetten gives,
Som han at nytte veed:
Ulykken stille trives,
Ved Uforsigtighed!

Men Snekken, som Jetinden
Nu gav i Morgengave,
Giør hver en Storm til Slave,
Den seiler stik mod Vinden.
I Harnisk Guder alle
Paa Dækket kunde staae,
Bortseile fra Valhalle
Til Ægir i det Blaa.

Og naar ei meer til Gammen
Det foer paa Hav og Stræde,
Da vikled som et Klæde
Skiøn Gerda Skibet sammen.
Paa Brystet hun det dølger,
Der vugges det, — o Frei!
Igien paa tvende Bølger,
Som Havet eier ei.

Tænk nu hvor stolt at skue
Var denne Fart mod Oen,
Til Ægir over Søen,
I Morgenrødens Lue!
Ved Roer Odin den Vise,
Ved Stavnen Vidar var;
Og hver en deilig Dise
Som Blomster i et Kar.

Da løb det som i Aaen
Da trængtes ei til Kasten;
Og Bragi sang ved Masten,
Og Heimdal sang i Raaen.
Niord flagred høit i Flaget,
Fint stænkte Vandets Støv;
Men Frigga hvælved Taget
Med sine Egeløv.

Da slyngtes Løv om Panden
Og da forøgtes Spøgen,
Thi afklædt, splitternøgen,
Stod Tyr paa Snekkeranden;
Sit Sværd, det korte, brede,
I venstre Haand han holdt,
At styre Havens Vrede,
Som vilde spille Bolt.

Da maatte Diser bæve,
Thi Hayen fægted tapper,
Den efter Guden snapper
Med frygtelige Kiæve.
Dog hørtes Heltens Latter,
Ei Bølgen tvang hans Mod.
Han sprang i Skibet atter,
Og Hayen flød i Blod.

Det vil jeg ikke dølge:
Den fæle Ran i Dybet,
Som glæder sig blandt Krybet,
Jog Hayen fra sit Følge,
At giøre Dem forfærdet,
Som giæsted Ægirs Sal.
Nu, da den sank for Sværdet,
Udsendte hun en Hval.

Som Øe med Klipperevner,
Den kom, med barske Væsen;
Vandstraalen stod af Næsen,
Den svulmed som en Hævner.
Da Heimdal foer som Lynet
I Springets Straalevand,
Og deilig stod for Synet
En syvfoldfarvet Rand.

I Stavnen Vidar stirred
Med rædsomt Gnisterøie;
Det monne Hvalen bøie,
Den følte sig forvirret.
Mens Odin læste Runer
Tilbunds den atter gik,
Thi stærkt, som med Harpuner,
Traf Vidar med sit Blik.

Saa kom da uden Fare
Til Ægirs Øe den milde,
I Aftenrøden silde,
Hin høie Gudeskare.
Og som en Sky sig skyder
Fra Luft i Bølgens Favn,
Saa let Skybladner flyder,
Og har fortient sit Navn.

Da Anker nu var kastet,
I Solens Aftenrøde,
Da svømmed dem imøde
Havfruerne, som hasted;
Med Haar saa grønt som Sivet
Man saae dem, tre og tre,
Med Arm i Arm om Livet,
Saa hvide som en Snee.

Med Sølverslør ad Nakken,
Paa Issen hvide Hatte,
De tumled, aldrig matte,
Bød Alferne paa Bakken.
Det lyse Alfefølge
Da steeg fra Skibets Rand,
Og fulgte dem fra Bølge,
Og satte sig paa Sand.

De sad paa Klippedyssen.
Hver Alf var deilig Kriger,
Havfruerne var Piger;
Da gik det med en Kyssen,
En Krysten og en Hvisken,
Bag Fieldekløftens Skiul;
Som naar hos Sølverfisken
Der pladsker sig en Fugl.

Hler Ægir sad med Elmen,
Sin Stang, med Demanthage;
Og dannet som en Drage
Med Kam, var Sølverhielmen.
Skiøndt Hielmen smykte Guden,
Den rysted Siæl og Sind:
Der hørte man med Tuden
En evig Hvirvelvind.

Og midt i Giæstestuen,
Thi Nat det nu var vorden,
En Klump af Guld paa Jorden
Høit lysnede som Luen.
Da Ægir dem bespiste
Med hvad han havde bedst,
Og alle Guder viste
Sig glade ved hans Fest.

Men fiernt i Finnedalen,
Mens Sneen føg i Taage,
Med svuldne Oienlaage
Fløi Asaloke galen.
Som Snee var bleg ham Kinden;
Den sorte Hovedlok
Udbredte sig for Vinden,
Som Mulm i Ragnarok.

Det ærgred ham i Siælen,
At Fenris nu man tvinger.
Med Flaggermusens Vinger
Han vredt ombandt sig Hælen.
Paa Skuldren sig af Uglen
Han satte Vingen studs;
Dermed Ulykkesfuglen
Strøg Klippen, som en Struds.

Mig har man ikke buden
Til Hlesey med de Andre.
Nu kan jeg ene vandre!
Nu man foragter Guden.
Men Thor i Østerleden
Drog bort, er ikke Giæst; —
Jeg kaster Klint i Hveden,
Forstyrrer denne Fest!

Hvis ikke jeg kan nyde,
Skal Andre heller ikke;
Med glædedrukne Blikke
Skal ingen Gud sig fryde.
Snart vil de alle sande,
At Rosen har sin Torn;
Og Malurt skal jeg blande
Dem i det søde Horn.

Vel har jeg ikke Magten,
Dog ogsaa Svag kan saare!
Nu staaer til Disars Taare
Min Higen og min Tragten.
De lære skal at frygte
Gud Loke som en Mand:
Jeg spilder deres Rygte,
Med giftig Klaffertand.

Mon Sandhed mange Døgne
Med Falskhed vel kan trives?
Een Sandhed kun der gives,
Men hundredtusind Løgne.
Man Mængden let forfører,
Naar fræk man ikkun vil:
Snart troer den, hvad den hører,
Og Loke vinder Spil.

Som saa han monne slunge,
Henfoer han over Bierge,
Han stolte paa sit Værge
Sin frygtelige Tunge.
Han gik til Kystens Aadde,
Og lod af Dværge smaae
Med skarpe Slangebraadde
Sin Tunge tæt beslaae.

En Krands hans Hoved pryder:
I hvert et Tindinghiørne
Der strutte stive Tiørne,
Med sortblaae Skarntyder.
Til Hlesey han sig trænger;
Der gav han dig din Død,
Du bolde Fimafænger!
Som Veien ham forbød.

Besprængt med Trælleblodet
Ved Døren han sig satte;
Han monne vel sig fatte,
Han tabte ikke Modet.
Den blege Blodbesprængte,
Ved Dørens gyldne Pæl,
Paa Trædskhed ene tænkte,
Han stirred paa sin Hæl.

Hil være Diser alle!
Hil være Valhals Guder!
Derude Blæsten tuder,
Men luun er Ægirs Halle.
Her efter Glæden tragtes,
Her vorder Øllet smagt.
Ubuden Giæst foragtes,
Men leer ad Jer Foragt.

Hvi tier I saa stille
Og stirre ned i Skiødet?
Jeg Ægirs Træl har dødet,
Det største Kogesnille.'
Han vilde mig forbyde
Min Fart til Ægirs Øe.
Træl maa sin Herre lyde,
Men næsviis Træl maa døe.

Odin.

Med Asers gode Minde
Du meer indbydes neppe,
Du Øgle bag en Skræppe!
Du Broder til Helblinde!
Viig bort, du Lystforøder,
Som bryder Fredens Eed.
Hvor jeg dig atter møder,
Dig Gugner styrter ned.

Loke.

Meer venlig i din Tale
Var du, da du som Tærne
Fortrylled Rindas Hierne
I Garderikes Sale.
Du gik i Trællekapper,
Og glemte Fænsals Diis;
Gud! mere viis end tapper,
Forsigtig meer end viis.

Bragi.

Saaledes tør du siunge
Til Valhals høie Fyrste?
Med Haar i trodsig Børste,
Med giftigslebne Tunge?

Ha, fly Valhallas Straale,
Styrt i dit Mulm og fnys!
Og kan du ikke taale,
Saa sky det rene Lys.

Loke.

Jeg kiender dine Dyder!
I Ro du sanker Talgen,
Med rustne Sværd i Balgen,
Du, Bragi Bænkepryder!
Du flyer, hvor der er farligst,
Du pyntelige Gud!
Til Drabet est du varligst,
Og taabeligst i Skud.

Ydun.

Saadan tør du forhaane
Den Gud, som glæder Jorden?
Hvis høie Qvad i Norden
Husvaler som en Maane?
Som Nidingsværket dræber,
Som danner God af Grum;
Som aabner Elskovs Læber.
Giør han ei Ondskab stum?

Loke.

Husk da du dig forlysted,
Og svagt mod Thiasse værged!
Da Trolden hist i Bierget
Dig Barmens Æbler krysted.
Taalmodig smukt at være,
Dig lærte Fieldets Skræk.
Dengang af Bragis Ære
Du tog Dig ei saa kiæk.

Gefion.

Meer hellig og uskyldig
End Ydun, ingen findes.
Tid, at din Tunge bindes!
Dög jeg er ligegyldig.
Din Usselhed dig gotter?
O en elendig Høst!
Lyv kun, du Gudsbespotter!
Her agtes ei din Røst.

Loke.

Du hader Mænd, du Grumme!
Ved høilys Dag i Sale;
Men Natten kan ei tale,
Thi Skovens Træer er stumme.
Bag Buskens lave Toppe
Du bader dig i Flod,
Den hvideste blandt Kroppe
Der hidser Nøkkens Blod.

Odin.

Saavidt du dig formaster?
Til Øgle giør du Hinden?
Har Torne da Kiærminden?
Paa Sneen Kul du kaster?
Ha, fly til Fielde sorte!
Forstyr ei Festens Stund,
Og giøe ved Ægirs Porte
Ei meer som Lænkehund.

Loke.

Tie Odin! Kun iblinde
Du deler Seir blandt Kæmper.
Din Trolddom Modet dæmper,
Du koger Seid som Qvinde.

Du helst den Feige skaaner,
Bag tykke Skiolderand.
Du Mimers Hoved laaner,
Men sielden hans Forstand.

Frigga.

Ha Loke, du est galen,
Som alle Guder hader;
Mod Asernes Alfader
Formaster dig i Salen!
Han vil ei Freden bryde
Ved Ægirs Giæstebord;
Men snart vil dig fortryde
Dit frække Skryderord.

Loke.

Tie, Frigga, Jordens Dronning!
Paa Kløen følger Svien.
Du ligner Dronningbien,
Har Mænd, men ingen Konning.
Dit Blomsterskiød i Vaaren
Sig aabner for hver Lyst.
Da viser Længselstaaren
Os Tanken i dit Bryst.

Freya.

O Loke, kan ei Vreden
Din bittre Tunge tæmme,
Saa hør en bønlig Stemme,
Fat dig og vær beskeden!
See Freyas gyldne Taare,
Den smelte lad din Harm.
Hvor nænner du at saare
De store Guders Barm?

Loke.

Hvad svækker Freyas Kræfter?
Hvad volder hendes Trængsel?
Hvi græder hun? Af Længsel!
Af Længsel! Og hvorefter?
Den skiønne Brudgom fattes?
O der er Fleer, min Tro!
Slig Mangel kan erstattes,
Før Maanen gaaer til Ro.

Hvi mon vel Odur vige?
Hvi brød han sine Kieder?
Blev disse Yndigheder
Tilsidst ham væmmelige?
Blev de ham altfor blotte?
Veeg han i Valaskialf
En Fryd, som deles maatte
Med hver en As og Alf?

Freir.

Tie Snog, som arrigt hvidsler,
Og stikker feigt med Blikke.
Hvi vil du Rosen stikke?
Vind dig om dine Tidsler!
Hvi haaner du den Gode?
Utysker er der nok;
Gak til din Angerbode,
Med filtet Marelok.

Loke.

Dit Vellystøie brænder,
Du har Valhalla sveget;
Thi med dit Sværd er veget
Kraften fra dine Lænder.

Som Igle Gerda nyder
Dit søde varme Blod;
Hvergang dig Freya fryder,
Da smiler Angerbod.

Heimdal.

Hos Trold af Pandeskallen
Du drak i Klippehuset,
Nu kommer du beruset
Og ypper Kiv i Hallen.
Kun Øllets stærke Dunster
Har lært dig tale frit;
Vi kiende dine Kunster,
Din gamle Vid er slidt.

Loke.

Ha Taabe, faer til Helved!
Hvad? Du tør Loke true?
Er ei af Regn din Bue?
Af lutter Dunster hvælvet?
Hvad er din skiønne Farve?
Kun Kornmoen over Korn!
Hvad est du bag din Larve?
Kun Vægter med et Horn.

Baldur.

Jeg sporer bag din Skryden
En Hierne snild og kløgtig,
Men som blier aldrig dygtig,
Fordi den mangler Dyden.
Som Lygtemand du spaser
I Mosens Taageslud,
Vil blusse vildt mod Aser,
Men slukkes og gaaer ud.

Loke.

Naar Lammet venligt bræger
Og lader feigt sig slagte,
Mon derfor jeg skal agte,
Hvad Taaben kun bevæger?
At være from og lydig,
Hvad er det i en Sum?
Kun, Baldur, Den er dydig,
Som søvnig er og dum.

Da Vidur taug, men stirred
Saa strengt i Lokes Oie,
Saa Trolden for den Høie
Blev bleg, og Læben dirred.
Det var som Skyens Pumpe,
Naar den med sagte Brum,
Med tykke Sko paa Stumpe,
Adsplitter Havets Skum.

Da sortned Himlens Bue;
Det dybt i Mulmet lyste,
Mens Asaloke gyste;
Med blaaligkantet Lue
Gik Skraldet over Jorden,
Det over Havet foer;
Da mærktes paa den Torden,
At nær var Asathor.

Da maatte Loke sukke,
Dog tvang han end ei Harmen,
Han saae i Skyen Karmen,
De skiæggethvide Bukke;

Han skued Thor hin Høie,
I Malm, med sorte Skiæg;
Dog gnistred Lokes Øie,
Han blegned som en Væg.

Thor.

Tie stille, Gudsbespotter!
Som Asers Glands fordunkler;
Jeg seer dit Øie funkler,
Dit Nidingsværk dig gotter.
Kom kun! din Skiæbne haster,
Jeg ende vil din Svig!
Til Utgard jeg dig kaster,
Til Hel, paa dine Liig.

Loke.

Jeg tør dog sige dette:
Din Hammer ei forskrækker!
Thi Midgardsormen dækker
Med sine Skæl den rette.
Tidt spottet som en Fiante
Du blussed, mindre kiæk;
Husk da du sad i Vante
Hos Skrymner, som en Giæk.

Thor.

Tie stille, Gudsforagter!
Som haaner Lysets Flammer;
Jeg bruger ingen Hammer
At standse dine Fagter.
Seer Granen du paa Stenen?
Den skumbestænkte Blok?
Jeg hænger dig paa Grenen
Der, ved din egen Lok.

Loke.

Det ei Umagen lønner
At Loke længer raser.
Jeg sang for høie Aser,
Jeg sang for Asers Sønner;
Kun Thor min Tunge kuer,
Han kan ei Spøg forstaae,
Han hugger, før han truer,
Thi er det bedst at gaae.

Saa skiød han sig, som Aalen,
Med Slim igiennem Bølgen.
Heel ivrig i Forfølgen,
Da saae man Lynildstraalen.
Dog skiærmed Klippens Volde,
Samt Lokes egen Iil;
Han slap til Dybets Trolde,
Han undgik Skyens Piil.

Men — som naar Sluden svinder,
Meer blaa sig Luften viser, —
Saa smile Valhals Diser
Nu froe med røde Kinder;
Huldt Bølgerne bevæge
Med Rislen sig paa Kyst,
Og Ægirs Strengelege
Forkynde Guders Lyst.

Lokes Sviig.

Den Loke fløð i Havet, som Slange, slimet blaa,
Alle de fæle Syner han klart paa Dybet saae.
Han strakte sig med Angest, han bugted sig med Iil.
Paa Kysten fulgte Bonden med Øiet ham en Miil.
De smidige Knuder, de fremstak af Bølgerne;
Loke foer som Vinden, han frygted Forfølgerne.
Op til Norges Kyster han svam, til Lindesnæs;
Der boltred han sig lang Tid i Tang, Sand og Græs.
Saa blev han atter Asa; sad høit paa Klippeblok,
Som Hyrden naar han vogter Fieldgeders Flok.

Nu har jeg da med Valhal ganske lagt mig ud!
Hvad est du nu min Loke? Jothun eller Gud?
Skal dybt jeg hos Uhyrerne tilbringe kun mit Liv?
Hvor er da Livets Glæde? Hvor min Tidsfordriv?
De dumme Jetter kiedes i bælmørke Nat,
Saa søvnige som Drager de ruge taust paa Skat.
Dem varmer intet Solskin, fryder ingen Vaar;
Tilfreds at nyde Livet ei Daaren forstaaer.
Der kiendes ei til Elskov, høres aldrig Sang,
Al deres Vellyst er Biergfossens Klang.
De slumre dybt som Biørnen i haarede Peld.
Hvad gavner Heltekraften, naar Tossen er en Helt?
Skal nu mig aldrig mere fornøie Bragis Sang?
Det mored dog at spotte hans Harpe naar den klang.
Skal aldrig meer i Fænsal jeg skiønne Diser see?
Skal ei min Frækhed farve med Purpur deres Snee?

Skal ikke meer jeg haane Asodin med Færdighed?
Det kildred dog at bringe lidt Vaklen i hans Værdighed.
Skal oftere jeg aldrig tirre med mit Ord
Til Blus din høie Lue, du Tordner, Asathor?
Ha, ved min Fader Forbout, Asthor er dog en Mand!
Hvis Hælvten han besad kun af Lokes Forstand,
Han kunde trodse Valhal. Jeg lider ham ret godt;
Taalmodig længe taalte han Asalokes Spot.
Jeg sad i Karmen hos ham; og larmede dens Hiul,
Da var min Pande meer ei af Misundelsen guul;
Jeg deelte Hlorridas Hæder; hvergang Jorden skialv
Jeg tyktes mig en Aukthor; — ei ganske, men dog halv.
Diserne de vene mit Øie forlysted;
Med Blussen Fulla skiælved naar jeg hende krysted;
Jeg veed hun er forelsket i Loke, stakkels Barn.
Med Tiden fleer Gudinder vist fik jeg i mit Garn.
Man rødmer vel en Tidlang, naar Frækheden man seer;
Naar Rødmen blier til Vane, saa rødmer man ei meer.
Godt smagte mig Særimner, og Valaskialfens Drik.
Einheriarne leged med Skiold, Sværdestik.
Det var dog altid lystigt, Adspredelse for Øiet;
Saadan gik Tiden hurtigt, og Loke var fornøiet.
Jeg kunde fuldtop nyde, jeg kunde høre, see,
Dertil var jeg den Kløgtigste, for Alt at belee.
Jeg leged længe snedig med Guder ved mit Kruus,
Som Kat naar den spaser paa Gulv med en Muus:
Først gotter den sig listigt ved Staklens Springedands,
Griner taust i Skiægget, loggrer med sin Svands;
Men er den først tilfulde reent af de Løier kied,
Da bløder stakkels Taabe, den føler Katten beed.
Nu sidder Puds paa Taget, selv der han ei er sikker,
Han slikker sig om Skiægget, han sig om Poten slikker;
Husbonden ham har jaget paa Dør, bister, tvær,
Fordi han Qvindens Skinker i Buret kom for nær.

Men savner jeg de Andre, mig vil I savne meer!
Snart vil sig Odin undre, hvorfor der Ingen leer?
Nu kan de helligt kiedes, nu kan de gabe fromt,
Og stirre tomt i Hornet, naar det er ogsaa tomt.
Lad Aserne kun prøve vanmægtige Forsøg!
Snart vil de see hvor Alvor blier dum uden Spøg.
Lad Diser smage Deigen, hvor den er vammel, sød,
Naar Loke bringer Suurdeig ei meer til deres Brød.
Nu vil sig Rosen reise, som glatte Straa med Korn:
Ha hvilken skaldet Rose, foruden Mos og Torn!
Straal kun høie Glæde! glinds kun stolte Lys!
Hvor er din skiønne Skygge? Hvor Salighed dit Gys?
Ha, sidder kun samdrægtigt med Hænder fromt i Skiød!
Bevægelsen er ophørt, Jer Stilhed er Død!

I disse sære Tanker urolig han sad,
Og dirred stundom heftigt som Espetræets Blad.
Han tænkte: Hvis blot vinde jeg kunde Thor igien,
Hver Asa let i Valhal blev atter min Ven.
Urolig sværmed Loke blandt Fieldets Granestammer.
Nu, tænkte han, jeg har det! Jeg skaffer ham hans Hammer.
Saa glad ved denne Tanke han dandsed paa Rif.
Thor, raabte han, for Hamren gav gjerne sin Sif!

Med disse Ord han skyndte sig over Kyst og Dal,
Til Jernvidieskoven, ved Fieldkløftens Sal.
Der Thrymur, Jettekongen, han traf paa Bakkens Muld:
Han snoede sine Pile med Baand af klaren Guld;
Han fletted Hestens Manke med røde Lidser ind,
Mens Fuldmaanen straalte ham paa den sorte Kind.
Han stirred hen i Marken, da der han Loke saae,
Han raabte: Ha velkommen, du Odins mindste Taa!
Nedlader du saa dybt dig? Herre Loke, store Mand!
Hvad vil en Gud, en Asa i Troldkæmpeland?

Har du lidt næsviis været? Jog Guder dig paa Port?
Ei, det var utilbørligt, uforskammet giort.
Hvad snuser du ved Bierget? Udsendtes du som Falk,
At skaffe Guderne Bytte, du drabelige Skalk?

Sagtmodig satte Loke sig hos Jetten paa Blok;
Han qvad: De lækkre Smuler jeg dyrt fortiener nok;
Og var det ei for Eder at være kun til Gavn,
Jeg holdt ei ud i Asgard, i Valhallafavn.
I trænge til en Speider, en Viismand, som veed
Om Guders Idrætter fuldkommen god Besked;
I kan mig ei undvære: saa fandt jeg mig deri!
Miskiendt jeg stedse vorder, staaer dog Eder bi.
Og maa da nu mig trøste, for alt hvad jeg leed,
Den Løn jeg har i Hiertet og min Samvittighed.

Da skoggred Thrymurs Latter, saa Fyrrebullen sprak;
Hvad, raabte han, betyder den taabelige Snak?
Troer du at fange Jetter, med Dine svøbt i Blaar,
Som røde Bær en Kramsfugl bag sorte Hestehaar?
Du græder? Ja, som Dragen, i Mosens fule Vand,
Naar den er ædelysten og myrde vil en Mand.
Hvad vil du Vendekaabe? tael ud af dit Skiæg!
Hvis ei jeg gaaer i Fieldet, lukker Biergets Væg.

Ak, du har Ret at trodse, svared Loke slu,
Selv Aukthor i Valhal har Kraft ei som du.
Du funden har hans Hammer i Midgardsormens Skæl,
Du fryder dig ved Ranet, og deri gjør du vel.
Thi skiøndt du ei at bruge selv Hamren forstaaer,
Den skaffer dig dog Fordeel bestemt, hvor det gaaer;
Og store Løsepenge du indkræve kan,
Ifald du bare nytter din Fordeel med Forstand.

Hvad Penge? raabte Jetten drabelig og svar,
Mon Guld, Sølv og Kobber, Thor som Thrymur har?
Jeg bruger ikke Guldet, mynter Sølvet ei.
Men meget har man talt mig om Odins Datter Frey!
Man siger hun er yndig, har Haar som guult Metal,
Krop som Elfenbenet, Læber som Koral;
Dertil liflige Stemme; en Arm saa rund og blød;
En Mund der veed at kysse, som Honningen sød.
Slig Qvinde just jeg lider. Den sortbrune Hud
Lokker ei nær saa lifligt, seer ei saa deilig ud.
De brune Biergets Piger, af dem jeg længst er kied!
Men dersom Odins Datter mig Brud sendes ned,
Skal Thor i Morgengave vel Miølnir atter faae;
Thi er først alle Venner, hvi skulde vi da slaae?
Tog Freir ikke Gerda? Nu atter Thrymur lyster
I Vederlag at kaare til Brud hans smukke Søster.
Der hørte du mit Forsæt! meld det til Asers Flok.
Mig tykkes vi har hadet hverandre længe nok.
Et stadigt Venskab slutte bør kiærlig Elskovs Pagt.
Dybt otte Miil i Jorden er Thors Hammer lagt,
Og aldrig meer sin Miølnir han seer i dette Liv,
Hvis Odin mig ei sender skiøn Freya til Viv.

Saa meldte Jettedrotten. Som Smaadreng kom hans Dværg
Og fulgte med sin Husbond, da lukte sig hans Bierg;
Tæt Kampestenen slutted, og Loke stod forladt
Af Guder og af Jetter, i sort Midienat.

Da loe han ud i Mulmet — saa frygteligt det gialdt,
At Uglerne til Jorden fra Skovens Grene faldt.
Ran dukked op fra Dybet, at see hvad det var?
Som Saar paa Kæmpers Legem opsprang hvert gammelt Arr.
Sig Midgardsormen krymped, saa Havets Vover treen
Høit over deres Bredder, over Klippens Steen;

Paa Bolstret hver Niding, med ond Samvittighed,
Omvelted sig, og Panden stod i den kolde Sveed;
Og Fenrisulven giøede hæst i sin Drivesky,
Saa hele Jorden hørte den Latter og det Gny.

Jeg hader Guder og Jetter! sang Loke, Fiende skiælv!
Thi frygtelig er Magten, som elsker kun sig selv.
O kunde jeg dem spilde! sønderslaae det Alt,
Saa dybt i Afgrundsvælget igien hver Skabning faldt.
Vee Jer! I mig forstøde, mig lukke hvert Læ:
Men rives mod hinanden I skal, som Træ paa Træ,
Til Gløb fortærer begge, til begge flamme vildt.
Da er ei meer min Møie, min Kraft er ei spildt.
Da skal I — men forsilde — beundre min Forstand!
Da fisker Asalok i Verdens rørte Vand.

Ved plumpe Kræfter virker kun biergblinde Drot;
Af Dyd og Viisdom rose sig Aserne paa Slot.
Det gielder at forføre Thor til et feigt Bedrag;
Naar Listen pletter Kraften, jeg vundet har min Sag!
Da Thor blier til en Jette. Naar Odin med Kunst
Nedlader sig til Hexer i Midnattens Dunst,
Da Ygdrasil vil skiælve, da mørknes Urdurs Væld,
Da glindser Midgardsormen med dobbelt blanke Skæl,
Da blaaner Hel ei længer, hun blier af Glæde hvid;
Da blæser Heimdal i Luren, til Verdens sidste Strid.

Til Valhal Loke voved efter den sidste Feide
Ei atter op at stige, foruden sikkert Leide:
Han sneg sig hen en Aften i Sialunds Bøgeskov,
Da Bonden hiem fra Marken kiørte tunge Plov.
Der var et Sted i Skoven, hvor Kilderne med Lyst
Sprang fra hvide Sandbund, fra Herthas Moderbryst;
Der hvor man bygte Leire, hvor siden Kong Hro
Af Tegl og stærke Bielker opførte Kongebo.

Der leged Alfer gierne, ved Morgen=, Aftenstund:
De stænkte Freyas Taarer som Dug i Bøgelund;
Og naar hun stak sin Finger med Naal, i Hu saa mod,
Da tog de hvide Alfer den liden Draabe Blod,
Besprængte grønne Væxter: ved Solens Atterkomst
Dufted da sødt i Lunden saa mangen Purpurblomst.
De toge guulgraae Spurve, som saaes paa Jorden gaae,
Kyssed dem paa Næbbet, og lærte dem at slaae,
Saa blev det Nattergale, der sang om Elskov sødt,
Og smelted Ungdomshiertet, at det blev mere blødt.
De salved Freyas Lokker hver Morgen med en Duft,
Som herligt sig udbredte vidt i den klare Luft.
Engang lidt Olie stial de fra Disen i en Skaal,
Og giøde det paa Urten: det blev en Natfiol!
Men altfor stærk var Kraften, hvad end man lugte kan.
Lidt Olie blev tilbage, den spædte de med Vand
Og giøde det i en Grønning. Da yndeligt man saae
De smaa Fioler voxe, blaae bag grønne Straae.

Saa leged tidt Smaaalfer i Skovens dunkle Sale.
De lærte Bondens Hane ved Hyttens Dør at gale,
For Tiden ham at sige, naar han, til Husets Tarv,
Fra Bolstret ile maatte til Ploven og til Harv.
De viste mangen Beiler, som gik i Aftenrøde,
Den Vei han skulde vandre, sin Hiertenskiær at møde;
Naar da han mødte Pigen, og trykte hendes Haand,
Bandt Alfen sammen Hænderne, med faste Blomsterbaand,
Saa ei hun kunde slippe. Da blev hun øm i Hu
Og nænte ei at rive det Blomsterbaand itu.

Nu dandsed de paa Græsset ved Kildernes Klingkling,
Arm i Arm indslynget, en lystigbroget Ring.
Da fremtreen Asaloke fra hulen Askestamme:
Han ligned Ellekongen i Fuldmaanens Flamme,

Han bar en Brombærkrone, han fælt i Skiægget loe,
Og under Kaaben slæbte han Svandsen som en Ko.
Først Alferne blev bange, de meente det var Tid
Svartalfers Hær at vige, de undgik hver Strid;
Men da de kiendte Loke, da loe de lystigt høit,
Sprang omkring i Græsset, og hver var fornøi't.
De kunde godt ham lide, han mored dem med Spas;
De kiendte lidt hans Ondskab, de vidste han var As.

Hvad giør du her i Skoven? Sprang du fra Træets Qvist,
For let med os at dandse? — Ja kiære Børn, ja vist!
Hvad giør ei Asaloke, det nok I alle veed,
For at forlyste Glutter i mild Uskyldighed.

Saa dandsed han med Alfer, de løb om ham i Krands,
Og dybt i Græsset hvisled som Slange Lokes Svands:
Da standsed Kildens Rislen, bortsvandt Bækkens Skiær,
Frøer og Tudser qvækked i sorte Boblekiær,
Og Faarekyllingsværmen paa Marken skreg om Liig!
Dog aned hvide Alfer endnu ei Lokes Svig.

Saa sidder tidt i Græsset Hyrden med sin Mø,
Mens Feberluftens Visten forkynder: Een skal døe.
De mærker ei til Giften, med Blomsterkrands i Haand,
Da spøger dybt i Busken den fule Lokes Aand;
Og Maanen, som saa venlig dem hilser med sit Skin,
Som ei formaaer at kiøle de stærke Blus paa Kind,
Seer tidt om nogle Uger, — Frugten af Lokes Svig —
Paa Baar med hvide Blomster det bratafsiælte Liig.

I venlige Smaaalfer, sang Loke saa from,
Veed I hvorfor i Skoven jeg hid til Eder kom?
Valhallas Børn I nævnes, Jer Aser har kiær,
Som salige Forældre, derfor kom jeg her.

I lægge skal et godt Ord for Loke, Stakkel, ind!
Med Bønner mig formilde de vrede Guders Sind.
Jeg har uhøvisk været, har uvorent talt;
Jeg nægter Eder ikke, jeg giorde det for galt.
Men det var Ægirs Mundgodt! Han bruger dybe Kruus.
Hvo er sin Tunges Herre, naar først man har en Ruus?
Jeg har forhaanet Guder, Brøden jeg tilstaaer!
Men skiænker Odin Adgang mig atter i sin Gaard,
Kan Aukathor forglemme, hvad Asaloke sang,
Og hæves jeg kun atter til Valhallas Rang,
Da lover jeg til Giengield, og Sandhed er mit Ord,
At skaffe Thor sin Miølnir af kulsorten Jord,
Saa Fienden han kan træffe, tilbørlig i Kraft,
Og Magten ikke stækkes ved korten Hammerskaft.

Alferne loved venligt at tale Lokes Sag.
De fløi som hvide Duer til blaa Valhallatag,
Folded deres Hænder, gik i en broget Rad
For Guderne paa Tilie, for Asaloke bad.
Da rørtes hvert et Hierte, da smilte Freir og Frey.
Naar hulde Glutter bede, hvo kan vel sige Nei?
De bragte Loke frem fra det fierne skiulte Læ,
Han smigred, græd, hykled, han faldt paa sine Knæe,
Han vilde kysse Fligen af Thors Kiortel rød;
Da blussed Thor i Harme, han gav hans Mund et Stød,
Saa Loke faldt tilbage brat mod en Skiolderand,
Og slog sig løs i Munden den venstre Hundetand.
Vær ei saa nederdrægtig! raabte Thrudvangs Drot,
Din Anger tirrer meer mig til Vreden end din Spot.

Den Tand skal du betale! da tænkte Loke bister;
Man spænder Buestrængen saa stærkt, at den brister.
Men tving dig Loke, tving dig! her gielder det med Flid
At spare Hævnens Kildren til beleilige Tid.

Saa sprang han op fra Gulvet og raabte: Leve Fred!
Jeg bringer gode Budskab, bringer Enighed.
Ei Guder meer og Jetter bør kæmpe hadefuldt.
Den Barm som Vreden ildned, nu banker ømt og huldt.
Thrymur Drotten svare, Biergkæmpen ganske smuk —
Paa Jetteviis at sige; — maa sukke dybe Suk.
Han raser ikke længer bag Klippens fierne Blok,
Hvèr Nat paa Mark han sidder, seer paa Freyas Rok!
Naar yndig da den funkler med gule Tot og Teen,
Giennem Birkebusken, giennem Fyrrens Green,
Da tænker Jettekongen, sagtmodig bag sin Fyrr:
Den Viv maa være huslig, som spinder al den Hør.
Hun var vel værd at eie! De Fingre som forstaae
Saa fiint at trække Traaden, maae være langligsmaae,
Maae være silkebløde. Vel har jeg al min Tid
Hørt sige: Disen Freya var alabasterhvid,
Høirød i runde Kinder, blodrød paa Læbers Kyst,
Blegrød paa Fingerender og paa det trinde Bryst;
Forresten hvid som Skummet, og med et guldgult Haar,
Hvis tykke treleds Flætning hun om sin Tinding slaaer.
Man siger, at hun sørger — hun mistet har sin Mand;
Det vidned (meente Jetten) just ei om stor Forstand;
Men Troskab, siger Thrymur, beviser det dog stor.
Og Troskab forudsætter, at man paa Troskab troer;
Thi hvis man stedse tvivlte, hvad var da Dydens Løn?
Især for Fru Freya, som er saa saare skiøn.
Ei Sommerfuglen lefler paa Tidslens Urtebed,
Men Rosens Kalk for Bien kan aldrig staae i Fred.

Nu nok om Troskab, Loke! giensvared Frey og loe:
Dit eget smukke Hierte sig stedse bliver tro.
Røgt hurtigt kun dit Ærind! fortæl hvad Thrymur sang,
Og siig os dine Tanker om Dyd en andengang.

Det er ei mine, Frue, sukked Loke from;
Som Bud kun her fra Trolden til Valhal jeg kom.
Han elsker Freya Dise med Manddommens Ild;
Hans Kiærlighed til hende giør hele Skaren mild.
Utgardelok hans Fader, forgabet i sin Søn,
Blev dybt rørt i Hiertet ved Ungersvendens Bøn.
Og hvis til Odin Svoger snart vorder Utgards Drot,
Da blier der ingen Forskiæl paa Ondt meer og paa Godt.
Alt smelter kiærligt sammen: med Solskin Biergets Lue,
Naar sort sig Uglen parrer med sneehviden Due.
Da voxe mugne Svampe paa Valhals glatte Væg,
Glathaget vorder Manden, Qvinden faaer et Skiæg;
Tusmørket hersker; Dagen og Natten gaaer af Brug:
Da voxe blaa Fioler paa Ligets gule Bug!
Spydstagen blier en Lilie, Straahalmet blier en Kniv,
Ved Rok spinder Kæmpen, i Strid gaaer hans Viv.
O hvilket deiligt Røre! — Dog Eet ei glemmes maa:
Vor Jettedrot er nidkiær, kan Spøg ei forstaae;
Er Freya først hans Drotning, da maa hun sidde smukt
I favnedyben Kiælder, i Mulmet indelukt.
Da savner Jorden Elskov! Men sig mig ogsaa: hvad
Skal vi med Kiærligheden, naar vi har intet Had?
Modsætningen forsvinder. Ei rød og guul og blaae
Sig striner Heimdals Bifrost, den vorder smudsiggraa,
I broderlig Forening af alle Farvers Skiær.
Og Tudsen som en Nattergal da synger i sit Kiær!

Da fnysed Freya Dise saa Valaskialfen rysted,
Af Harme mere fyldigt svulmed hende Brystet,
Hun skued hen paa Loke med stolten Oiekast,
Det blanke Brysings Halsbaand fra Barm hende brast.
Hun qvad: Ifald jeg reiste med dig til Troldes Land,
Tro mig, da blev jeg saare forlegen for en Mand.

Da samled høie Guder, som Solen just stod op,
Paa Thing sig under Træet, under Askens Top.
Ei Loke med de toge, for ei at fristes der.
Men Loke søgte Heimdal i Regnbuens Skær;
Han hvisked ham i Øret, han gav ham falske Raad,
Og lod, som han af Iver kun virked denne Daad.
Han sagde: Mægtige Guder til mig har fattet Nag,
Men vigtig, som du indseer, er dog den hele Sag.
Du est jo selv forstandig, min Mening overvei!
Benyt den om dig tykkes; bifalder du den ei,
Forkast den, kiære Broder! kun lad det gaae med Fart!
Og hvad I end bestemme, bestemmer Eder snart!

Heimdal, som havde Thrymur og Loke hørt paa Høi,
Og sikkert vidste Loptur for dennegang ei løi,
Bifaldt det snilde Forslag, og tog mod Raadet gierne.
Saa stikker Ormen listigt en velindsluttet Kiærne!

Meldte da høit paa Thinge Heimdal den Asa hvid:
At ende Jetters Hovmod mig tykkes det er Tid.
Dem hæve selv til Guder, det har vi ofte giort,
Det spilder ikke Styrken, svækker os ei stort.
Niord mildner Skades Rasen, hun fnyser ei saa gram,
Paa Dybet Ægirs Vælde gjør Ran mere tam;
Ung Gerda er elskværdig, hun er sin Freier huld,
Skybladner gav hun Aser, hun er af bedre Kuld.
Fra hende stamme Qvinder med sorte Haar, hvis Ild
Steds brænder mere kraftig, skiøndt mindre kiælenmild.
Selv Loke kan jo tvinges, fra den Tid han blev Gud;
Hvo veed hvad ellers værre bag Bierg han ruged ud?
At hæve Nat til Dagen, giør Maanen mangen Nat;
Men har først Lysets Straale Blaahvælvingen forladt,
Og styrter den i Svælget — hvad er da vor Magt?
Da lyder sorten Afgrund af Spotternes Foragt.

Vi skulde Freya savne? Nei, store Guder, nei:
Hvad var selv hele Valhal, hvis der var ingen Frey?
Vel Ydun skiænker Rødmen ved Æblets Atterkomst;
Men Freya skiænker Sødmen af Elskovs bedste Blomst.
Vi elske hende alle! — Hun aabner sin Favn —
Det kildrer Gudens Hierte, da har han intet Savn!
Og denne kiære Disa bort evig skulde gaae?
Slud stedse skulde skiule Folkvangurs Himmelblaa?
Det glatte Bryst nu knuges til laadne Jettekrop?
Før raadne dybt i Nastrond, Ask Ygdrasil! din Top.
Hvordan? De søde Læber, som smiled yndigt nys,
Skulde nu frækt besudles af ækle Troldekys?
Og Øine, som kun Veemod og Salighed har straalt,
Fortvivled skulde stirre ved hvad hun havde taalt?
Nei, ved min høie Bifrost, som Odins Magt mig gav,
Før briste du og synke som Dug i Verdens Hav.
Jeg boer paa Himlens Udkant, kun flygtig Freya seer,
Men kommer blomstersmykket hver Morgen hun og leer
Paa Broen, mens hun stiger til Jordens dybe Grund,
Da sætter dobbelt henrykt jeg Giallerhorn for Mund,
Og blæser søde Toner, som fylde Støvets Bryst
Med høie stærke Forsæt, med Kraft, Levelyst.
Da stiger alle Lærker fra Kornet i det Blaa,
Da tolke tusind Struber, at Heimdal Freya saae!

Fro hørte Aser Guden, hans Ord til Hierte gik,
Og Freyas Øine lønte ham med saa sødt et Blik,
At han livsaligt blussed som Morgenrødens Skin,
Og klare Taarer funkled i Øiet og paa Kind.

Da foreslog han Aser hvad Loke havde tænkt:
Han sagde: Thor, din Miølnir ei vorder atter skiænkt,
Hvis ei vi Jetten daare. Han ønsker sig en Brud
Meer liflig af Farve, meer lys af Haar og Hud.

Han er ei vant i Dybet til største Skiønheds Glands,
Hvor let for os at giække da Troldens plumpe Sands.
Hvis Thor sig kan beqvemme, den drabelige Gud,
Til Qvindedragt at bære, da vorder han en Brud,
Som bedst kan Jetten kryste. Thor klædes bør som Frey.
Jeg veed, hun sine Smykker til Festen nægter ei.
Naar Odin koger Seiden, da skiænkes Thor et Vand,
Hvormed han alle Skrammer af Huden vaske kan.
Han blier saa hvid som Melet, rød i Kind som Blod,
Taber stakket Skiægget, men derfor ei sit Mod!
Først maa han stedse kneise; vil han til Jetten gaae,
Da bør en Brud han vorde, som noget kan forslaae.
Det skiønne Brysings Halsbaand maa slynges om hans Hals,
Da blier den stærke Skioldmø for Miølnir tilfals.
To runde Stene snøre vi fast paa Brystets Arr,
At Barmen høit kan svulme med samt sit Tvillingpar.
Seer Trolden denne Fylde bag rødt Skarlagenskind,
Da som i Solen Rimfrost vil smelte vist hans Sind.
Paa Hovedet en Hue maa spids med Sløret staae,
Blanke Nøgleknippe ved Skiørtet klinge maa.
Til Utgard Asaloke kan følge med som Tærne!
Han nægter os det ikke, jeg veed han giør det gierne.
Naar Thor paa Bænk da sidder i fule Jetters Hiem,
Naar de sorte Drenge hans Hammer slæbe frem,
Naar Thrymur elskovsdrukken har lagt den i hans Skiød —
Behøver jeg at sige, hvad Viisdom Guden bød?
Formasteligt af Heimdal det var, hvis med et Ord
Sin Miølnir ret at bruge, han vilde lære Thor.

Da klapped alle Diser i hvide Hænder smaae,
De loved selv at klæde Gud Thor som Bruden paa.
Da loe de rige Guder i muntre Sommerdag,
Mens herligt Asken vifted mod Valhallatag.

Ei Baldur, ei Forsete, ei Mimer var paa Thing;
(Fraværelsen benytted Asloke;) Drupners Ring,
Paa Odins Finger, dryppet i Græs vel andre ni,
Og stod med Troskabsvarslet sin Eier troligt bi;
Men skiønne Disers Latter jog Odins Tvivl i Røg,
Ei Daaden forekom ham som Alvor, men Spøg.
Thor raabte vel til Diser: Hvad Aukathor en Qvinde?
I Evighed jeg aldrig i Sligt mig vil finde.
Da smilte Freya deilig, saa Hul i Kinden blev,
Med Liliehaand af Panden hun Rynken ham fordrev,
Og sagde: Mænd maa vogte sig vel i Støvets Braa,
For hver en Daad at øve, som man kan misforstaae;
Mistanken stedse vaager, den parrer sig med Had,
Og let af Panden viftes da letten Egeblad;
Men Thor er Gud i Thrudvang; og han forbliver As;
Han giør sig kun elskværdig ved slig en lystig Spas.

Da kom alt Jomfru Fulla med Freyas Klædebond;
Men Odin maatte vide det mægtigt ud med Haand.
De snørte Thor i Kiortlen, han var om Livet stærk,
Og ei han vilde miste sin gode Pandsersærk.
Da Hermod satte Stene paa Barmen, runde to;
Valkyrierne rødmed, de vendte sig og loe.
Da fik han Brysings Halsbaand, en Pragt i Guldet fiin;
Paa Brystet sortbehaaret der funkled Rubin.
Da rørte Odin Guden paa Bryst og Kinden brat;
Saa svandt ham Haar og Skiægget, og han blev hvid og glat.
Der fandtes ingen Hue, som passed Asathor;
Da tog de Kobberhielmen, syede den i Flor,
Med lange Slør ad Nakken. Sin Handske fik han paa,
Samt Beltet Meigingarder, at ret han kunde slaae,
Naar Hamren laa i Skiødet. De stødte røde Tegl,
Sminked ham hans Kinder, klipped ham hver Negl;

Og da han nu var færdig, fik han en Slaaentiørn
Med hviden Blomst i Brystet. Saa hopped de som Børn,
De unge, skiønne Diser, og raabte: Thrymur, ha!
Blier du ei nu forelsket, naar bliver du det da?

Da monne Tialfe nagle Guldskoe til haarden Hov,
Selen fra lette Skagle han slog om stærken Bov.
Thor længtes efter Hamren, og han tog Loke med;
Der gnistred ingen Flammer, de sagte foer afsted.
Ned ad den hvalte Bue som Freya kiørte Thor,
Der stod en Rosenlue langs ad de brede Spor.
Heimdal i Hornet stødte, da Kerren forbi ham gik.
De ni Jomfruer mødte Gud Thor med milde Blik.
Da saae man dybt fra Jorden et saare lifligt Syn:
Der buldred ingen Torden, der glimted intet Lyn,
Guldkerren som en Svane kun stilte Skyen ad,
Den høie Jothunbane med Tialf og Loke sad.

Hammeren hentes.

Nu Asathor
Med Loke foer
Paa Gyldenkarm
Til Fieldets Steen;
Og Loke sad
I Hiertet glad
Ved Gudens Harm,
Til Jetters Meen.

Saa reiste de frem medens Klippen skialv,
Med en gabende Kløft Steenbierget sprak,
Og den Hule saa sort kun aabned sig halv,
Og en Lue med Gnist giennem Mulmet trak.

Da Trolden stod,
Saa sort som Sod,
Men smykt med Ild,
Saa stærk og prud;
Med Kongekrands
I takket Glands,
Og hilste huld
Sin skiønne Brud.

Som Drabanter i Dør Malmdrotterne stod:
Det blomstrende Sølv, Jernglandsen var ny;
Og det prægtige Guld, rødt Kobber som Blod,
Og det hvideste Tin og det forteste Bly.

Da Thor steeg ud,
Den høie Gud,
Man ham modtog
I Biergets Slot.
De vandred frem
I mørken Hiem,
Og Hiertet slog
I Fieldets Drot.

Som en Jomfru da, saa skiær og saa fiin,
Hver Ædelsteen smilte med Straale paa Kant:
Den muntre Smaragd, den forelskte Rubin,
Den milde Saphir og den stolte Demant.

I fugtig Nat,
Af Sol forladt,
Thor steeg i Bierg,
Men skiælved ei;
Med Fakkelspaan
I skrumpne Haand
Gik liden Dværg
Og viste Vei.

Men rede til Kamp, langt fiernet fra Sol,
Skioldvagterne vented i skumleste Vraa:
Og Rottekrudt bleg, suurgrøn Vitriol,
Og det Koboldbarn med Sløikiole paa.

Som liden Glut,
Men bleg og but,
Man Kobold saae
Paa Gulvets Steen:
Hun stirred stivt
Og aanded Gift,
Med Faldhat paa,
Men uden Been.

Og i hvælvede Sal var et Baal der tændt,
Og af Jetter en Sværm om Baalet sad;
Om de laadne Barme var Brynier spændt,
Og med Hielmene kneiste de, Rad ved Rad.

Og qvad en Sang,
Der hæsligt klang,
Som Glam det lød
Af Hunden vred,
Naar, høit med Hvin,
Det vilde Svin
Til blodig Død
Den sønderfled.

Og fra Hel var der sendt for at hylde den Brud,
To fornemme Mænd af en Byrd saa høi:
Den arbeidsomme Pest, sortplettet af Hud,
Og den langsomme Sot, i det prægtigste Tøi.

Utgardelok
I Jetters Flok
Kun ei man saae
Den Bryllupsnat;
Han aned Svig,
Han lugted Liig,
I dyben Vraa
Var Sengen sat.

Og til Utgardelok gik Gubberne hen
Med de Børnebørn smaae, og begav sig til Ro.
Men Ynglinger, Piger, Qvinder og Mænd
Var i Thrymurs Sal ved hans Bryllup froe.

Sig satte Thor
I Silke-Flor,
Med heftigt Blik
Paa Brudebænk.
Steenrunde Barm
Fik Jetten varm;
Da kom med Drik
Hans gode Skiænk.

Og fyldte den Skaal med liflige Miød;
Da trængte sig Jetter i Hallen ind,
Med Tindingers Horn gav de Stød paa Stød,
Og bespyede med Ild hverandres Kind.

Hver vilde see
Hvad skulde skee;
Thi Bruden stærk
Var i sin Drik.
Hvert Bæger ud
Stak Valhals Gud;
Det var et Værk
For Troldes Blik!

Knap fyldtes de Horn, før de tømtes strax;
Skiøndt bredfulde Maal til funklende Rand.
En Oxe hun aad, samt otte Lax,
Tre Tønder af Miøden drak Sifias Mand.

Da Thrymur qvad:
Saamegen Mad?
Saameget Korn?
Saameget Øl?
Det var dog sært!
Alt nu fortært?
Hun tømmer Horn,
Som Fingerbøl.

Men da meldte Loke, den Tærne saa viist,
Ærbødig hun stod bag Bænkens Rand:
Ei otte Nætter har Bruden spiist,
Saa længtes hun efter sin Fæstemand.

Nu Thrymur fro
I Skiægget loe,
Sig bøied kiæk
Mod Asathor;
Da Ild der gik
Fra Gudens Blik,
Saa hin med Skræk
Tilbagefoer.

Men da meldte Loke til Brudens Lov,
Som Tærne han stod, og qvad med Hast:
I otte Nætter ei Freya sov,
Thi brænder nu Øiet en Kiende hvast.

Da treen en Qvind
I Hallen ind,
En kulsort Een,
Med Haar som Uld;
Men ung og glat,
Med Guldblikshat,
Og Ædelsteen
Paa Barmen fuld:

Min Søster nu kom! det er Tid at gaae
Med din Brudgom tilsengs paa de bløde Siv.
Jeg giemmer dig alle de Smykker smaae,
Imorgen gienhilser jeg Thrymurs Viv.

Da Thrymur bød:
I Freyas Skiød
Læg Hamren brat!
Den er ei fiern.
Forelskte To
Maa sværge Tro
Ved Midienat
Paa Miølnirs Jern!

Knap Ordet var sagt, før en Dværgeflok
Indslæbte Miølnir, paa Skuldre den bar;
Skiøndt mange de var, var der dog ei nok,
De pusted og stønned med Byrden svar.

Da Miølnir laa
Nu blank og blaa
Med stærke Skin
I Gudens Skiød,
Da saae han op
Til Fieldets Top,
Da blev hans Kind
Ham mørkerød.

Fra den blinkende Hielm faldt flagrende Flor,
Om hans Mund stod Skiæg, paa hans Barm stod Arr,
Bredskuldret reiste sig Asathor,
Da mærkte de først hvo Bruden var.

Og høit i Harm
Han svang sin Arm,
Da blev hans Mod
Bersærkegang.
Ved Miølnirs Fald
Mod Jettens Skal
Rødt Straaleblod
Fra Panden sprang

Da Thrymur var dræbt, da Jetterne foer
Med Spyd og med Sværd fra Kløft og fra Vold;
Men da hamred som Vaulundur Asathor,
Naar Knapper han slaaer i et Kobberskiold.

Frem Hrugner treen,
En Mand af Steen,
Og kold som Flint,
Med Trods og Bram;
I Brystet stod,
Dødt uden Blod,
Trekantet Klint
Som Hierte ham.

Og af Leer var der skabt til Jetternes Trøst
En forfærdelig Mand, og levendegiort;
Ham et Hoppehierte var lagt i hans Bryst,
For at Hiertet ret skulde være stort.

Mod Hrugner Thor
Med Miølnir foer
Da traf han vred
Hans Kølle graa.
Den sprang itu
Med Larm og Gru,
Og regned ned
I Stykker smaae.

Men Manden af Leer heed Mokkurkalf,
Han stirred og tirred og slog paa Skiold.
Da traf med Sværdet ham Asatialf,
Saa vrinskende styrted den Hoppetrold.

Nu blev der Skrig
Blandt tusind Liig,
Thi Thor var stærk,
Med opbragt Siæl;
Han seired alt,
Hans Hammer faldt,
Som Stampeværk
Med tunge Pæl.

Men Loke den Niding, af Blodet rød,
Sprang mellem de Slagne med Spottesang;
Og fandt han en Jette, som ralled i Død,
Saa loe han og stak ham endnu engang.

Nu blev der tyst,
Som paa en Kyst,
Hvor Storm og Hav
Sank hen til Ro;
Thor stirred mørk,
Som i en Ørk,
Og alt var dødt
I skumle Bo.

Der laae de nu alle, de svømmed i Blod,
De mægtige Riser, som knækkede Siv.
Forsvundet af Bierget var ældgamle Mod,
Forsvunden af Dybet det kraftige Liv.

Som Løven, naar
Dens Harm forgaaer,
Den seer ei grum
Paa Ligets Blod;
Sagtmodig, fri
For Raseri,
Den sørger stum,
Med Ædelmod;

Saa stirred nu Thor, han fatted sig først,
Tungsindig han stod og grubled en Stund.
Men Loke, som Lossen, med grusomme Tørst
Sig slikked med Griin om den blodige Mund.

Volas Spaadom.

Da Thor nu stille sad, og endt var Kampen,
Da steeg en langsom Røg af Jetteblodet,
Og hvid og tyk opløftede sig Dampen.

Da skiælved Loke brat og tabte Modet,
Thi midt i stærke, pludselige Taage
Der steeg en Skikkelse, med Slør om Ho'det.

Halvt lukte sig de hvalte Oielaage:
Hun høi i Hallen stod og bleg som Døden.
Da blaaned Blus i alle Fieldets Kroge.

I Klippekløften skiælved Morgenrøden,
Som der alt smilte med sin unge Lue.
Paa Lokes Pande tegnede sig Brøden.

Med roligt Blik betragted Biergets Frue
Den stille Thor; og dybt Medlidenheden
Aftvang et Suk fra Barmens dækte Bue.

Alvorligt hendes Ansigt var, og Freden
Omsvæved alle Træk; en sælsom Ynde
Forbandt med Strenghed sig og mildned Vreden.

Jeg maa dig tunge Tidender forkynde!
Til Thor hun sang: Du smittet har din Ære,
Den lumske Loke lærte dig at synde.

Kun stakket skal du end din Miolnir bære!
Det drøver mig, thi du est god og bold,
Og evigkiært vil mig dit Minde være.

Men denne Rust, som pletter nu dit Skiold,
Kan kun det hele Verdenshav bortvaske.
Saa hør da Thor din Skiæbne, rolig kold!

Thi brænder end Alskabningen til Aske,
Hvad Evigt er, kan Luen ei forbrænde;
Du virker atter i to Sønner raske.

Jeg synger dig en Sang om Verdens Ende:
Fordærv i Valhal trænger ind med Smerte,
Den falske Glands vil Eders Øine blænde.

Det rører dybt den gode Baldurs Hierte;
Forgieves dog han varsler, — høres ikke;
En himmelsk Frigga blier en jordisk Herthe.

Kun Vellyst brænde vil i Freyas Blikke,
Grum vorder Thor og Asaodin svag,
Da knytter Loke paa sin Fangestrikke.

Da lakker det mod Verdens sidste Dag;
Letsindighed med Lumskhed sig forbinder,
Da brister, Breidablik, dit Perletag!

Det grumme Spyd i Mørke Loke finder:
Ved Brodermordet kiøles Kiærligheden,
Og Alfers Flok fra Valaskialfen svinder.

Da glæder ikke meer paa Jorden Freden;
Sværdtid og Skiægtid raser: Askurs Stamme
Fordærves daglig meer; da brydes Eden!

I Vældens Haand vil Sværdet Fromhed ramme,
Afguder dyrkes blot af Steen og Træ,
Hvor fordum brændte reent en hellig Flamme.

Til Odin offres Mennesker som Fæe,
Til Hertha druknes Trælle dybt i Lunden.
Hvor finder der Uskyldighed et Læ?

Den gamle Ærlighed er plat forsvunden.
Dog, Loke! kort kun faaer du Glæden smagt,
Af egen Svig du seer dig overvunden.

Thi har du Grumhed først i Valhal bragt,
Vil ogsaa Grumhed straffe dig, som raser.
Du fangen vorder i en Hvælving lagt.

Der strække dig til Steen fortørnet Aser:
Een Klippe bærer Skulderblad og Arme,
Hin Lænder, men den tredie dine Haser.

Da vil sig Ingen over dig forbarme.
Som Ulve dine Børn hinanden rive,
Da bindes du med egne Sønners Tarme.

Dog skal din Hustru tro tilbageblive.
De giftige Slanger hænge Par og Par,
Og dryppe dig med Gift, kun halv i Live.

Da staaer din Sigyn kiærlig med et Kar,
Og holder Skaalen, hun fra Giftens Vælde
Vil redde Den, som eengang elsket var.

Er Karret fyldt, da maa hun ud det hælde;
Imedens drypper Gift paa dine Læber,
Du skiælver — og da ryste Jordens Fielde!

Da kaster Odin Spydet ud, og dræber
I Verden Folk, for sig paa Mord at mætte;
Til Fredens hvide Liin selv Blodet klæber.

Hvor finder da sit Hvilested den Trætte?
Da kommer som Gudinde frem Guldveige,
Da dyrkes hendes Malm paa Field og Slette.

Hun binder vilden Ulv med Strikker feige;
De slette Mænd forstaaer hun bedst at hyre,
Hun skiænker sine Skatte til den Feige.

Da vorde gode Raad i Valhal dyre,
Thi Mimer længst har Guders Lund forladt,
Han boer paa Brøndens Dyb, som et Uhyre.

I Pant har Odin ham sit Øie sat,
For Lyset end i bælne Mulm at skue;
Det hielper ei, hans Syn blier mere mat.

Liigkysten viser aaben Fieldets Bue:
Der gaber Nastrond rød med sorte Slanger,
Der drypper Gift, der blusser Svovellue.

Did styrte Mænd, som aldrig føled Anger;
Og fælt omkring den Lastefuldes Krop
Sig spraglet Ormen vikler, før den stanger.

Som Oxe stor, med frygtelige Hop,
Der kniber Hierterne med sine Tænger
Samvittighedens Kæmpeædderkop.

Nidhugger med sin Tand i Kiødet flænger.
De stærke Luer dybt i Grunden brage,
Da høres Bragis Harpespil ei længer.

Ned i Hvergelmer bruser Elivage.
Da plat paa hver en Kyst maa Livet daane,
De gamle Gran= og Egeskove knage.

Nu sluger Maanegarm den blege Maane;
Da mørknes Solen som en udbrændt Gløð,
Med Latter Jetter Aserne forhaane.

Utgardeloke dybt i Biergets Skiød
Til sine Børnebørn skal ivrig tale,
Han minder dem om deres Fædres Død.

Sodrøde Fialarhane høres gale,
Høit lyder Hundens Glam fra Gnypahule,
Da aabner Hel med Raslen sine Sale.

Med blanke Hielme, Flaggerlokker gule,
Valkyriarne ride da til Strid,
Thi Norner kan ei længer Skiæbnen skiule.

Da kommer Vindtid, Sværdtid, Oxetid!
Med Grumhed Broderen sin Broder rammer,
Og Ingen skaaner meer den Anden blid.

Da skiælver Ygdrasil og staaer i Flammer.
Kun Rædsel man i Asers Oine læser,
Og Fieldets Suk gientager Jordens Jammer.

Forfærdeligt i Hornet Heimdal blæser
Paa Buen, til den frygteligste Kamp,
Mens Midgardsormen løfter sig og hvæser.

Den skiønne Regnbu hyller sig i Damp.
Ned ride Guderne — da Broen brister,
Og Skyen suger Dunsten som en Svamp.

Sin bedste Prydelse da Himlen mister,
Mens ud af Sumpens mørke Mosevand,
Af Jetter fuld, sig Nagelfare lister.

Utgardeloke staaer for Snekkens Rand,
Det sorte Flag sig ned i Bølgen sænker,
Da seiler frem til Kamp hver Klippens Mand.

Nu bryder Fenrisulven sine Lænker,
Og gøer saa høit, og hilser Jettevrimlen,
At Fraaden hele Havet overstænker.

Af Skræk nedfalde Stiernerne fra Himlen,
I Havet slukkes de med Hvidslelyd,
Og død paa Fladen flyder Fiskevrimlen.

Da nærmer langsomt Mulmet sig fra Syd:
Dybt i den sorte Støtte Flammen brænder
Med blaalig Ild til alle Jetters Fryd.

Det Surtur er, som Afgrundsvælget sender,
Den frygteligste Mulmets Kæmpe stor,
Med staalblaae Sværd i begge sorte Hænder.

Han naaer fra Valhal lige ned til Jord,
Han ruller frem paa Skyer, og Skyer og Dampen
Med Tuden trindt sig om hans Tinding snoer.

Mod Surtur iler Freier kiækt i Kampen;
Men blegner — thi han mistet har sit Sværd! —
Da høres der en vældig Hestetrampen.

Asodin rider op til Kampens Færd,
Geirsoddens Mærker ham i Panden bløde,
Hans Hest er hvid, hans Hielm har gyldne Skiær.

Med Gugner styrter Ulven ham imøde;
Dog dræber Fenris Valhals Herre god.
Da lyser der en stakket Morgenrøde!

Thi morgenrødt er Asaodins Blod.
Nu seer man Frigga vride sine Hænder
I Skyen bleg, det tirrer Vidars Mod.

Som Hvirvelvind i Dunst sin Søn hun sender;
Da er ei Vidar længer taus, han hviner
Og brummer gyseligt, mens Øiet brænder.

Ham Fenrisulven frækt imøde griner;
Da kuer Vidar Ulven som en Hund,
Nedstøder ham, og paa hans Hoved triner.

Nu nærmer sig en stor og vigtig Stund:
Ved Ildens Kraft bortdunster ganske Vandet,
Og Havet viser frem sin hvide Bund.

Der krymper Midgardsormen sig paa Sandet,
Den vaander sig i Krigens hede Flammer,
Den ei forstaaer at bugte sig paa Landet.

Da kommer Asathor med løftet Hammer!
Saa skiøn en Strid tilforn man aldrig saae,
Skiøndt længe Thor kun blindt i Skællet rammer.

Med List vil Slangen Halen om ham slaae,
For i det røde Kobber ham at qvæle,
Imellem sine Ringe mørkeblaae.

De stride begge lang Tid uden Mæle.
Da høres der et Skrig, thi Asathor
Har Slangen dræbt, og træder den med Hæle.

I Døden den sig om hans Fødder snoer,
Den overspröiter ham med Gift og sukker;
Blod farver Panden rød, hvor Mosset groer.

Thor gaaer med Seier bort; men blegnet bukker
Sig Helten snart; ni Skridt derfra han gik,
Saa synker han, og brustent Øie lukker.

Saa smeltende var, Thor! dit sidste Blik,
At alle Diser døer af Sorg og Smerte;
Din Hedenfart blev dem et Daggertstik.

Garm dræber Tyr; Tyr traf Uhyrets Hierte;
Fra Krogen springer Loke vild, som Katten,
Og strider med en Nastronds Svovelkierte.

Hans Hoved dækkes dybt af Kobberhatten;
Men Heimdal styrter ham til Nastronds Lukke,
Saa svinder Heimdal selv, som Farv' i Natten.

Nu høres Dværge dybt i Fieldet sukke,
De døe af Skræk; end lyner Aukthors Kerre,
Saa ruster den, saa døe de hvide Bukke.

Nys glimted svage Lys, nu glimte færre.
Allskabningen nedsank i Regn og Død.
Da er igien Alfader ene Herre.

Jeg sang om Guders og om Verdens Nød,
Nu tolker jeg det Haab, den Trøst, som følger:
En nyskabt Jord staaer frem af Havets Skiød.

Ungt speiler Græsset sig i friske Bølger,
Biergfossens Skum skal atter Klippen tvætte,
Hvor Skyen svæver og hvor Ørnen følger.

Da samles Aserne paa Idaslette,
De vaagne mildt til Liv og Glæden atter,
Og mindes neppe meer den gamle Trætte.

Og da har Solen født en deilig Datter,
Som vandrer stolt sin Moders kiendte Veie,
Langt mere skiøn end hin, den alle skatter.

Da Mennesker igien skal Livet eie:
Lif og Lifthraser vækkes af en Slummer,
Og Morgenduggen skal dem kiærligt pleie.

Som sælsom Drøm da mindes hver en Kummer.
I Skoven hen sig skynder Asers Skare,
Hvor Kildevældet mellem Blomster skummer.

Der vil Alfader selv sig aabenbare,
Sit Runeskiold han dem fra Skyen skikker,
Hvis høie Viisdom vogte skal for Fare.

I Græsset, hvor Kiærminden venligt nikker,
De finde, tegnet med en sindrig Skrift,
Et gyldent Bretspil, og med gyldne Brikker.

Hvert Tegn da lyser som en Livsbedrift!
Hvad før var Daad, er nu et Spil kun vorden,
Og Lægedom, hvad fordum var en Gift.

Usaaete Ax fremskyde sig af Jorden,
Alt Ondt forsvinder, ingen Snoge vrimle
Ved Blomsterskyggen; alting er i Orden.

Da strækker høit sig over Valhals Himle
De Saliges, de Godes Sommerlyst:
Det helligstedsurokkelige Gimle.

Der finder Baldurs fromme Hierte Trøst,
Der favner atter han sin Broder Høder,
Der trykker Ydun Bragi til sit Bryst.

Sin Husbond Odur ogsaa Freya møder,
Mod, Magne — Thor! see dine Sønner to.
Det paa dit Savn i Efterverden bøder.

Men Mislnir bringes ei til Gimleboe:
Alfader skiænker dem et Sværd, hvis Hiakte
Staaer som et Kors, hvori sig Lilier snoe.

Nu — raabte Vola — jeg dig alt fortalte,
Hvad Tiden skiuler. Vaer nu paa mit Ord!
Jeg synke maa for Den, som mig fremkaldte.

Som saa hun qvad, hun sank i sorten Jord.
En rædsom Susen hylte giennem Bierget,
Og ene fandt i Field sig Asathor.

I Skiødet Hamren laa, han kiendte Værget,
Dybt ved hans Side slumred rolig Tialf,
Lighoben vidned om: han havde hærget.

Da foer han atter op til Valaskialf.
Sin Aabenbaring Odin han bebuder;
Han taug, — da grubled hver en As og Alf.

Her ender Sangen om de høie Guder.

Indhold.

